STAR WARS

LANDO CALRISSIAN ŞI PEŞTERA STELARĂ

L. NEIL SMITH

O NUVELĂ BAZATĂ PE FAPTE ȘI PERSONAJE CREATE DE GEORGE LUCAS

L. NEIL SMITH

STAR WARS

LANDO CALRISSIAN ŞI PEŞTERA STELARĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

L. Neil Smith
Lando Calrissian and the Starcave of ThonBoka
1983

L. NEIL SMITH

Lester Neil Smith III (12 mai 1946 – 27 august 2021), mai cunoscut sub numele de L. Neil Smith, a fost un autor american de science fiction şi activist politic. Operele sale includ trilogia de romane Lando Calrissian, toate publicate în 1983. A scris, de asemenea, romanele *Pallas*, *The Forge of the Elders* şi *The Probability Broach*, fiecare dintre acestea câştigând premiul anual Prometheus al *Societății Futuriste Libertariene* (creată personal de Smith) pentru cel mai bun roman libertarian de science fiction. În 2016, Smith a primit un premiu special pentru întreaga carieră din partea *Societății Futuriste Libertariene*.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Lehesu înota pe nesfârşita *Mare Deschisă.*

Era mare pentru un tânăr adult, deşi existau *Bătrâni* din specia sa de două ori mai mari şi mai masivi decât el. Un observator extraterestru dintr-un alt loc şi dintr-un alt timp ar fi subliniat asemănarea lui cu o pătura uriaşă – largă şi aerodinamică, cu aripi puternice şi cumva plăcut de sinistră. Suprafața sa dorsală elegantă era bombată cu muşchi.

Alții şi-ar fi amintit de o meduză, văzând panglicile tentaculare atârnând de partea ventrală şi minunându-se de transparența sticloasă perfectă a corpului său, cu indicii şi sclipiri interioare de culoare.

Totuşi, în mod firesc, astfel de comparații ar fi fost înşelătoare. Lehesu se născuse printre cei care îşi spuneau Oswaft. Spre deosebire de *pătură* sau *meduză*, el era extrem de inteligent. Spre deosebire de majoritatea celor de felul său, era, de asemenea, extrem de curios. Locuia într-un loc pe care Oswaftii îl numeau ThonBoka, ceea ce, în limba Lehesu, îi trezea în minte viziuni despre un port confortabil la marginea oceanului astronomic. Era un paradis de pace şi abundență, un refugiu.

Erau unii dintre Oswafti, în principal rudele şi prietenii, care îl avertizaseră cu îngâmfare că va regreta aventura dincolo de refugiul sigur dat de ThonBoka, în pericolele întunecate ale *Mării Deschise.* Puțini dintre ei îndrăzneau să speculeze exact în ce ar putea consta acele pericole, ce ar putea găsi, ce l-ar putea găsi pe el – cu excepția unei morți rapide şi neplăcute. Cu toată inteligența lor, Oswaftii nu erau foarte imaginativi, mai ales când venea vorba de moarte. Erau un popor longeviv şi răbdător, chiar fatalist, conservator în viziunea sa. Altora nici măcar nu le păsa suficient să-l certe. Lehesu însuşi era o pacoste şi un pericol, a cărui prezență singulară era cumva nepotrivită pentru sanctuarul cald al ThonBokăi, un indiciu al urâțeniei întunecate care pândea dincolo de limitele sale. Spre cinstea lor, ar fi fost complet necaracteristic din partea lor să-l expulzeze, aşa cum niciunuia dintre ei, indiferent de opinia personală, nu i-ar fi trecut prin cap să încerce să-l oprească pe Lehesu să se sacrifice pentru incomprehensibila lui dorință de explorare.

În acel moment, începuse să-şi dorească să fi ascultat de cineva. *Marea Deschisă* îl înfometa încet până la moarte. Îşi bătea din reflex aripile mari pentru a se calma. Era un gest uluitor, maiestuos – dacă ar fi fost cineva să îl vadă – printre semenii lui fiind echivalentul respirației lente şi deliberate.

Iar pentru Lehesu, era la fel de eficient: nu-l ajuta câtuşi de puțin. În cel mai bun caz, nu făcea decât să-i reamintească faptul că avea o pricină de îngrijorare.

Nu era chiar înspăimântat. Cu tot conservatorismul lor, frica venea încet la

Oswafti, iar panica deloc. Doar că nici curiozitatea nu era o caracteristică comună printre ei. Aveau tradițiile lor străvechi, venerabile, atestate de timp, ferm stabilite, obişnuite şi onorate. O astfel de redundanță era necesară, gândi Lehesu, pentru a transmite înăbuşirea sufocantă a tuturor acelor lucruri. Da, existau modalități de a accepta inovația – la urma urmei, poporul său nu era sălbatic. Se întâmpla treptat, de-a lungul câtorva zeci de generații. Cultura Oswaft era departe de a fi stagnantă. Era pur şi simplu, extrem de plictisitoare.

Lehesu, pe de altă parte, era un geniu al curiozității – sau o mutație complet dementă. Concluzia depindea de cel căruia îi cereai părerea: Lehesu sau orice alt individ din specia sa. În setea lui de a afla ce minuni nevăzute se aflau dincolo de siguranța îmbâcsitoare a ThonBokăi, era complet singur. Nu putea nici măcar să înceapă să explice nevoia arzătoare care îl împingea în largul *mării* – nici cuiva de vârsta lui, cu siguranță nu vreunuia dintre *Bătrâni*, nu, nici măcar celor mai tineri.

Ei bine, poate că într-o zi va avea şi el copii. Şi dacă curiozitatea era ceva ce se putea transmite mai departe, ei l-ar fi înțeles şi i-ar fi împărtăşit setea. Râse în sinea lui – ar putea fi o problemă să poată găsi vreodată o pereche care să-l tolereze.

Pe de altă parte, s-ar putea să nu fie. Era foarte puțin probabil ca el să supraviețuiască traversând ceea ce semăna cu un *deşert.* Fiecare fibră din corpul său mare şi grațios îl durea de foame. Naviga de ceea ce părea o eternitate fără să întâlnească o moleculă de hrană şi era mult prea târziu ca să se mai întoarcă. Îşi ridică aripile enorme încă o dată, incapabil să ignore că forța lor scădea rapid.

Lehesu nu văzuse şi nici nu auzise vreodată de o *pisică*, dar ar fi înțeles ce a ucis-o, cum şi de ce. Totuşi, nu putea să regrete cu adevărat ceea ce făcuse. Poate că îl ucisese deja curiozitatea, dar era mult mai bine decât să moară de plictiseală.

Poate.

Lehesu estima că mai avea, cel mult, câteva ore până să moară. Semenii lui se hrăneau continuu în timp ce se mişcau prin viață, automat, aproape inconştient. În corpul său gigantic, capacitatea de stocare a substanțelor nutritive era redusă.

Pe măsură ce slăbea, iar efectul era din ce în ce mai vizibil, din ce în ce mai dureros pentru el, se gândea că cel puțin murea în largul *mării*, departe de toate…

Dar stai! Ce a fost asta? Mai era ceva în pustietate! Mult sub el, în adâncuri, înota o altă entitate, una care pulsa cu viață şi putere. Întinzându-şi capacitățile senzoriale până la limită, putu simți că era relativ mică, dar practic cânta cu putere – ceea ce însemna că trebuia să existe hrană pe undeva.

Atunci făcu un alt lucru neobişnuit, ceva ce niciun alt Oswaft nu ar fi făcut: plonjă după obiect. Lehesu nu era un prădător. Nu era nici *ierbivor.* Astfel de distincții nu aveau nicio semnificație în timpul şi locul lui, în acele circumstanțe. Oswaftii aveau obiceiul să mănânce tot ce găseau comestibil şi să lase restul în pace.

Ei nu cunoşteau nicio altă specie inteligentă, iar întreaga creație era *farfuria* lor de mâncare. Cel puțin ar putea descoperi ceea ce găsise chestia aia ca mâncare.

Îşi dădea seama că exista posibilitatea ca aceasta să-l *găsească* pe el, iar el mai avea puține forțe pentru luptă, chiar dacă ar fi fost înclinat spre luptă, ceea ce nu era cazul. Totuşi, avea mai puțină speranță decât putere.

Coborî şi coborî. Da, era acolo, un grăunte mai mic de o zecime din mărimea lui, dar simțea că era mai puternic decât el cu o marjă substanțială. Mai bine blindat, de asemenea, la fel ca micile creaturi-carapace care înotau în curenții mai liniştiți ai ThonBokăi. Erau delicioase.

Pe măsură ce se apropia de creatură, putu să vadă că aceasta nu avea o formă foarte diferită de a sa. Judecând după direcția în care se deplasa, era puțin mai lat decât lung, mai rotunjit în contururile sale principale decât el. La fel ca Lehesu, avea două proeminențe nedefinite pe suprafața frontală, deşi dacă acestea erau rețele senzoriale, ca ale lui, era o altă întrebare.

Simțurile lui Lehesu nu erau limitate strict la liniile drepte. Putea *vedea* că acea creatură nu avea manipulatoare pe partea inferioară. El avea sute. Totuşi, părea că o parte a suprafeței era capabilă să se deschidă; poate că tentaculele sale se pliau în burtă. Cunoştea organisme care...

Lehesu se dădu înapoi şocat! Era destul de aproape acum ca să distingă şi să fie uimit de o diferență majoră între el şi... *chestie*. Era complet *opacă*, precum un cadavru! Semenii lui îşi pierdeau transparența la moarte şi, până se descompuneau în *praful* din care este făcută toată viața, rămâneau impenetrabili vizual. Această creatură arăta ca un lucru mort, însă se mişca cu încredere şi rapiditate.

Erau unii dintre semenii lui care... Dar Lehesu nu era superstițios. Cu un pufnet mental, el respinse astfel de noțiuni prosteşti. Aproape complet.

Îl aştepta o altă surpriză, mai blândă. Apropiindu-se şi mai mult – orice alt Oswaft ar fi ştiut pe loc că Lehesu era complet nebun – simți că *lucrul* încerca să spună ceva. ThonBoka era vastă şi locuitorii ei numeroşi, dar nici atât de vastă, nici atât de numeroşi încât să fi dezvoltat vreodată limbi separate. În limitele lor, Oswaftii erau mult prea cuprinzători, prea rapizi. Şi puteau vorbi pe distanțe care ar fi părut incredibile pentru orice altă rasă.

Şi astfel simți furnicătura comunicării, pentru prima dată în viața lui, fără să o poată înțelege. El însuşi transmise un semnal de urări de bine şi aşteptă. Propriul său mesaj îi fu repetat. El repetă prima urare pe care i-o trimisese creatura blindată mică.

Fiecare ştia acum că celălalt este un organism inteligent. Până aici putea merge comunicarea. Creatura blindată începu să numere – *asta era o prostie*, gândi Lehesu; dacă ar fi fost inteligentă, desigur că el ar fi putut deduce că era capabilă să numere. Gândindu-se mai bine, rosti un mesaj-imagine, unul menit să transmită realitatea vizuală mai degrabă decât idei pure. În lipsa unei imagini mai bune, frontul de undă pe care îl transmise fu cel al micului obiect blindat din fața lui.

Urmă o pauză destul de lungă. În adâncul sufletului său, Lehesu trăi o scurtă senzație de satisfacție că o putea surprinde. Apoi primi un mesaj-imagine cu el însuşi. Bine! Acum putea să-i transmită esența situației sale dezastruoase şi poate că acea creatură îl va ajuta. Dacă nu în alt fel, poate că ar putea să-l tragă în curenți mai bogați în hrană.

Rosti o imagine a sa, apoi o modifică în imaginația sa până când arăta o scenă jalnică în care el devenea din ce în ce mai opac, mai ofilit. În cele din urmă, doar pentru a face lucrurile cum trebuie şi în întregime, îşi imagină că se dizolvă, constituenții săi moleculari înprăştiindu-se. Îl făcea să se simtă foarte ciudat să îşi imagineze aşa ceva, dar era necesar. În cele din urmă, reluă imaginea, dar de data asta se hrănea din plin cu ceea ce plutea în curenții ThonBokăi.

Îşi imagină că devine mai puternic, mai sănătos, mai elegant, mai transparent. Îşi imagină că va deveni un *Bătrân* uriaş. Dintr-un motiv oarecare, acest lucru îl făcea să se simtă mai rău decât ideea de a muri, deşi nu era foarte sigur dacă acest sentiment provenea din faptul că îşi imagina un ospăț în timp ce el murea de foame sau din faptul că se imagina pe sine în chipul înaintaşilor săi înfumurați.

În orice caz, creatura rămase nemişcată în faţa lui, în vid, şi nu răspunse pentru o lungă, lungă perioadă de timp. În timp ce aştepta, Lehesu o examină cu atenţie. Numeroase pete străluceau pe suprafaţa sa exterioară, la fel ca pigmenţii luminoşi de curtare ai unora dintre *animalele sălbatice* din ThonBoka. Una în special, o pată globulară mare în partea din faţă, afişa modele ciudate, schimbătoare. În tot acest timp, creatura pulsa şi palpita cu o sănătate indecentă.

Se oprise atunci când începură comunicaţiile şi continuase să stea nemişcată, deşi era evident neliniştită şi îşi dorea să pornească la drum.

În cele din urmă, îi trimise o imagine-vorbire. Asta îl luă prin surprindere, deoarece mintea lui rătăcea – un alt semn periculos al unei foamete iminente. Privea stelele, întrebându-se ce sunt, cât de departe se află şi cum ar putea, dacă va trăi, să ajungă la ele, aşa cum ajunsese la *Marea Deschisă.*

Creatura blindată îl întrebase, de fapt, dacă *acestea* erau ceea ce îi plăcea să mănânce. Apoi începu să afişeze imagini cu toate varietăţile imaginabile de nutrimente minunat de delicioase, de la ceaţa nutritivă accidentală care plutea în derivă pe curenţi şi era înghiţită de Oswafti pe măsură ce treceau, până la cele mai suculente creaţii culinare complexe. Problema era că aceste imagini erau amestecate incomprehensibil cu lucruri pe care el nu le recunoştea nici pe departe – şi cu gunoaie de-a dreptul.

Strigă cu entuziasm confirmarea atunci când imaginile erau corecte, dar îşi reţinea comentariile atunci când nu erau. El şi creatura nu apucaseră să stabilească simbolurile pentru *da* şi *nu.* Se întrebă ce avea în minte creatura. Îl va conduce la banchetul pe care i-l promitea? Ar fi avut el puterea să-l urmeze? Sau doar îşi bătea joc de el? Începea să nu-i mai pese. Oricum, nu-i mai rămăseseră decât câteva minute.

Brusc, cel mai mare şoc dintre toate. Burta creaturii se deschise şi vomită tot ceea ce îi arătase. Umplu curenţii din jurul lor, formând o ceaţă aproape impenetrabilă. Strigând cu bucurie, el sări în picaj, plonjă şi se înălţă prin ea, creând porţiuni mari şi curate pe unde trecea. Creatura stătea deoparte, privind, fără să facă şi fără să spună nimic. O trecere îl duse foarte aproape de creatură. Nu era netedă, ci era acoperită cu noduri şi umflături. Doar unele părţi ale creaturii prezentau semne de transparenţă, iar acestea nu făceau decât să admită sondele senzoriale într-un întuneric interior care nu dezvăluia nimic. Dar, pentru prima dată, curiozitatea lui Lehesu era potolită.

Se hrănea, poate mai bogat decât o făcuse vreodată în viaţa lui. Fiecare trecere îl aducea mai aproape de creatură, dar nu îi era teamă de ea; îi salvase viaţa. Simţurile lui trecură pe lângă un loc care i-ar fi putut spune mult mai multe, cu excepţia faptului că Oswaftii nu aveau o limbă scrisă – nu aveau nevoie de una. Era o plăcuţă, fixată cu nituri de pielea creaturii. Pe ea erau emailate cinci cuvinte care l-ar fi şocat profund, pentru că aceasta nu era deloc o creatură vie.

Semnul scria: *ŞOIMUL MILENIULUI LANDO CALRISSIAN, CĂPITAN*

Lehesu, înotător al vidului înstelat, se mulţumi doar să zboare şi să se hrănească pe lângă *Şoim*, cântându-i recunoştinţa în fiecare secundă în care o făcea, cu undele radio naturale generate de centrii vorbirii din puternicul său creier.

Formaldehida era *delicioasă!*

Capitolul 2

Lando Calrissian, jucător, pungaş, nelegiuit – şi umanitar?

Nu părea foarte probabil, nici măcar pentru el. Dar adevărul de netăgăduit era că, la câteva luni după întâlnirea iniţială cu acea fiinţă remarcabilă care respira în spaţiu, Oswaftul Lehesu, circumstanţele găsiseră *Şoimul Mileniului* făcându-şi impasibil drumul prin vidul interstelar direct spre ThonBoka, care se traducea aproximativ în limbile umane prin *Peştera Stelară*.

Poporul lui Lehesu avea probleme: Lando aducea ajutor.

El *era* ajutorul şi era furios. Furia lui nu avea nimic de-a face direct cu Lehesu, Oswaftii sau ThonBoka, ci era mai degrabă legată de braţul rupt pe care îl îngrijea în acel moment. Nu era o suferinţă atât de grea şi nici atât de îndelungată pe cât ar fi putut fi într-un loc şi într-un timp mai primitiv. Purta o proteză complexă şi uşoară, alcătuită dintr-o serie de bobine electrice care generau un câmp ce ar fi încurajat humerusul fracturat să se închege frumos în două sau trei zile. Totuşi, aparatul era mare şi incomod, mai ales în imponderabilitate. Iar lui Lando îi plăcea în mod deosebit imponderabilitatea. Pentru că îl ajuta să gândească.

Cu gravitaţia plăcii de punte oprită, stătea în mijlocul încăperii – echidistant nu numai de pereţi, ci şi de podea şi tavan – aşezat confortabil pe o pernă de aer subţire, meditând. Însă ceva îi stătea în cale.

Lando avea şi un ochi vânăt şi un deget rupt. Dar, având în vedere tot ce se întâmplase, acelea erau neplăceri minore. Aruncă scrum de trabuc scump într-un furtun de aspirare pe care îl aranjase să atârne convenabil în apropiere şi vorbi în direcţia unui panou de interfon amplasat pe o masă undeva sub el.

— Vuffi Raa, care este timpul nostru estimat de sosire?

Instrumentul îi returnă o voce, blândă şi politicoasă, pe deplin la fel de mecanică în originile sale ca şi instrumentul însuşi, dar bogată în inflexiuni umoristice ascuţite.

— Şaptezeci şi şase de ore, stăpâne. Asta este o nouă corecţie: această regiune este atât de curată încât am câştigat încă patru ore de când am făcut ultima estimare. Îmi cer scuze pentru inexactitatea mea anterioară.

Inexactitate! gândi Lando. *Chestia asta binecuvântată de Nucleu vorbeşte mai frumos decât mine, iar eu ar trebui să fiu omul pe aici!*

Viteza *Şoimului Mileniului*, de multe ori mai mare decât cea a luminii, era limitată doar de densitatea mediului interstelar pe care îl traversa. Spaţiul obişnuit este în cea mai mare parte gol, însă aproape întotdeauna există câteva molecule de gaz rătăcite, uneori cu o organizare chimică surprinzător de complexă, pe kilometru cub. Scutul magnetogravitaţional al oricărei nave stelare moderne o împiedica să ardă până la incandescenţă şi îi netezea drumul prin ceea ce însemna o aglomerare de *atmosferă* hiper-subţire la nivelul întregii galaxii. Dar rezistenţa gazului era totuşi apreciabilă printr-o reducere a vitezei maxime teoretice a navei.

Zona prin care trecea *Şoimul* atunci părea să fie o excepţie. Lipsit de rezistenţa moleculară obişnuită, *Şoimul* îşi depăşea chiar şi propriile performanţe legendare.

Căpitanul se gândi la asta, apoi se adresă din nou intercomunicaţiei.

— Mai bine o reducem cu câteva procente. Am nevoie de mai mult timp înainte

ca acest *plasture confuz* să se desprindă de pe braţul meu. Şi mai ai şi tu o zgârietură sau două care trebuie rezolvate. Şi, Vuffi Raa?

— Da, stăpâne? fu răspunsul vesel.

Lando auzea clack-clack-clack-ul butoanelor tastaturii care erau lovite conform instrucţiunilor sale. Nava încetini, dar asta nu se simţi prin amortizoarele ei inerţiale.

— Nu-mi mai spune *stăpâne*!

Asta fusese aproape un reflex. Renunţase de mult să se mai întrebe care era motivaţia robotului pentru acea nesupunere mică, dar cronică. De fapt, Lando era îngrijorat de micul său prieten mecanic, şi nu doar pentru că Vuffi Raa era un droid pilot atât de grozav. Sau cel puţin nu în întregime.

Aceste atacuri violente sporadice pe care le suferiseră în ultima vreme deveniseră o problemă serioasă, acolo unde înainte fuseseră doar mici neplăceri, iar faptul că ştia de ce se întâmplau, spre marea surpriză a lui Lando, nu ajutase deloc.

Jucătorul rânji în jos la piciorul său, unde un alt set de bobine, mai micuţ, pulsa energii vindecătoare în carnea lui. Cumva, asta era insulta finală – asta şi ochiul vânăt. Una era să încerci să ucizi un duşman. La urma urmei, despre asta era vorba într-o vendetă. Dar să-l omori pe bucăţi, o zgârietură aici, o contuzie acolo? Demenţial, fu nevoit să recunoască Lando – dacă nu era vorba de o simplă inepţie.

Cumva, inamicul îşi dăduse seama că un om dispus şi capabil să înfrunte cu mâinile goale un prădător de mărimea lui, intră uneori în panică la auzul unei insecte înţepătoare care-i face zgomot în jurul urechilor.

Ei bine, îşi spuse jucătorul, *de aceea suntem în această aşa-zisă misiune de ajutorare. Am de gând să pun capăt, odată pentru totdeauna, la toate prostiile alea juvenile ale asasinării, într-un fel sau altul.*

Sigur, era o propunere riscantă; miza era cât se poate de mare. Dar, mai presus de orice altă consideraţie – îşi spuse el din nou –, Lando Calrissian era un sportiv care ar fi pariat orice şi totul pe întoarcerea unei singure cărţi-cip.

Aşa ajunsese în încurcătură. Se pare că, acum ceva timp, un tânăr norocos talentat, dar în esenţă fără perspective, câştigase o navă stelară – de fapt un cargobot de contrabandă reconvertit – într-un joc de *sabacc* cu şaptezeci şi opt de cărţi. Puţin mai târziu, dobândise, fără să vrea, şi un robot destul de ciudat, cam în acelaşi mod.

Împreună, cele două maşini şi omul lor porniseră într-o serie de aventuri, unele mai profitabile decât altele. În acest proces, îşi făcuseră o serie de duşmani, unul dintre ei fiind un vrăjitor autoproclamat care plănuise să conducă galaxia şi se împiedicase de Lando în drumul său spre vârf. De două ori. Individul se supărase din cauza asta, îl învinovăţise pe Lando pentru umilinţa şi ghinionul lui, iar răzbunarea începuse. Până acum, fusese o relaţie neîmpărtăşită, complet unilaterală.

Tot ce voia Lando era să fie lăsat în pace. Încercase să-i explice, prin diverse mijloace media, că nu-i păsa cine conduce universul – în orice caz, el ar încălca orice reguli i-ar conveni să nesocotească, indiferent cine ar fi la conducere – şi că vrăjitorul era perfect binevenit la toată puterea şi gloria pe care şi le putea însuşi. Din păcate, aceste linguşeli, oricât de rezonabile i-ar fi părut jucătorului, căzuseră pe nişte organe auditive inoperante.

Pentru ca lucrurile să fie cu adevărat complicate, Vuffi Raa avea deja proprii duşmani. Deşi robotul nu ştia asta. Stăpânul său anterior, deşi spectaculos de lipsit de talent la jocurile de noroc, fusese un angajat guvernamental foarte eficient în domeniul spionajului. Acest tip, aparent un antropolog itinerant, îl folosise pe micul

robot, forțându-l să ajute la subminarea, la nivelul întregului sistem, a unei civilizații nedescoperite până atunci, într-un mod care dusese la exterminarea militară brutală a două treimi din cetățenii ei. Restul de o treime, tulburați pe bună dreptate, juraseră ură eternă pentru droid şi începuseră cu entuziasm să facă ceva în această privință.

Încercările ulterioare de negociere, ca şi în cazul lui Lando, fuseseră aproape letal de inutile. Unii oameni pur şi simplu nu vor să asculte.

Ei bine, aşa este viața, gândi Lando în timp ce plutea în ceea ce fusese proiectat drept salonul pasagerilor din *Şoimul Mileniului.* Acesta servea drept sufragerie; chiar atunci, era salonul privat de gândire al jucătorului, iar gândurile pe care le avea erau destul de ironice. Mai trase un fum din trabucul său.

Problema cu doi parteneri care au seturi separate de duşmani de moarte este că acei duşmani nu fac întotdeauna distincții. Mai ales când folosesc grenade cu fragmentare. Bietul Vuffi Raa fusese zdruncinat rău de un asasin angajat de vrăjitor în ultimul lor port de escală. Idiotul mărturisise înainte să moară; cu nervozitatea unui începător, aruncase cuiul în loc de grenadă. Rănile robotului se vor vindeca de la sine după un timp. Avea mecanisme excelente de autoreparare.

Într-un alt incident, Lando fusese împins peste o balustradă într-o cuvă cu pastă de vitamine pe care se gândise să o achiziționeze chiar pentru acea călătorie, fracturându-şi cumva brațul şi degetul de la picior şi alegându-se cu o vânătaie. Ceea ce îl durea cu adevărat era că pur şi simplu îşi ruinase a doua cea mai bună uniformă de căpitan. Era sigur că duşmanii lui Vuffi Raa erau de vină. Părea stilul lor. Total neîndemânatic.

Nici *Şoimul Mileniului* nu era considerat imun. De fapt, el fusese mai degrabă cel mai afectat, cu bombe plasate în interiorul său – dintre care două chiar explodaseră – şi simțind furia mai multor mici bătălii spațiale în ultimele luni. Un pilot de vânătoare o izbise în mod deliberat, îndoindu-i rampa de îmbarcare. Îşi forțase motoarele, făcându-le să intre şi să iasă din diverse locuri în grabă. Bateria de tunuri cvadruple, sub îndrumarea capabilă a lui Lando, ținuse la distanță nava pirat ocazională, care probabil nu avusese nimic de-a face cu răzbunările. Surprinşi de ferocitatea cu care căpitanul se luase de ei, pirații înfrânți îi făcuseră o reputație destul de bună bătrânului cargobot ponosit.

Cu pirații se puteau descurca. *Şoimul* era mult mai rapid decât părea, teribil de bine înarmat; el şi robotul erau piloți destul de buni, dar Vuffi Raa îl învățase pe Lando tot ce ştia în această privință. Lando îşi spuse din nou că afacerea de la *Peştera Stelară* îi va plăti şi toate celelalte datorii.

Trăgând uşor de furtunul scrumierei cu aspirator, Lando pluti spre tavanul salonului şi dădu o mică împingere spre plafon, propulsându-se aproape de podea. Activă gravitația şi merse atât înainte, cât şi spre dreapta, prin coridorul interior curbat al *Şoimului*, până la carlinga care era amplasată într-o construcție tubulară ce ieşea din partea din față a navei.

Pe scaunul stâng, al pilotului, era aşezată o construcție la fel de ciudată, o stea de mare cromată cu cinci membre, cu un singur ochi roşu strălucitor în vârful trunchiului pentagonal. Tentaculele sale erau în repaus în acel moment, după ce reduseseră viteza *Şoimului*, aşa cum ceruse Lando.

Entitatea înaltă de un metru se întoarse spre stăpânul său.

— Cred că acum vei putea distinge nebuloasa, stăpâne. Vezi pata aia neclară din față?

Lando îşi încordă ochii, apoi renunţă şi activă telescopul electronic. Da, acolo era: ThonBoka, aşa cum o numeau locuitorii ei. Era un nor de praf şi gaze în formă de sac, în care se putea intra doar dintr-o singură direcţie, bogată în molecule preorganice până la aminoacizi inclusiv. În interiorul acelui paradis, viaţa evoluase fără a beneficia de o stea sau de o planetă, adaptându-se pentru spaţiul gol. O parte din această viaţă dobândise în cele din urmă inteligenţă şi se autointitulase Oswaft.

Dar, în acest moment, erau sub asediu.

— Dar blocada, o poţi localiza?

Lando se aşeză pe scaunul din dreapta, trecu cu un ochi exersat peste diverse indicatoare şi ecrane, se relaxă şi scoase un trabuc din seiful deschis sub panoul principal de control.

— Da, Stăpâne, acum suprapun datele.

Tentaculele lui Vuffi Raa se mişcau peste panou cu o viaţă proprie. Era un droid de *Clasa a Doua*, cu un nivel de inteligenţă şi de reacţie emoţională comparabil cu cel al fiinţelor umane. Avea şi multe alte talente. Totuşi, spre dezgustul ocazional al lui Lando, robotul era profund programat să nu rănească niciodată fiinţele organice sau mecanice inteligente, fiind astfel un pacifist. Au existat momente când acest lucru a creat probleme.

Pe ecranul principal, care arăta nebuloasa ThonBoka, asemănătoare unui sac, o sută de puncte galbene minuscule prinseră viaţă.

Lando fluieră.

— O flotă destul de numeroasă pentru a bloca un nor de praf fără apărare. Ce cred ei că e ăsta, Războiul Clonelor?

Se aplecă în faţă să-şi aprindă trabucul, dar fu oprit de oferta unui vârf de tentacul strălucitor. Da, Vuffi Raa avea o mulţime de talente utile.

— Asta nu e nici măcar jumătate, stăpâne. Deşi nu pot înţelege de ce, unele dintre flotele de acolo şi-au modificat scutul de apărare în camuflaj pentru a se ascunde. De asemenea, cred că au minat gura nebuloasei.

Suflând fumul, Lando se forţă să se calmeze.

— Şi noi vom trece peste blocada aia. Oh, bine, a fost o viaţă scurtă, dar bună. Poţi să faci ceva pentru noi în privinţa scutului pentru ne camufla?

Robotul şterse afişajul de pe ecran.

— Mă tem că nu, stăpâne, este o tehnologie foarte sofisticată.

— Ceea ce înseamnă că toată lumea din univers o foloseşte, cu excepţia civililor. Ei bine, atunci, care este planul nostru?

Urmă o pauză speriată care ar fi putut fi umplută cu un ochi roşu care clipea dacă Vuffi Raa ar fi fost capabil de aşa ceva.

— Credeam că tu ai planul, stăpâne.

Lando suspină resemnat.

— Mi-a fost teamă că vei spune asta. Ca să fiu sincer, aveam un plan, dar pare destul de neîntemeiat, aici şi acum. O să mă mai întorc o dată la culcuşul meu de imponderabilitate şi o să mă mai gândesc. Voi reveni cât mai curând posibil. Nu-ţi ţine respiraţia, ar putea foarte bine să treacă un secol – sau trei.

Se desprinse din scaun, aruncă o ultimă privire dezgustată prin cupolă şi se îndepărtă de zona de control, cu trabucul său. Ocoli prin coridorul lung şi bine capitonat, ieşi în salonul aglomerat, opri gravitaţia artificială şi se întoarse în centrul geometric al camerei, unde rămase, fumând şi încercând să gândească.

Nu era una dintre zilele lui cele mai bune pentru asta.

— Stăpâne?

Vocea venită prin interfon era agitată. Îl scoase pe jucător dintr-un vis în care, indiferent de mâna de *sabacc* pe care o ținea, cărțile lui se tot transformau în gunoi, în timp ce un adversar gri fără chip ținea o carte nou inventată, *Atuul Final*, care era un douăzeci şi trei automat.

— Zzzzzz-ce?

Lando clipi, descoperind că era acoperit de sudoare. Îmbrăcămintea îi era îmbibată şi mirosea ca o *bantha* pe care o călărise cineva până aproape de moarte. Se întinse, încercând să-şi scoată din muşchi nodurile care nu ar fi trebuit să fie acolo în imponderabilitate.

— Vuffi Raa, de câte ori ți-am spus să nu-mi spui niciodată...

— Stăpâne, îl întrerupse robotul, părând îngrijorat şi nerăbdător în acelaşi timp, au trecut aproape trei ore. Te-ai gândit la vreun plan?

— Uh, nu chiar, răspunse jucătorul, scuturându-şi capul în încercarea nereuşită de a-l limpezi. Lucrez la el. Am spus că te apelez când...

— Ei bine, cred că ar fi cazul să discutăm acum, dacă nu te superi. Vezi tu, există un crucişător care stă la nu mai mult de o sută de kilometri de prova noastră, la tribord. Nu l-am văzut – atât de bine era camuflat – şi au tras deja două focuri de avertisment. Stăpâne, ei spun că ne vor tăia în două cu următoarea salvă dacă nu ne pregătim să fim abordați.

Lando mormăi. Gura lui avea gust de peşteră de *mynock*.

— Asta e Marina. Nu mai au niciun fel de considerație.

Capitolul 3

Ascuns dincolo de raza de acțiune a civilizației se afla un loc numit Tund, un nume cu reputație legendară, rareori rostit mai mult decât în şoaptă. Acel cuvânt şoptit denumea o planetă, un sistem sau un grup de stele – nimeni nu era sigur ce – despre care se zvonea de zece mii de ani că ar fi casa unor magi puternici şi subtili. Frica era asociată cu acel nume – genul de frică care inhibă menționarea, chiar şi gândul la lucrul pe care îl reprezintă, pentru a nu-i invoca atenția omniscientă, omnipotentă şi răuvoitoare. Aproape nimeni nu ştia că adevărul era şi mai hidos.

Planeta Tund era sterilă, lipsită de viață nativă, cu suprafața arsă până la cenuşă gri, în locul pădurilor veşnic verzi, al junglelor tropicale şi al preeriilor întinse pe continente care se întindeau odinioară pe nenumărați kilometri. Era o lume distrusă de magie. Sau de credința în magie. Noaptea, fața planetei strălucea uşor, nu doar cu focul albastru pal al atomilor în descompunere, ci şi cu un reziduu fantomatic verzui al energiilor încă necunoscute restului civilizației galactice. Acolo unde lumea pâlpâia amenințătoare, nimic nu trăia şi nici nu va mai trăi vreodată. Rokur Gepta, ultimul dintre legendarii *Vrăjitori Tund*, distrusese complet orice ființă vie de pe planetă, de la ființe submicroscopice până la ființe sensibile în plină floare, parțial pentru a păstra secretul acestei puteri. A fost o precauție teribilă, cosmică, din partea lui, lipsită de sentimente. Restul fusese răutate pură.

Ici şi colo, unui fel de oază i se permisese o existență de probă strâns reglementată, zone reîmpădurite din care, peste câteva miliarde de ani, când focurile malefice de smarald s-ar fi stins în cele din urmă, viața şi-ar fi putut relua mersul ei jalnic. Scuturile de forță masive erau esențiale pentru a îndepărta moartea pâlpâitoare de acele câteva paradisuri.

Într-o astfel de oază se ascundea crucişătorul *Wennis*, un instrument de război fără milă, dezafectat, învechit şi foarte eficient, care fusese recondiționat după specificațiile precise ale stăpânului său. Echipajul său era un amestec ciudat, dar deliberat, din crema elitei tehnice şi militare a galaxiei şi din scursurile acesteia, adesea reprezentate în unul şi acelaşi individ. Armamentul şi apărarea variau de la proiectoare infernale distrugătoare de continente la echipe mici de experți în lupta fără arme.

Nava fusese un dar al prudenței din cele mai înalte şi, prin urmare, cele mai vulnerabile surse din galaxie. *Wennis* nu va mai putea fi recunoscută când va termina Rokur Gepta cu ea. Vrăjitorul avea acest fel de a face cu navele, planetele şi ființele. Singura valoare pe care orice lucru o avea pentru el era utilitatea sa în raport cu ascensiunea sa inexorabilă spre putere. Bogăția nu însemna pentru el nimic mai mult decât atât, nici măcar compania semenilor săi, sau chiar şi cea a femelelor – datorită celei mai ciudate şi respingătoare circumstanțe fizice.

Era gol, la fel de lipsit de viață şi căldură ca şi opera sa, planeta Tund însăşi. Un astfel de gol necesita volume nesfârşite de energie pentru a-l umple chiar şi pentru un moment. Într-o bună zi, şi el avea să ofere cadou crucişătoare de luptă scoase din uz – deşi avea să fie mult mai atent ca acestea să fie folosite strict în interesul său. Şi chiar şi acel înalt scaun al puterii era doar un slab început. La urma urmei, civilizația de milioane de sisteme condusă de acolo reprezenta doar o mică parte din galaxie.

Iar galaxia însăşi era doar o mică parte din...

Adânc în cavernele întortocheate ale planetei ucise Tund, unde Rokur Gepta îi căutase şi îi exterminase personal pe toţi mentorii săi străvechi – vrăjitorii originali, care îl învăţaseră cu dragoste căile puterii, provocându-şi astfel sfârşitul – fostul elev trădător stătea cufundat în gânduri. Medita într-o beznă complet neîntreruptă de licărirea vreunui foton trecător. Aşa prefera; avea alte mijloace de observare a realităţii.

Chiar şi în plină lumină a suprafeţei unei planete sănătoase în timpul zilei, un alt individ ar fi fost mai puţin norocos: Rokur Gepta era pur şi simplu imposibil de înţeles vizual. Era o ceaţă, o neclaritate mai mult psihologică decât perceptivă, poate pentru că terorarea definea culoarea lui. În rarele ocazii în care alţii vorbeau despre el, descrierile variau: era un pitic malign, o fiinţă de statură medie, deşi supernatural de impunătoare; un uriaş înfricoşător de peste doi metri înălţime, poate chiar trei. Toate relatările erau de acord că era în permanenţă înfăşurat în pelerine de aceeaşi nuanţă ca domeniul său fără viaţă, un gri cenuşiu de la vârful degetelor de la picioare – presupuse – până în vârful capului său aparent. Purta o podoabă capilară asemănătoare unui turban, ale cărei ultime lungimi erau înfăşurate în jurul locului unde ar fi trebuit să se afle faţa sa, ascunzându-i toate trăsăturile, cu excepţia ochilor, două bazine gemene de o voracitate nesăţioasă şi nemiloasă.

Este de înţeles că vrăjitorul avea duşmani, deşi supravieţuise – de multe ori din propria voinţă – micii minorităţi a celor care aveau capacitatea de a-i face rău. De asemenea, supravieţuise multor altora, pur şi simplu supravieţuind secolelor de timp. Cu toate astea, viaţa sa lungă era în pericol grav şi constant, din cauza celor câţiva care încă mai supravieţuiau şi a recoltei mereu proaspete de victime care îi doreau răul. Şi aceasta era cauza dilemei sale actuale.

Prin intermediul mai multor *straturi* de subalterni, i se adusese la cunoştinţă despre un emisar, un mesager ale cărui acreditări ofereau o alianţă potenţial profitabilă. Ar trebui să aibă suficientă încredere în acest individ pentru a-l asculta, conform cererii, în deplină intimitate? Vrăjitorul se gândi la asta. Riscul unei audienţe personale era mare, mai ales că reprezentantul venea din partea unui mandant suficient de puternic pentru a exclude măsuri de securitate extinse, care ar putea fi interpretate ca un afront. Existau limite ale precauţiilor care puteau fi luate, dar nu şi ale isteţimii asasinilor. Ar fi trebuit să ştie; el însuşi angajase destui dintre ei.

Ajungând la o decizie, făcu un gest cu o mână cu mănuşi gri. O lumină slabă începu să strălucească în peştera monstruoasă, umflându-se până când umplu locul. Micile fiinţe păroase şi negre din pereţi chiţăiră un protest, foşnind în nişele lor, apoi se aşezară din nou într-o somnolenţă tulbure. Gepta se gândi că va compensa acest disconfort pentru animalele sale de companie, iar dacă audienţa se va dovedi a fi mai puţin decât se anunţase, emisarul se plăti, foarte încet.

Un ciripit electronic slab de la un panou din braţul stâng al tronului său bazaltic îl anunţă de venirea vizitatorilor. Îşi întări înfăţişarea vizuală; nu avea sens să alarmeze mesagerul în mod nejustificat, încă de la început. Timpul pentru intimidare, confuzie şi trădare va veni mai târziu. Aşa se întâmpla întotdeauna.

Dintr-un pasaj situat mult mai la dreapta, de-a lungul unui kilometru sau mai mult de pe fundul peşterii, o mică procesiune îşi croia drum, formată din slugi în uniformă, fără semnele de rang şi organizare pentru a păstra ficţiunea că erau civili. În realitate, erau acelaşi gen de dar ca şi *Wennis*, şi îşi serveau stăpânul iniţial slujindu-l pe Rokur Gepta. Garda de onoare era formată dintr-o jumătate de duzină de

ființe puternic înarmate şi elegant aranjate, cu fiecare fibră a corpului încordată de atenție în timp ce mărşăluiau. În mijlocul lor se afla un uriaş, un bărbat mare şi solid, îmbrăcat într-un costum spațial ponosit, care îşi purta casca sub un braț. Grupul se învârtea cu grijă printre numeroasele stalagmite de pe fundul peşterii, urmând un tipar ascuns care, dacă era încălcat, ar fi precipitat distrugerea lor imediată şi totală.

Gepta aştepta pe tronul său, la trei metri deasupra podelei. Când coloana ajunse la baza ei, soldații lui Gepta se opriră brusc. De fapt, vizitatorul stătea şi el în poziție de drepți, dar era genul de ființă care, la momentul potrivit, ar fi arătat ca şi cum lenevea indolent în propriul sicriu. Era extrem de relaxat şi extrem de alert. Nu se temea de nimic, mai ales de moarte.

Dacă Rokur Gepta se temea de ceva, era de oameni ca acesta.

— Domnule! spuse liderul gărzilor, vi-l prezentăm pe Klyn Shanga, Amiralul Flotei Confederației Renatasiane!

Gepta nu accepta niciun titlu. Astea erau pentru ființe mai mici. Tolera să i se spună *domnule* pentru că subalternii săi, cu pregătire militară, păreau să se simtă din ce în ce mai stânjeniți şi mai neinformativi dacă nu reuşeau să-l introducă măcar o dată în fiecare frază pe care i-o adresau.

Gepta dădu puțin din cap, privindu-l de sus pe uriaşul solid.

— Amirale, bine ați venit pe planeta Tund, şuieră el. Puțini au văzut-o, cu excepția slugilor mele, şi chiar şi mai puțini au trăit să spună că au văzut-o.

Shanga rânji larg de pe un chip care era o cicatrice suprapusă peste alta până când nu mai rămăsese nimic din carnea originală. Totuşi, o ființă umană obişnuită ar fi găsit efectul oarecum plăcut. Klyn Shanga era genul de unchi aventurier, cel care fusese peste tot, făcuse de toate şi i se făcuse la fel. Acesta ignoră amenințarea.

— Acel cuvânt, *Amiral*, este ceva de natura unei glume, *Vrăjitorule*. În termenii tăi, sunt mai degrabă un lider de escadrilă, şi nu e cine ştie ce escadrilă. *Pe Nucleu*, de altfel, nici nu e cine ştie ce *Confederație*! Dar avem punctele noastre de vedere, aşa cum au demonstrat scrisorile mele de prezentare, sunt sigur. Ştii despre Renatasia?

Gepta aprobă încă o dată din cap. La primirea comunicării în cauză, consultase referințele şi avusese o conferință cu cârdul său de spioni guvernamentali. Ceea ce era de aflat era sumar; fusese o muşamalizare foarte energică. Cu toate astea, faptele esențiale erau clare.

— A fost un sistem şi o cultură colonizate cu mult înainte ca status quo-ul politic actual să fie atins. S-a dezvoltat independent, necunoscută pentru restul galaxiei şi într-un ritm tehnologic ceva mai lent. A fost descoperită, convertită, exploatată şi distrusă de anumite interese comerciale care au acționat în colaborare cu Marina. Tu, escadrila ta şi Confederația ta sunteți unii dintre rarii supraviețuitori. Acestea sunt elementele fundamentale ale poveştii, nu-i aşa, Amirale Shanga?

Şuieratul şoaptei lui Gepta răsună în cavernă.

Fu rândul lui Shanga să aprobe din cap.

— Acestea sunt. Aproximativ o treime din populație a supraviețuit, redusă în continuare de foamete şi boli. Se sprijini de o stalagmită, legănându-şi dezinvolt casca de o curea în jurul degetului. Scapă de lachei şi vom discuta o înțelegere, ce zici?

Gepta îşi reprimă cu sălbăticie valul de furie şi greață care îl cuprinse la neruşinarea bărbatului. *Timp,* îşi spuse el. Va fi timp să se ocupe de el mai târziu, aşa cum se cuvine.

Făcu un gest, iar bărbații, cu nesiguranța pe fețe, luară din nou poziție de drepți,

făcură stânga-împrejur şi mărşăluiră înapoi pe drumul pe care veniseră. Le luă mult timp, atât de indirect şi de lung era traseul.

În tot acest timp, Shanga se sprijinea de stânca sa, cu un zâmbet pe chip.

— Oricum, ce ai împotriva lui Lando Calrissian, Gepta?

Privirea vrăjitorului se ridică în sus, prin cameră, pentru a se asigura că nimeni altcineva nu era prezent pentru a asista la glumă. Apoi se reaşeză pe tronul său şi se uită rece la pilotul de vânătoare din fața sa, străduindu-se să mențină un ton calm.

— Este suficient că m-a jignit – în primul rând cu obrăznicia sa, Klyn Shanga, un fapt pe care ai face bine să-l ții minte. Am căzut de acord asupra istoriei sistemului tău trist; spune-mi, care este interesul tău pentru jucătorul vagabond. Ce are el de-a face cu...

Într-o clipă, fațada de relaxare a lui Shanga căzu. Stătea rigid lângă stalagmită, cu trupul tremurându-i de furie. Trecu destul de mult timp până când fu în stare să răspundă.

— Calrissian nu mă interesează. El are un partener.

— Robotul? Cu siguranță, Amirale...

— Robotul! ripostă Shanga înfierbântat. În sistemul Renatasia nu era un robot, ci o ființă organică inteligentă cu cinci membre! L-am văzut atunci – nimeni nu-l putea evita! Era tratat cu parade, banchete şi în mass-media – în fiecare minut! Era un emisar al unei civilizații galactice demult pierdute care... care... care ne-a distrus în cele din urmă! A fost un spion, Gepta! S-a infiltrat printre noi, ne-a observat slăbiciunile şi ne-a plănuit prăbuşirea cu o precizie nemiloasă! Robot? Oh, da, l-am văzut din nou după bătălia de la Oseon, deghizat ca un droid inofensiv, dar nu am fost păcălit, nici măcar pentru o nanosecundă! Robot? Ce ar avea de câştigat un robot din...

Gepta ridică o mână ca să-l întrerupă. Ştia foarte bine de ce droidul ajutase la distrugerea sistemului. Fiind programat să se supună, nu avusese de ales, iar deghizat corespunzător cu un strat de plastic cu aspect organic, ar fi fost un spion perfect. Cu toate astea, vrăjitorul nu avea de gând să se certe cu bărbatul şi, eventual, să piardă un aliat. Shanga îşi avea rostul lui – şi va putea decide după aceea ce i se va întâmpla.

— Foarte bine, Amirale, fiecare dintre noi are motive personale să dorească o încheiere a acestei vânători, iar oferta ta de asistență este binevenită. Dar mesajul tău a sugerat mai mult; a existat o afirmație că ştiți unde ar putea fi găsit *Şoimul Mileniului*?

— Şi unde ar putea fi prins în capcană! adăugă războinicul cu duritate în glas. Imaginează-ți plăcerea acestui lucru: prins între noi şi Marina!

Începu să râdă, cu o voce din ce în ce mai isterică, până când se sprijini puternic de coloana de piatră, ştergându-şi ochii şi tuşind. Când putu vorbi din nou, spuse un singur cuvânt:

— *Peştera Stelară!*

Rokur Gepta tăcu, fără să ofere niciun răspuns. Termenul era lipsit de sens pentru el, dar dacă i se dădea o oră de intimitate şi acces la sursele sale de informații, nu avea să rămână aşa. În cele din urmă răspunse.

— *Peştera Stelară*, spui tu.

Pilotul de vânătoare aprobă din cap.

— Da, avem şi noi spionii noştri, Gepta – trebuie să-i avem. La urma urmei, ei sunt cei care... Dar nu contează asta. Marina menține o blocadă grea acolo. Nu ştim de ce. Există zvonuri, dar majoritatea sunt atât de prosteşti încât credem că sunt o acoperire a serviciilor secrete. Oricare ar fi motivul, ştim, de asemenea, că Lando

Calrissian plănuieşte să treacă de blocadă, de fapt s-ar putea să fie acolo chiar acum. Avem lucruri de care ai nevoie: informații şi o escadrilă de luptă refăcută. Tu ai ceva ce ne trebuie nouă: trecere prin blocadă. Cu Calrissian blocat acolo, putem…

Urmă o tăcere prelungită, în timpul căreia fiecare dintre personaje îşi savură răzbunarea personală. Gepta era în secret surprins că armata putea organiza o acțiune majoră de acest tip fără ca el să ştie. Pe de altă parte, el nu aflase despre afacerea Renatasiană decât la mulți ani după ce se petrecuse. Era la fel de surprins de profunzimea – şi entuziasmul – surselor de informații ale lui Shanga. După ce totul se va termina, dacă el, vrăjitorul, va putea încorpora… Dar aia era pentru mai târziu. Asta era acum, şi punctul culminant al unui episod foarte lung şi foarte enervant din ascensiunea, altfel fără opoziție, a magicianului gri către puterea totală.

— Foarte bine, Amirale Shanga, hai să facem o înțelegere. Vom merge la această *Peşteră Stelară* şi vom vedea ce se poate vedea. Recondiționarea crucişătorului *Wennis* este aproape finalizată, iar eu voi grăbi lucrările. Escadrila ta se va întâlni cu ea într-un loc convenabil pentru amândoi. Eu ne voi duce prin blocadă, iar tu mă vei asista la distrugerea *Şoimul Mileniului* şi a piloților lui. Şi după aceea…

Shanga stătea în picioare, mâna dreaptă flexându-i-se acolo unde i-ar fi atârnat blasterul dacă nu i-ar fi fost luat de oamenii de pază ai lui Gepta. Se simțea incomplet fără el. Era o zonă diagonală uzată pe jumătatea inferioară a costumului său presurizat, de sus, din spatele şoldului stâng, unde se fixa în mod normal centura grea, până la mijlocul coapsei drepte, unde ar fi fost legată arma.

— Da, spuse Amiralul, şi după aceea: ce?

Vrăjitorul zâmbi, o expresie care se manifestă doar în tonul sarcastic al vocii sale. În interiorul înfăşurărilor gri închis de pe fața lui ascunsă, era o expresie departe de a fi plăcută.

— După aceea, dragul meu Amiral Shanga, noi doi ne vom vedea de drumurile noastre separate, tu pentru a reconstrui civilizația Renatasiană la noi înălțimi glorioase şi amețitoare, în timp ce eu, pe de altă parte…

— Brioşe de *mynock*!

Shanga ridică mâna cu mănuşă într-un salut batjocoritor. Apoi, fără ceremonie, se întoarse pe călcâiele încălțate cu cizme spațiale şi începu să străbată podeaua umedă a cavernei până la lift. Îl mânca să aibă din nou blasterul la el – o mâncărime pe care o simți între omoplați când îi întorsese spatele vrăjitorului perfid –, să urce în mica sa navă de luptă şi să se alăture din nou escadrilei care plutea la marginea aridă a sistemului Tund. Planeta moartă îi dădea fiori.

În ceea ce-l priveşte, Gepta privea silueta soldatului Renatasian cum se micşora în depărtarea măruntă, frământându-şi mâinile acoperite cu mănuşi cenuşii şi înăbuşindu-şi încă o dată furia la limita nebuniei. Să fii jignit de un simplu subaltern! Şi mai ales de unul care avea tupeul să se considere un partener egal în afacerile vrăjitorului! Era aproape mai mult decât putea suporta bătrânul magician. Aproape.

Cu toate astea, existau ritualuri, formule pentru calmarea atât a minții, cât şi a trupului în astfel de circumstanțe sfâşietoare, practici venerabile ale *Vrăjitorilor Tund* demult dispăruți. Rokur Gepta le aplica pe toate cu o voință feroce.

Capitolul 4

Lando stătea pe scaunul copilotului, fuma un trabuc şi cugeta. Crucişătorul Marinei nu era vizibil cu ochiul liber şi el nu avea nicio dorinţă să deschidă monitoarele. Mai văzuse un crucişător înainte.

Li se dăduseră zece minute să se hotărască: să se pregătească să fie abordaţi sau să fie nimiciţi. Lando folosi fiecare secundă din acele minute, încercând să producă o a treia alternativă. Nu prea avea noroc. Ştiuse de la început că un astfel de moment avea să vină, mai devreme sau mai târziu – deşi nu-şi imaginase că va veni atât de curând. Planurile pe care le schiţase pe îndelete şi în siguranţă în ultimul lor port de escală păreau fragile şi prosteşti acum, oricât de detaliate şi inteligente ar fi părut la momentul respectiv. Problema, desigur, provenea din faptul că Lehesu nu plecase direct acasă. Norocul sau coincidenţa nu avuseseră prea mult de-a face cu salvarea lui. Lando şi Vuffi Raa dăduseră peste acelaşi *deşert* care ameninţase să-l ucidă pe tânărul Oswaft. Ceea ce însemna că pentru ei şi pentru *Şoim* fusese o coborâre bruscă la viteză subluminică, în timp ce Vuffi Raa recalibra motoarele. În sectorul pustiu, motoarele nu întâmpinaseră aproape nicio rezistenţă şi ameninţau să zboare sălbatic până când se distrugeau pe ele însele şi pe operatorii lor, atom cu atom.

Astfel, ei se plimbau cu motorul subluminic atunci când întâlniseră un monstru de cinci sute de metri, apărut din senin. La început îl luaseră pe Lehesu drept o navă ciudată dintr-o cultură necunoscută. Avuseseră pe jumătate dreptate, dar apoi Lehesu confundase *Şoimul* cu o fiinţă asemănătoare cu el. Fusese nevoie de mult mai mult timp pentru a lămuri această neînţelegere decât pentru a înţelege situaţia dificilă a respiratorului de vid şi a face ceva în acest sens.

Vuffi Raa fusese, ca de obicei, la comenzi, în timp ce Lando ţinea suspicios un ochi asupra lui Lehesu şi un deget nervos pe trăgaciul din bula tunului cvadruplu.

— Stăpâne, am comunicaţii pe o frecvenţă foarte neconvenţională.

— Ce se spune?

Lando îşi mută ciotul de trabuc în cealaltă parte a gurii, se aplecă şi mai mult asupra receptorului din bula tunului, străduindu-se să vadă obiectul ciudat care plutea la o jumătate de kilometru distanţă. Era transparent şi nu se vedea prea bine pe detectoare, ca şi cum ar fi fost făcut din plastic în loc de metal. Nu era niciun semn de ecranare, iar el văzuse nave mult mai mari. Cu toate astea, apropierea creaturii îi ridicase părul fin de pe ceafă şi îi dăduse impulsul de a apăsa declanşatoarele şi de a le ţine apăsate până când chestia aceea avea să fie redusă la vapori inofensivi.

— Am pus computerele *Şoimului* să lucreze la asta – mă tem că nu sunt foarte potrivite pentru traducere – şi sunt şi eu conectat. Se pare că… Aşteaptă! Începem să primim o matrice vizuală. Repetarea primului salut pare să fi făcut… da… da… Stăpâne! Ne trimite o imagine cu noi înşine!

Grozav, gândi Lando, iată-ne aici, la parseci distanţă de orice civilizaţie cunoscută, şi am dat peste un fotograf itinerant de portrete. De obicei aduceau cu ei un ponei sau un pui de *bantha*, dar… Lăsă gândurile sarcastice să-i iasă din minte. Nu-i făceau niciun bine. Avea încredere în Vuffi Raa să se ocupe de lucruri în general, dar ura să-şi pună viaţa în alte mâini decât ale lui.

— Ei bine, trimite înapoi o poză cu el, *pe Nucleu!* Prefă-te că suntem o pereche de turişti care se fotografiază reciproc. E mai bine decât să ne împuşcăm.

— Da, stăpâne, ajunsesem deja la această concluzie şi transmit o imagine cu caracteristicile corespunzătoare. Îl pot pune pe unul dintre ecranele tale de tragere dacă tu crezi că merită riscul.

— Dă-i drumul. Oricum pot distinge mai mult cu ochiul liber, având în vedere distanța noastră şi compoziția ciudată a chestiei ăsteia.

Pe un ecran din stânga sa, conturul *Şoimului*, aşa cum era văzut de obiectul extraterestru, dispăru pentru a fi înlocuit cu o reprezentare îmbunătățită a obiectului în sine. Vederea lui Vuffi Raa era mai bună decât a lui Lando. El distingea sau desluşea mult mai multe detalii. Obiectul semăna foarte mult cu unele creaturi marine pe care Lando le văzuse în călătoriile sale, deşi era mai mare cu cel puțin un ordin de mărime. De asemenea, semăna oarecum cu o pasăre. Imaginea tresări, punctul de vedere se schimbă, iar obiectul îşi încovoie şi îşi desfăcu *aripile*.

— Stăpâne, imaginea asta vine de la el! Stăpâne, nu cred că este o navă spațială! Cred că este...

În acel moment, Lehesu îşi începuse mica dramă video, arătându-se murind de foame şi murind la propriu, apoi schimbând lucrurile pentru a se arăta hrănindu-se şi prosperând. Când termină, Lando şi Vuffi Raa aveau o idee mult mai bună despre ceea ce întâlniseră în acea regiune ciudată şi goală a spațiului interstelar.

Lando ştia că era teoretic posibil ca organismele să evolueze în spațiul liber. Acolo se formau spontan compuşi chimici, mulți dintre ei foarte sofisticați şi foarte asemănători cu cei care precedaseră viața în oceanele a milioane de lumi. Existau chiar substanțe despre care oamenii de ştiință susțineau că erau viață ultrasimplă, undeva sub nivelul viruşilor pe o scară a organizării.

Ceea ce îl deranja pe Lando era că îl întâlniseră pe Lehesu într-o regiune complet lipsită de supa chimică care ar fi trebuit să dea naştere vieții. Nu avea sens. Nu te aşteptai să găseşti ființe umane în locuri în care nu exista lumină, căldură, oxigen, nici... Apoi îşi aminti unde se afla, aceeaşi întindere goală şi lipsită de viață a *nimicului* pe care îl străbătea ciudata creatură, şi situația îi plăcu şi mai puțin decât înainte.

— Stăpâne, cred că cere ajutor!

— Spune-i că nu avem ce să-i dam!

— Stăpâne acele simboluri! Sunt nuclee atomice! Ne spune ce are nevoie. Asta rezolvă totul – nu sunt compuşi de combustibil, sunt hrană. E o creatură vie, şi moare de foame!

Lando se gândi la asta.

— Ce vrea, Vuffi Raa? Nu e foarte probabil să avem ceva ce ar putea mânca acest extraterestru, nu-i aşa?

— Compuşi organici simpli, aminoacizi. Stăpâne, conținutul reciclatoarelor navei este aproape făcut pentru cerințele sale. Am putea...?

— Oh, foarte bine, dă-i drumul. Întotdeauna ne-ar prinde bine un prieten care respiră vid şi poate traversa spațiul interstelar prin simpla forță a personalității. Lasă-l să aibă ce vrea...

Şoimul scoase o mică bufnitură când Vuffi Raa ventilă reciclatoarele. Creatura reacționă imediat, plonjând şi înălțându-se extatic prin ceața de noroi pe care o eliberaseră în vid. Lando aproape că înnebuni încercând să țină armele energetice îndreptate spre ea, apoi renunță. Chestia aia nu avea de gând să le facă rău; mânca

gunoi şi aproape că murise de foame. Îşi făcuseră un prieten, iar prietenii nu țintesc armele unii spre alții. Opri circuitele de tragere, se desprinse din scaunul pivotant şi înaintă greoi până la Vuffi Raa, în carlingă.

* * *

Rămăseseră în acel loc timp de câteva zile, învățând limba lui Lehesu în timp ce Vuffi Raa regla motoarele. La un moment dat, devenise necesar ca jucătorul să se îmbrace şi să iasă afară, pentru ca uriaşul Oswaft să poată fi făcut să înțeleagă că *Şoimul* era un lucru care conținea oameni de o mărime şi o formă diferite de cele pe care Oswaftul fusese capabil să şi le imagineze. În ciuda mărimii sale şi a încurcăturii idioate în care se băgase, extraterestrul nu era prost.

Artefactele nu erau complet necunoscute culturii sale şi, de îndată ce înțelesese conceptul de navă spațială, îi venise o idee proprie.

Ceea ce însemna că Vuffi Raa trebuia să treacă din nou la muncă. În cele din urmă, robotul construise un rezervor imens din metal şi plastic şi îl umpluse cu conținutul reciclatorului. Acum Lehesu putea călători fără să rămână fără hrană. Fusese nevoie atât de om, cât şi de droid pentru a manevra rezervorul în poziția de sub uriaşa creatură spațială. Îl prinse în câteva zeci de tentacule, mângâindu-şi uşor noii prieteni cu alte câteva, în timp ce vocea lui se auzea prin difuzorul căştii lui Lando.

— Vă mulțumesc mult, pentru că mi-ați dat viață de două ori. Regretul meu este că nu pot face nimic pentru voi, care puteți face mâncare din neant, în mijlocul neantului.

Lando era pe punctul de a spune un *las-o baltă* superficial, când Vuffi Raa ridică un tentacul de avertizare.

— Stăpâne, iar ne trimite poze, le pot vedea în mintea mea!

— Eşti un droid cu multe talente şi există avantaje în a avea un creier electronic. Ce-ți arată, droizi dansatori dezbrăcați?

— Stăpâne! Dimpotrivă, arată lucruri pe care le poate fabrica din substanțele chimice de care nu are nevoie în mâncare. Se pare că o face atom cu atom. Stăpâne! Îmi arată opale, safire, pietre de foc şi pietre corusca. Ăsta e un *cristal al vieții* din sistemul Rafa! Lehesu, poți cu adevărat...

— Da, micul meu prieten, dacă aceste obiecte te interesează. Sunt mai multe, mult mai multe pe care le pot face. Dar spune-mi, este adevărat că stăpânul tău nu poate vedea ceea ce îți arăt în acest moment, fără un artefact care să îl ajute?

Lando îi întrerupse.

— La naiba, Vuffi Raa, acum l-ai făcut să-mi spună *stăpâne*! Vreau să te opreşti imediat, mă auzi, Lehesu? Şi, Vuffi Raa?

— Da, stăpâne?

— Vino înăuntru şi vom arunca o privire pe un ecran la ce oferă Lehesu.

* * *

Semenii lui Lehesu, Oswaftii, avuseseră încă un talent, şi asta fusese ceea ce îl băgase pe tânărul respirator de vid în necazuri pentru a doua oară. Interiorul *Peşterii Stelare*, cu o întindere de peste o duzină de ani-lumină, era imens chiar şi pentru organismele relativ enorme şi restul ecologiei complexe care o locuiau.

Nu era de ajuns să se deplaseze pur şi simplu la viteze subluminice, aşa cum făcea Lehesu pe ultimele sale picioare – la figurat – când îl găsise *Şoimul*.

Lehesu nu se dusese direct acasă după ce părăsise *Şoimul*. Curiozitatea lui nu fusese satisfăcută – de fapt, fusese acutizată exponențial de contactul cu omul şi droidul. Voia să vadă cum erau lucrurile în regiunile spațiale care le produseseră.

Ținându-se bine de recipientul cu substanțe nutritive, îşi luase rămas bun de la ei şi făcuse schimb de promisiuni că va mai lua legătura cu ei cândva. Jucătorul nu le luase în serios mai mult decât o face orice călător frecvent cu străinii pe care ajunge să-i cunoască superficial pentru o scurtă perioadă de timp.

El şi Vuffi Raa îşi văzuseră de treburile lor, apăsând pe întrerupătoare şi învârtind butoane pentru a aduce *Şoimului* din nou la putere maximă când ajunseseră la marginea *deşertului*.

Lehesu plecase în căutarea civilizației.

Din nefericire pentru Oswaft şi pentru securitatea ulterioară a poporului său, îşi efectuase căutările într-o regiune patrulată de Marina, ai cărei senzori, achiziționați pe cheltuiala nedorită a cvadrilioane de contribuabili, erau mai sofisticați decât cei ai *Şoimului*. Aceştia aflaseră adevărul despre această ființă ciudată imediat ce o zăriseră, observând o abilitate care le scăpase lui Lando şi Vuffi Raa: nu doar zbura prin spațiu într-o manieră liniară, ci şi sărea distanțe mari atunci când îi convenea, aşa cum făceau navele stelare cu hiperpropulsie. Îi dăduseră de urmă la ThonBoka când se întorsese vesel cu vestea descoperirilor sale.

Marina, desigur, recunoscuse o amenințare atunci când o văzuse: o rasă de ființe la ele acasă în spațiu, capabile să călătorească mai repede decât lumina – un lucru teribil de contemplat. Estimarea numărului de Oswaft de către cercetaşii lor era şi mai terifiantă. Era ca şi cum ar fi întâlnit o superputere necunoscută până atunci, cu milioane de nave complet operaționale. Nu era decât un singur lucru de făcut.

ThonBoka era un sistem deschis. Trebuia să fie, altfel îşi epuiza rapid resursele. Ideea era de a-i înfometa pe Oswaft până la moarte, refuzându-le substanțele chimice care veneau în derivă pe valul galactic. Odată ce respiratorii de vid erau suficient de slăbiți, puteau fi eliminați cu uşurință, amenințarea lor fiind ştearsă pentru totdeauna.

Dar Marina nu ştia că munca lui Vuffi Raa inclusese un releu radio şi un transductor – el chiar intenționase să păstreze legătura – prin care Lehesu trimisese un strigăt de ajutor la parseci distanță. Lando, văzând în problemele creaturii o soluție la propriile sale probleme, îşi încărcase nava şi venise în fugă. Acum se răzgândea.

La mai puțin de o sută de kilometri depărtare, la distanță fixă, aşa cum sunt calculate distanțele în spațiu, un crucişător de luptă aştepta nerăbdător un răspuns. *Şoimul* era rapid, dar nu suficient de rapid pentru a se sustrage razelor tractoare sau armelor distructive ale navei. În ceea ce priveşte cargoboturile, nava era bine înarmată şi puternic protejată împotriva piraților şi a obişnuitei game de liber-profesionişti pe care era posibil să îi întâlneşti în spațiul interstelar. Dar tunurile ei cvadruple şi alte arme nu se puteau măsura cu armamentul care ieşea din ceea ce părea a fi fiecare metru pătrat al navei de război cu care se confruntau. Şi mai rău, la distanța aceea, scuturile *Şoimului* i-ar fi asigurat doar câteva secunde de viață prelungită.

Lando se gândi să fugă – nu departe de nebuloasă, ci spre ea – până când îşi dădu seama că un simplu mesaj de la nava de pichetare ar fi făcut ca alte o sută de nave la fel ca ea să fie pregătite până când *Şoimul* ar fi ajuns la gura *Peşterii Stelare*. Evaluă foarte atent un număr redus de alte alternative, le compară cu planul său inițial

şi clătină din cap. Nu existau două variante: ideea fusese proastă încă de la început, era în continuare proastă, dar era singura pe care o avea.

— Vuffi Raa, spuse el în cele din urmă, închizând ochii ca şi cum asta ar fi putut opri imaginile dezastrului care i se formau în minte, opreşte toate sistemele de arme, aşa cum am discutat. De asemenea, coboară scuturile şi asigură-te că pot vedea ce am făcut acolo, pe ecranele lor, bine?

Aruncă o monedă de cincizeci de credite şi o prinse în aer.

Lângă el, robotul părea neîncrezător.

— Dar, stăpâne, asta ne va lăsa complet neajutoraţi.

Tentaculele lui se agitau pe panourile de control, iar Lando rânji.

— Cu mult timp în urmă, o *maşină* cunoscută de mine a subliniat că o persoană care crede că violenţa este prima sau singura alternativă, este falimentară din punct de vedere moral.

Moneda urcă din nou, coborî în palma jucătorului şi urcă din nou.

Vuffi Raa rămăsese tăcut. El fusese *maşina* şi aceea fusese ocazia cu care Lando aflase că micul droid era programat să nu facă rău niciunei fiinţe inteligente.

— În momentul de faţă, bătrâne deschizător de conserve, continuă jucătorul, apărarea noastră este un dezavantaj, iar aparenţa de neajutorare un avantaj. Cu mult înainte de a deveni căpitan de navă, am fost un cartofor şi un jucător de cărţi. Cred că e timpul să văd dacă mi-am păstrat abilităţile.

Lando îşi trecu moneda pe dosul încheieturilor şi o puse deoparte.

Sunetul metalului cromat lovindu-se de plastic fu puternic în timp ce Vuffi Raa începea procesul de a face nava inofensivă. Lando stătea, adâncit în gânduri, şi cântărindu-şi cu atenţie următoarele cuvinte.

În cele din urmă spuse:

— În regulă, apelează crucişătorul ăla de acolo; pune-l pe direct. Şi înveseleşte-te – ştiu ce fac. Cred...

Robotul era incapabil de expresii faciale, dar vocea lui era plină de un scepticism îngrijorat.

— Ce ar trebui să spun, stăpâne?

Lando chicoti.

— Nu-mi mai spune *stăpâne*. Spune-le că am primit mesajele lor anterioare şi că ei sunt cei care trebuie să se pregătească să fie *abordaţi*!

Capitolul 5

Lui Lando nu-i plăcuseră niciodată în mod deosebit costumele spațiale.

Nu numai că erau voluminoase şi incomode, dar le lipsea eleganța. Al lui era menținut în cea mai bună stare posibilă, dar combinațiile de culori erau şocante, linia era execrabilă şi intra în conflict cu toate costumele formale şi semiformale pe care le deținea. Şi le şifona, de asemenea.

Cu toate astea, era echipat şi aştepta lângă ecluza de sus în timp ce *Şoimul*, sub manevrele abile ale lui Vuffi Raa, se deplasa până la locul desemnat sub burta crucişătorului *Respectabilul*. Lângă el, pe punte, se afla o valiză mare cu pereți moi, încărcată cu provizii şi mostre pe care le cumpărase doar pentru această ocazie. Era unul dintre acele momente în care o pregătire temeinică şi un plan detaliat nu inspirau nicio încredere.

— Ne fixăm, stăpâne, spuse vocea electronică din carlingă.

— În regulă, Vuffi Raa, nu mă aştepta.

Lando dădu o tură completă roții de deasupra capului, încă o jumătate de tură şi tresări, aşa cum făcea întotdeauna, când aceasta ieşi puternic în afară. O dădu la o parte, îşi luă geanta şi urcă stângaci treptele metalice ale scării, trecu prin corpul *Şoimului* şi ajunse în zona de primire de la bordul *Respectabilului*.

Ca să descopere că privea direct în gura unei jumătăți de duzină de blastere de mare putere. Înghițind în sec – şi fericit că era ascuns de cască – Lando tastă radioul costumului în timp ce punea valiza grea pe puntea crucişătorului, intra şi se îndrepta de spate.

— Bună ziua, nobile ființe. Lando Calrissian, comerciant interstelar la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă pot ajuta?

Râse din toată inima la gluma lui penibilă. Se urcase într-un hangar. Lui Lando i se păru puțin stupid că nu fuseseră invitați înăuntru, cu cargobot cu tot – Marina avea cu siguranță spațiu pentru el. Tavanul era invizibil mult deasupra, înecat de luminile aspre care străluceau pe punte. Camera avea cel puțin două sute de metri, de la uşile sale largi, curbate şi în prezent bine închise, până la peretele din spate cu aspect complicat, unde o jumătate de sută de ferestre luminate în diverse culori arătau zonele de control şi întreținere din spatele unui perete etanş sub presiune.

Echipa de agenți de securitate nu se mişcă niciun milimetru. Liderul lor, identificabil după însemnele de pe armura sa de luptă, țâşni în față, plesnind la piept arma pe care o purta.

— Linişte, civilule! Ți se ordonă să te prezinți, sub arest, la şeful securității sectorului. Bagajele tale vor fi luate pentru inspecție şi decontaminare!

— Decontaminare? Lando se prefăcu consternat. Vrei să decontaminezi o duzină de pachete cu trabucuri fine Dilnlexane, țigări din Oseon, ciocolată Trammistană…

— Trabucuri? întrebă şeful pe un ton destul de diferit de cel de dinainte.

Se uită în dreapta şi în stânga, apăsă o pereche de întrerupătoare pe panoul brațului său, îl apucă de braț pe Lando şi, în mod similar, făcu radioul costumului acestuia să devină nefuncțional. Apoi îşi atinse casca cu vizor opac de cea a lui Lando.

— Trabucuri, zici? Ştii de cât timp nu mai avem trabucuri la magazinul navei?

Suntem la pichet în nebuloasa asta uitată de Nucleu de...! Omul păru să-şi recapete controlul pentru moment. Prezintă-te, cu această escortă, la şeful sectorului. Voi lua în custodie cutia cu mostre şi mă voi asigura că nu este deteriorat conţinutul ei.

— Deşi s-ar putea să fie oarecum golit când o voi primi înapoi? Lando rânji şi îi făcu cu ochiul prin două straturi de plastic feţei invizibile de lângă el. Ţine minte, sergent, că există mult mai mult de unde a venit asta dacă stabilim o relaţie favorabilă, bine?

Sergentul reveni brusc în poziţie de drepţi după ce reporni ambele radiouri.

— Mesaj primit şi înţeles, comerciant! Am încredere că vă veţi bucura de şederea la bordul *Respectabilului.*

— Oh, spuse Lando, sunt sigur că o voi face. Mergem mai departe?

* * *

Şeful de sector era un subofiţer grizonat, supraponderal, cu urme de sudoare pe mânecile uniformei care ameninţau să i se scurgă de pe manşete şi să ajungă pe plăcile metalice ale biroului său. Îşi scărpină capul tuns scurt, apoi îşi mută mâna pentru a-şi freca un nas bombat şi bine alungit.

— Ei bine, nu am mai auzit de aşa ceva până acum – un negustor civil care îşi vinde marfa navelor aflate în misiune de blocadă. Şi, prietene, dacă eu n-am mai auzit de asta, atunci ai o problemă, pentru că Marina funcţionează pe bază de precedent.

Lando, după ce fusese examinat, căutat, cercetat, privit şi pătruns de ochi şi mâini omeneşti şi de capetele senzoriale ale nenumăratelor piese de echipament suspect, se lăsă în spate pe scaunul de vizavi de biroul subofiţerului şi dădu din cap în mod plăcut. Era bucuros că îşi alesese cel mai simplu şi mai puţin colorat costum pentru a-l purta sub costumul de vid, care atârna frumos într-un dulap de lângă hangar, şi era şi mai bucuros că îşi lăsase mini pistolul cu cinci proiectile la bordul *Şoimului.* Era singura armă personală pe care şi-o permitea în mod normal, dar în acest moment ar fi fost la fel de vizibilă şi contraproductivă ca şi tunurile cvadruple ale cargobotului său.

— Crede-mă, *Şefule*, înţeleg tradiţia. Arborele meu genealogic este plin de ea. Dar ar trebui să fie loc şi pentru un pic de iniţiativă şi inovaţie, nu-i aşa? Atâta timp cât nu pune în pericol misiunea şi este condusă prin canalele corespunzătoare?

— Errhem!

Şeful de sector îşi drese glasul, inhalând din unul dintre trabucurile scumpe ale lui Lando. Geanta jucătorului zăcea pe podea, lângă scaunul său, la fel de minuţios inspectată ca şi el în privinţa armelor şi instrumentelor de sabotaj, şi considerabil mai uşoară în greutate decât atunci când o adusese la bordul crucişătorului. La fiecare nivel de inspecţie, de la sergentul de gardă la subofiţer, ea devenise puţin mai goală, proporţional cu rangul celui care o golise.

— Exact sentimentele mele, *Şefule*. Acum, să vorbim despre aranjamentele noastre. Sugerez să ne orientăm marketingul în jurul magazinului navei. În primul rând, cheltuielile mele generale nu-mi vor permite să ofer cu ridicata ceea ce am. În al doilea rând, cred că a cumpăra de la un vânzător ambulant ca mine ar putea fi o distracţie plăcută pentru trupele tale. În al treilea rând – ei bine, crezi că ar putea exista vreun interes la bord pentru jocurile de noroc?

Subofiţerul clipi din ochi. Se credea un jucător iscusit şi îi privea pe toţi civilii de

pretutindeni ca pe o pradă uşoară, după ce petrecuse zeci de ani luând lucruri de la ei sub ameninţarea armelor de calibru mare. Nu era capabil să facă diferenţa între asta şi situaţiile în care civilii aveau şanse egale; nu putea, de fapt, să *conceapă* astfel de circumstanţe.

— Jocuri de noroc? Cum ar fi...?

— Cum ar fi *sabaccul.* Lando zâmbi. Sunt un fel de pasionat, şi asta ţi-ar oferi ţie şi alor tăi o mică oportunitate de a vă recupera banii pentru orice aţi cumpăra, cuvântul *ţie* fiind o expresie figurată în acest caz, din cauza *comisionului* tău.

— Comision? Şeful de sector se uită confuz la dungile de pe mânecă, apoi brusc la trabucul pe care îl fuma. Oh, comision! Am înţeles! De fapt, e un mandat. Dar nu contează! Foarte amuzant!

Lando nu intenţionase să fie, dar râse din toată inima alături de el până când creatura se potoli. Apoi, şeful de sector adoptă o expresie pe care şi-o închipuia vicleană, exersând-o în faţa oglinzii încă de când era un gradat.

— Sunt sigur că s-ar putea aranja câteva jocuri, pentru un comision potrivit!

Izbucni din nou în hohote de râs, iar Lando îşi înăbuşi un impuls autodistructiv de a-l sugruma pe babuinul în uniformă cu propriile lui semne de rang.

— Foarte bine. Mai e un lucru pe care aş vrea să-l întreb. Ezit, pentru că am o idee despre importanţa misiunii tale aici...

— Ai?

Şeful sări în faţă, aplecându-se avid peste biroul său. Doar gravitaţia artificială a plăcilor de podea îl ţinea fixat pe scaunul său pivotant. Un val de alarmă trecu prin corpul jucătorului. Spusese un lucru greşit. Acea misiune trebuia să fie strict secretă şi, în plus, era una neobişnuit de ruşinoasă, chiar şi pentru guvernul actual. Mintea îi zvâcnea, încercând să găsească o modalitate de a salva ceva din mizeria creată de limba lui neatentă.

— Spune-mi, zise şeful înainte ca Lando să poată vorbi. Întotdeauna cei implicaţi sunt cei care ştiu cel mai puţin, iar oamenii de acasă au o imagine mai bună a ceea ce se întâmplă.

Aruncă o privire prin cameră, se ridică, dădu la o parte o poză cu Comandorul flotei, prinse un bec mic de plastic care atârna de un fir în spatele pozei şi îşi închise pumnul în jurul lui, acoperindu-l complet.

— Microfoane, spuse *Şeful.* Acum putem vorbi liber. Ce este atât de important în legătură cu această misiune?

Lando aproape că plânse de uşurare. Apoi trebui să gândească repede.

— Am auzit că sunt mai multe nave pirat blocate în interiorul nebuloasei decât au mai fost văzute vreodată într-un singur loc. Se pare că Serviciile Secrete le-au păcălit într-un fel de întâlnire, iar voi le ţineţi captive până când pot fi distruse.

Şeful aprobă din cap cu înţelepciune.

— Asta dă sens unor zvonuri pe care le-am auzit. Ai idee când vom intra?

Lando scutură din cap.

— Ştii cum e în Marină: *grăbeşte-te şi aşteaptă.*

Din nou încuviinţarea, în semn de camaraderie. Lando avea acum un prieten; îşi revizui preţurile în creştere cu 20 la sută.

— Sună de parcă ai fi fost şi tu marinar, sugeră *Şeful.*

Lando dădu din nou din cap.

— Eram doar un soldat, când eram copil, minţi el. N-am ajuns niciodată mare,

ca tine, *Şefule*.

— Ei bine, cu toţii avem locul nostru în schemă, fiule. Ei servesc, de asemenea, celor care...

— Vând trabucuri? Şi dacă tot vorbim de trabucuri, de ce nu iei o jumătate de duzină din astea pentru mai târziu, *Şefule*. Un om nu are parte de prea multe luxuri, aici, pe linia frontului.

* * *

— *Sabacc!* strigă subofiţerul entuziasmat, adunând un pot care nu ar fi plătit nici măcar unul dintre trabucurile lui Lando.

Jucătorul obişnuia să piardă zgomotos la pariurile mici şi să adune câştigurile cât mai discret posibil atunci când miza era mare. Acum urma o politică de pierderi constante la aproape fiecare mână, pentru a câştiga jocul mai mare care îl aştepta la ThonBoka.

Era al patrulea crucişător pe care el şi Vuffi Raa îl vizitau în tot atâtea zile, folosind relaţiile subofiţerului iniţial. Fiecare transfer, de la navă la navă, cu procedurile de andocare şi de securitate aferente, care erau din ce în ce mai permisive şi mai superficiale, aducea *Şoimul Mileniului* şi încărcătura sa reală mai aproape de *Peştera Stelară* şi de locuitorii ei care aşteptau.

Cargobotul nu fusese imun la percheziţii, dar nimeni nu pierdea prea mult timp – sau sensibilitate olfactivă – cu reciclatoarele de gunoi şi toalete, mai ales când acestea erau cu adevărat pline de substanţe pe care toată lumea le considera mizerii. Şi mai ales când nimeni sub gradul de Amiral nu părea să ştie motivul din spatele blocadei stupide. Lando începuse să îndrăgească rapid procedurile militare de securitate.

Cu mâini neexperimentate, făcute şi mai stângace de lăcomia meschină, subofiţerul împărţi cărţile. Erau şaptezeci şi opt, împărţite în patru *culori*: *Sabie*, *Doage*, *Clondire* şi *Monede*, aranjate de la *Aşi* la *Stăpâni*, şi un rând special de cărţi cu figuri, cu valori negative şi semnificaţii mai profunde. Scopul jocului era simplitatea însăşi: să aduni cărţi până când valoarea mâinii tale era de exact douăzeci şi trei, sau cât de aproape puteai ajunge fără să o depăşeşti. Un zero perfect sau un minus douăzeci şi trei erau la fel de rele ca un douăzeci şi patru, şi existau anumite mâini speciale, cum ar fi cea care combina un Doi din orice, un Trei din orice şi un *Idiot* din culoarea specială, despre care regulile decretau că erau echivalentul a douăzeci şi trei.

Jocul care se juca în zona de mese a crucişătorului *Confidentul* îi includea pe Lando, doi bucătari şi o pereche de artilerişti de rang inferior. Lando purta cele mai simple haine ale sale, călcate cu încreţituri, tocmai pentru această ocazie.

Ceea ce făcea *sabaccul* cu adevărat interesant – şi distrugea nervii celor mai mulţi amatori care încercau să-l joace – era faptul că fiecare carte era un cip electronic, capabil să-şi schimbe faţa şi valoarea la întâmplare în orice moment, până când cartea-cip era depusă pe o masă de joc sau pe covorul electronic pe care Lando îl pusese la dispoziţie. Astfel, o mână câştigătoare, ţinută prea mult timp, se putea transforma spontan în gunoi sau, mai rar, o mizerie de numere fără sens putea deveni o mină de *paladiu*. Lando găsea jocul relaxant şi o schimbare binevenită faţă de exigenţele transportului interstelar de mărfuri. Îi plăcuse întotdeauna, indiferent de miză, probabil pentru că îi era destul de greu să piardă. Chiar şi cinstit.

Cel mai în vârstă dintre cei doi bucătari luase mâna şi, în consecinţă, afacerea

trecuse la el. Câştigase poate jumătate din cât câştigase învingătorul anterior şi părea extrem de mulţumit de sine. În sinea lui, Lando îşi scutură capul, amintindu-şi de momentele în care răscumpărarea pentru o prinţesă sau preţul unei nave stelare se aşezaseră în faţa lui pe o masă în cele mai exclusiviste şi luxoase decoruri imaginabile.

Era dificil să-şi păstreze perspectiva corectă, să-şi amintească de la o clipă la alta că miza reală aici era cea mai mare pentru care jucase vreodată: supravieţuirea unei întregi rase şi orice ar fi putut cere în pietre preţioase fabricate, imposibil de distins de cele mai bune din natură.

Cu o jalnică stângăcie, bucătarul îi dădu lui Lando o pereche de cărţi-cip de la fundul pachetului, încercând să-i păcălească şi pe ceilalţi în acest proces. Nu numai că nu era bun la asta, dar nu se pricepea deloc. Lando primi un *Stăpân* de *Doage*, în valoare de paisprezece puncte, şi un Nouă de *Clondire*: un douăzeci şi trei natural din două cărţi. Jucătorul le ţinu pe loc, sperând că una dintre ele se va metamorfoza în ceva fără valoare. Nu voia banii acelor marinari mizerabili, ci informaţii.

— Ei bine, spuse el cu nonşalanţă, aproape că mi-am pierdut banii aici pe *Confidentul*. Aveţi vreo sugestie unde aş putea găsi *păşuni mai verzi*?

Legăturile sale, recomandate de şeful de sector de pe *Respectabilul*, erau pe sfârşite şi avea nevoie nu numai de numele următoarei nave care se apropia de ThonBoka, ci şi de numele cuiva de la bord în măsură să-l ajute. Pe măsură ce se făceau pariuri şi se împărţeau cărţi suplimentare, Lando ceru una, renunţând la *Stăpân*. Primise un *As* de *Monede* exact în momentul în care Nouarul din mâna lui se transformase într-un Opt – un alt douăzeci şi trei pestilenţial! În regulă, atunci.

— *Sabacc!* spuse jucătorul pentru prima dată în acea după-amiază. Câteodată pierzi, câteodată câştigi; trebuie să iei partea bună odată cu cea rea. Câştigă câteva milicredite şi, imediat după aceea, inventă din nou o pierdere. Era mai simplu de făcut când avea controlul asupra cărţilor.

— Aţi putea încerca *Curtenitorul*, sugeră cel mai tânăr dintre cei doi bucătari, împingându-şi pălăria albă înapoi de pe fruntea transpirată.

Mirosea a ceapă şi avea un dinte lipsă.

— Băieţii ăştia sunt pe loc de mai mult timp decât oricine de aici. Am un cumnat acolo care spune… *OW!*

— Oh, chiar aşa? observă Lando, privindu-l pe bucătarul mai în vârstă cum îl loveşte pe cel tânăr pe sub masă. Eşti predispus la accidente sau doar sensibil la durere?

— Trebuie să-ţi ţii buzele strânse, Merle, spuse bucătarul mai în vârstă. Există chestia aia numită *securitate*.

— Off, Clive, Lando e în regulă. A fost şi el subofiţer, nu-i aşa, Lando? Vrea doar să vândă lucruri pe *Curtenitorul*, aşa cum a făcut aici, nu-i aşa, Lando? Şi, având în vedere că e cea mai apropiată navă, ar putea să arunce o privire la ce se întâmplă… *OW!*

Bucătarul mai în vârstă păru să-şi ceară scuze.

— Fără supărare, domnule Calrissian.

Lando rânji în timp ce-l privea pe bucătarul mai tânăr frecându-şi tibia sensibilă.

— Fără supărare.

* * *

Tânărul jucător o fluiera o melodie veselă în timp ce cobora scara în sasul de aer al *Şoimului Mileniului.*

— *Dragă*, am ajuns acasă!

— Te referi la mine, stăpâne? întrebă Vuffi Raa, manevrându-şi tentaculele peste rama trapei.

Îl luă casca lui Lando, ajutându-şi stăpânul să ridice trapa circulară de deasupra capului şi să o înşurubeze la locul ei.

— Te-ai ocupat de mica treabă de care te-am întrebat? se interesă jucătorul.

Trecând de-a lungul coridorului spre carlingă, Lando se opri pentru a-şi inspecta tunurile cvadruple. Sigiliile forțelor de securitate ale flotei erau încă la locul lor; armele erau teoretic inoperabile. Vuffi Raa trişase în jurul lor în prima oră în care fuseseră instalate.

— Păi da, stăpâne, am făcut-o. Poți să-mi spui acum de ce ai vrut să faci un lucru atât de ciudat?

Legându-se la loc, robotul primi aprobare de la *Respectabil* şi desprinse *Şoimul* de burta navei. Lando se uită suspicios prin cabină.

— Tu să-mi spui: pot să-ți spun fără să-i informez pe băieții în gri de acolo?

Micul droid păru un pic scandalizat.

— Stăpâne, am îndepărtat un total de douăzeci şi trei de dispozitive de ascultare de pe această navă, puse acolo de cel puțin trei agenți separați în ultimele şaptezeci şi una de ore. Suntem complet curați. Ceea ce aş vrea să ştiu este de ce ai vrut să...

— Simplu. Vreau să apelezi *Curtenitorul*, să confirmi că suntem pe drum şi să stabileşti un curs către ei. Apoi vreau să fii gata să bagi tot ce avem în motoare şi tot restul în generatoarele de scuturi de la pupa, imediat ce trecem pe lângă ea şi pornim spre ThonBoka. Ai înțeles?

Băgă mâna sub panoul de control, scoțând un trabuc de o calitate mult superioară celor pe care le vindea. Vuffi Raa i-l aprinse cu vârful unui tentacul.

— Da, da, stăpâne. Dar dispozitivul pe care m-ai pus să-l construiesc în timp ce erai la bordul *Respectabilului*: proiectează cel puțin un metru dincolo de scuturile de la pupa, şi este...

— *Curtenitorule*, aici *Şoimul Mileniului*, dacă mă recepționezi. Suntem pe drum conform permisiunii anterioare. Am o sută de galoane de înghețată pe care le-am păstrat special pentru voi. Terminat.

— Dar, stăpâne, noi nu avem..

— Ăă *Şoimule*, aici *Curtenitorul*. Nu am mai avut niciun fel de înghețată la bord de săptămâni întregi. Eşti binevenit, şi am auzit că te interesează *statisticile*.

Lando râse la codul universal al jucătorului de *sabacc*.

— Permutări şi combinații ale numărului şaptezeci şi opt, *Curtenitorule* – cinci sunt sălbatice. Aşteaptă-ne la sasul tău în orice moment. Terminat.

Şoimul străbătu sub impulsul motorului peste distanța dintre cele două nave de război, cu Lando îngrijorându-se în fiecare clipă că ideea lui şi dispozitivul pe care îl pusese pe Vuffi Raa să-l construiască chiar vor funcționa. Era cel mai teribil risc pe care şi-l asumase vreodată, fără să aibă timp să experimenteze, iar tehnologiile nu erau tocmai domeniul lui de competență. Dacă ar fi eşuat, atunci ar fi fost mici aşchii de metal împrăştiate de acolo până în sistemul Rafa.

— *Şoimul Mileniului*, ai ieşit de pe baliză! Unde ai învățat să pilotezi potcoava aia supradimensionată, nenorocit de negustor. La o şcoală de bune maniere, pe undeva?

Momentele critice treceau, timp în care *Şoimul* se abţinea să răspundă la insinuări, kilometrii preţioşi spre ţelul său adunându-se pe consolă.

— Ăă *Şoimule*, ascultă-mă! Corectează imediat cursul! Tunurile noastre se îndreaptă spre tine, mă auzi?

Strângând din dinţi şi încordându-şi bine mâinile nervoase pe braţele scaunului, Lando rămase nemişcat, privind cadranele. Un firicel de sudoare îi curgea pe partea laterală a gâtului până la guler, dar nu spuse nimic.

Încă o dată:

— *Şoimule*, mai ai cinci secunde de la marcaj şi apoi nu vei mai fi decât atomi incandescenţi! Marcaj – cinci, patru, trei...

— Bine, Vuffi, asta este! Imediat ce motoarele sunt fierbinţi, foloseşte tot ce poţi!

— Foarte bine, stăpâne.

Tentaculele robotului erau o ceaţă confuză deasupra consolei de control a navei, în timp ce redirecţiona energia către scuturile din spate până când indicatoarele ţipară la supraîncărcarea incipientă. Luminile începură să sclipească vesel pe secţiunea panourilor etichetată *Motoare*; puternicele motoare se treziră din somnolenţa involuntară de câteva zile. În cele din urmă, toate panourile erau verzi. Motoarele şi scuturile erau pregătite în timp ce vocea din comunicaţie ajungea la *zero*.

Lando spera că şi invenţia lui era pregătită.

— *Şoimul Mileniului*, avertiză comunicatorul o ultimă dată, inutil – dându-le jucătorului şi droidului câteva secunde în plus – eşti mort...

— Acum! strigară Lando şi Vuffi Raa în acelaşi timp.

Vocea se întrerupse. Scuturile de la pupa înfloriră într-o bulă invizibilă de protecţie, în timp ce generatoarele de viteză superluminică începeau să pulseze – exact în momentul în care unda primului fascicul distrugător cu grosimea de un metru de pe crucişător lovi Şoimul direct în centrul pupei sale.

Scuturile rezistară... şi rezistară... şi deodată *Şoimul Mileniului* explodă într-un nor orbitor enorm de gaze care se dispersă rapid; o ploaie de particule metalice strălucea, ocupând spaţiul în care fusese.

Capitolul 6

Unul se adresează *Celuilalt*:

— În sfârşit, este aproape timpul.

La fel ca Lehesu, înota confortabil în vid, contemplând absent stelele din jur. Spre deosebire de Lehesu, el ştia totul despre ele, fusese el însuşi să viziteze multe dintre ele. Acesta nu era singurul mod în care nu semăna cu respiratorul de vid fin ThonBoka. Chiar şi Lando Calrissian, obişnuit cu multe privelişti ciudate şi minunate, ar fi avut probleme în a recunoaşte entitatea ca fiind o fiinţă vie.

— Da, răspunse *Celălalt*, deşi afirmaţia companionului său fusese retorică. Toate lucrurile sunt acum aşa cum au fost plănuite. Îi voi aduna pe *Restul* şi ne vor însoţi.

Luă măsuri pentru a realiza exact acest lucru. Distanţele implicate erau atât de mari încât, chiar şi la viteze de comunicare exponenţiale faţă de cea a luminii, ar fi fost nevoie de câteva zile pentru a realiza transferul de informaţii dorit.

— Într-adevăr, fu de acord *Unul*. Şi asta este aşa cum a fost planificat. Este foarte ciudat, prietene, acest *nu ştiu*. Chiar mai ciudat decât am anticipat. Un sentiment destul de inconfortabil, într-adevăr. A trecut atâta timp de când...

Lăsă să i se stingă ceea ce îi servea drept voce, contemplând o prăpastie de timp al cărei simplu gând ar fi putut duce o fiinţă mai mică la o deconectare haotică.

Celălalt arătă o simpatie tăcută. Şi el experimentase disconfortul incertitudinii şi, în ciuda duratei sale de viaţă aproape inimaginabile şi a caracterului relativ recent al evenimentelor, fusese pentru mult prea mult timp. Incertitudinea era aşa. Totuşi, acesta fusese chiar scopul planului. De-a lungul nenumăraţilor eoni ai existenţei lor, *Unul*, *Celălalt* şi *Restul* deveniseră, într-un fel, prea perfecţi şi prea bine informaţi. Devenise mult prea uşor să anticipeze evenimentele, pur şi simplu din experienţa îndelungată cu realitatea, din surse excelente de informaţii şi din logica bine exersată.

În mod ironic, tocmai în acest fel prevăzuse iniţial *Unul* stagnarea rasială şi eventuala moarte dacă aceste circumstanţe confortabile continuau. El îi sfătuise pe toţi cei implicaţi să reintroducă un element de necunoscut. Aceştia, bineînţeles, înţeleseseră sensul acelei idei şi fuseseră de acord – cu o cordialitate care fusese simptomatică în sine. Un popor mai vital şi mai vioi ar fi inclus un număr de indivizi care erau contra doar de dragul contrazicerii. Primul lor experiment cu presupuneri, cunoştinţe parţiale şi riscuri se maturiza acum, după un proces de câteva mii de ani.

— Crezi că..., începu *Celălalt*, reînviind în mod inconştient o expresie de mult nefolosită în timp ce lăsa să se stingă gândul neproductiv.

În acel moment, speculaţiile erau inutile. El ştia la fel de bine ca *Celălalt* ce consecinţe, în toate probabilităţile lor evidente, erau posibile, de la o îmbogăţire fără precedent a culturii lor antice, deja extrem de complexă, până la distrugerea ei totală. Nu erau fiinţe pentru care un astfel de joc de noroc să vină uşor sau natural – ceea ce era încă un motiv pentru care devenise necesar.

— Tu crezi că...?

Unul răspunse:

— Nu ştiu. Ce senzaţie cu adevărat nesubstanţială! Pentru prima dată în eoni, vom învăţa lucruri noi, indiferent de rezultat. Pe acestea va trebui să le integrăm cu

cele vechi, producând sinteze pentru... Simt că această emoție trebuie să fie foarte asemănătoare cu cea trăită de strămoşii noştri atunci când nu se ştia aproape nimic şi totul trebuia învățat. Nu e de mirare că erau pe jumătate nebuni şi au fost aproape să se autodistrugă, de nenumărate ori.

După o lungă perioadă de tăcere, *Celălalt* spuse:

— Am învățat deja un *Lucru Nou*.

În tonul vocii sale se simțea o diferență ciudată, semi-uitată, dar cumva familiară. Dar emoția nuanță vocea lui *Unul*:

— Te rog, spune-mi care este? Şi eu trebuie să învăț acest *Lucru Nou*, şi trebuie să îl transmitem mai departe...

— Am învățat că perspectiva de a învăța *Lucruri Noi* te face nerezonabil de vorbăreț. Nu sunt sigur – iată, din nou, acel *nu ştiu* – că acest lucru este cu totul bun.

— Eu cred, răspunse *Unul* destul de rigid, că ai reinventat umorul. Şi nu sunt sigur dacă asta este bine.

* * *

Klyn Shanga zbura prin noaptea nesfârşită pentru a se alătura escadrilei sale improvizate. Având în vedere cele trei cariere ale sale anterioare – soldat pentru statul său național, fermier la pensionarea militară, soldat din nou pentru un Sistem Renatasian unit în grabă şi învins inevitabil – aceasta din urmă, căutarea *răzbunării supreme*, era cea mai ciudată.

Shanga se lăsase pe spate în scaunul de accelerație, peticit şi ponosit, aşezându-şi cu grijă tălpile între pedalele de control, întinzându-şi apoi picioarele lungi şi arcuindu-şi spatele pentru a-şi uşura o rigiditate dureroasă născută, cu această ocazie, mai mult din tensiunea emoțională decât din călătoria îndelungată.

Se antrenase bine la asta, după ce înregistrase un număr incredibil de parseci intersistem în vehiculul lui improbabil. Blasterul său, cu mânerul lustruit de folosire, cu botul strălucitor de la uzura tocului şi găurit de mult mai multe focuri decât fusese proiectat, i se agăța din nou confortabil de coapsă. Nu că arma l-ar fi făcut un om întreg; ca majoritatea soldaților profesionişti, era revoltat de ucidere şi o evita ori de câte ori putea. În plus, putea face mai multe pagube unui adversar cu cotul stâng decât puteau face majoritatea indivizilor cu un întreg arsenal. Dar, la fel ca şi nava pe care o pilota, era o extensie obişnuită a corpului său, un companion şi un prieten.

Mai avea foarte puțini.

Undeva în față, plutind la marginea adânc înghețată a sistemului Tund, mica sa flotă aştepta veştile pe care le aducea. Se remorcaseră inițial în acest sector al galaxiei – foarte, foarte departe de casă – cu ajutorul unui motor de navă de luptă din *Centrality* casat şi reînviat care fusese lăsat printre ruinele civilizației lor de către jefuitorii care plecaseră. Acestuia îi ataşaseră, prin cablu, nave cumpărate, furate şi comercializate din sute de culturi. În cele din urmă, motorul devenise o armă a disperării, un berbece alimentat cu fuziune. Chiar şi aşa, nu reuşiseră să-şi atingă scopul pentru care îl folosiseră, distrugerea lui Vuffi Raa. Acum, lipsiți de o metodă independentă de călătorie la viteză hiperluminică, trebuiau să se bazeze pe un aliat nesigur. Unul care, fără îndoială, îi va trăda în cele din urmă.

Singur în carlinga înghesuită a navei sale de luptă, Shanga trecu în revistă cuvintele pe care urma să le folosească pentru a-şi convinge oamenii că făcuse cea mai

bună afacere dintr-o afacere proastă – acei câțiva care supraviețuiseră călătoriei spre sistemul Tund şi primei lor întâlniri sângeroase cu inamicul la Oseon. Mai mulți li se alăturaseră după aceea, cuibărindu-se în calele murdare ale vechilor cargoboturi sau făcând autostopul la bordul navelor interstelar de gunoi.

În mod ironic, Rokur Gepta era cel care, mai mult decât oricine altcineva, reprezenta spiritul malign care distrusese Renatasia.

Cumva, de asemenea, se potrivea ca ei să comploteze împreună pentru a folosi Marina ca un fel de sprijin cu care să își poată zdrobi duşmanii comuni. Aceeaşi Marină fusese agentul direct al distrugerii sistemului său natal. La începutul aventurii sale răzbunătoare, Klyn Shanga se resemnase cu fatalism să-şi arunce viața şi pe ale celor de sub comanda sa pentru a răzbuna pierderile lor titanice.

Acum îşi dădea seama cu tot mai multă claritate şi oboseală că avea mai mult – mult mai mult – pentru care să trăiască. Capturarea şi lichidarea lentă a infiltratului cu cinci picioare nu ar fi făcut decât să înceapă procesul. Cumva, trebuiau să-şi lase amprenta asupra Marinei, asupra *Centrality* însăşi, asupra tuturor celor responsabili în vreun fel pentru uciderea unei civilizații.

Disperarea genera măsuri disperate. Parteneriatul cu *Vrăjitorul Tund* includea în mod necesar riscul ca rămăşițele jalnice ale bărbăției Renatasiene să fie folosite într-un scop extrem de rău, pentru a îndeplini un obiectiv şi mai hidos decât distrugerea unei culturi la nivelul întregului sistem. Dacă cineva era capabil să provoace un asemenea cataclism, acela era Rokur Gepta.

Exista un animal Renatasian care se planta pe malul apei şi, în procesul de naştere, furniza hrană pentru un înotător prădător cu dinți. Gepta semăna foarte mult cu acel înotător cu dinți, învârtindu-se şi aşteptând. Shanga, cu micuța sa flotă – mai degrabă o grupă de şcoală –, se simțea foarte asemănător cu acea creatură nefericită care trebuia să moară – sacrificând, de asemenea, un anumit procent din puii săi – pentru a da vieții orice sens microscopic pe care era capabilă să-l aibă.

Pe de altă parte, numai ființele inteligente erau suficient de proaste pentru a-şi imagina că universul era altceva decât un câmp de luptă sadic, unde brutalitatea era ordinea naturală, iar țipetele agonizante asigurau muzica de fundal. Nici măcar un om atât de demoralizat cum era Klyn Shanga nu credea că moartea avea vreun sens.

Poate că nu ar fi trebuit să se retragă niciodată din armată, gândi el cu un oftat profund, care nu era caracteristic rolului pe care îl juca în prezent sau locului în care se afla acum. Toți acei ani petrecuți la ferma sa, printre lucruri proaspete, în creştere, sub un cer blând, îl făcuseră mult prea filozof pentru a mai fi vreodată un bun soldat. Dar el era tot ce mai avea lumea lui, aşa că trebuia să se descurce.

Klyn Shanga zbură mai departe prin întunericul înstelat, trecând în revistă cuvintele pe care urma să le folosească pentru a-şi convinge oamenii. Îşi dorea cu ardoare ca acestea să fie de vreun folos pentru a se convinge pe sine însuşi.

* * *

Rokur Gepta, care călătorea la bordul crucişătorului recondiționat *Wennis*, primi un raport alarmant de la una dintre iscoadele sale avansate. Zburătorul se întorsese la bordul unei nave de vânătoare cu un singur loc care se apropia de mărimea şi capacitățile de luptă ale navei lui Klyn Shanga, dar care era echipată – şi asta era rar, chiar şi pentru Marina – să depăşească viteza luminii. Jumătate din micuța navă era

motorul, fiind practic neînarmată şi înghesuită, chiar şi pentru un tânăr subţire. Pilotarea unui astfel de vehicul pentru mai mult de câteva minute aducea un nou înţeles cuvântului *disconfort*.

Aceasta şi ocupantul ei fuseseră deja până la ThonBoka şi înapoi, în timp ce greoiul *Wennis*, considerat o navă foarte vioaie pentru clasa sa, se afla încă la mai multe zile distanţă de nebuloasă. Gepta avea o astfel de navă de vânătoare pentru uzul său personal. Îi salvase viaţa de cel puţin două ori. Era la fel de aproape de a se simţi îndrăgostit de ea cum nu se simţea îndrăgostit de nimic altceva – în afară de tenebroşii locuitori din adâncurile întunecate ale peşterii sale de pe Tund. Dragostea nu era o emoţie care să fie descoperită în mod obişnuit în adâncurile la fel de goale ale sufletului lui Rokur Gepta, deşi dacă nu *trăise* niciodată în el sau dacă fusese exterminată fără milă la începutul vieţii sale, era o întrebare la care poate nici vrăjitorul nu era pregătit să răspundă.

Astfel, în scurta clipă de dinainte de a-şi recăpăta controlul asupra lui însuşi, Gepta fu şocat să simtă o durere necunoscută, trecătoare şi microscopică de regret personal când află de distrugerea *Şoimului Mileniului* şi a echipajului său de către crucişătorul de blocadă. În timp ce vrăjitorul nu era atent, Lando Calrissian se ridicase cumva, fără să vrea, de la statutul de *enervare măruntă* la cel de *adversar demn şi inamic onorabil*.

— Am văzut cu ochii mei, domnule! oftă cercetaşul fără suflare în timp ce umezeala din aerul înconjurător se condensase pe armura lui rece ca spaţiul şi se scurgea într-o mică baltă pe plăcile punţii.

Ca şi cele ale tuturor camarazilor săi ataşaţi misteriosului *Wennis*, uniforma sa cenuşie nu era împodobită cu semne de rang sau unitate, pentru a păstra anumite ficţiuni politice pe care stăpânii săi le preţuiau. Faptul că nicio creatură mai înţeleaptă decât un burete nu era atrasă de un astfel de exerciţiu nu constituia un motiv întemeiat pentru a nu-l continua. De asemenea, şi costumul presurizat care se încălzea încet şi pe care îl purta peste uniformă – după ce cu doar câteva momente înainte sărise din nava sa spaţială înghesuită şi ultrarapidă pe puntea hangarului cavernos al crucişătorului presupus civil – era fără însemne. Majoritatea personalului de la bordul lui *Wennis*, fiind soldaţi profesionişti, se supărau pe înşelăciunea superficială, dar, cu o circumspecţie de înţeles, rareori ajungeau să o menţioneze cu voce tare.

În timp ce se afla la comanda lui *Wennis*, Rokur Gepta nu regreta tronul bazaltic şi splendida izolare pe care le prefera pe Tund. Ocupa scaunul de acceleraţie al căpitanului – deşi la bord exista un ofiţer care pretindea acest titlu – şi îşi supraveghea de pe punte subalternii care manipulau comenzile la ordinul său. Examinase fără milă iscoada care sosea, întrebându-se dacă, după tot timpul scurs, după tot efortul depus, altcineva îi răpise întâmplător victoria asupra prăzii sale.

— Care navă? şuieră vrăjitorul, gândindu-se pentru scurt timp să pedepsească căpitanul şi echipajul acesteia. Care navă a distrus *Şoimul* şi prin ce mijloace?

Vrăjitorul era cocoşat ca o pasăre necrofagă, scrutând prin fantele turbanului său care îi acoperea faţa, ochii săi fiind o pereche de cărbuni strălucitori şi pulsanţi.

Restul echipajului de pe punte acordă o atenţie sporită consolelor, îngrozindu-se de situaţia pilotului, dar nedorind să intervină în presupusul său destin. Văzuseră un căpitan lipsit de demnitate şi aproape ucis chiar în acel loc. Aveau puţine speranţe pentru un simplu locotenent.

Cercetaşul înghiţi vizibil, dorindu-şi să se întoarcă în limitele claustrofobice ale

navei sale. Era cel mai bun pilot de la bordul lui *Wennis*, probabil unul dintre cei mai buni din serviciu. Asta nu avea să-l ajute cu nimic în fața vrăjitorului.

Nici nu fusese educat să spună sau să facă vreun gest diplomatic atunci când se confrunta cu o autoritate răuvoitoare şi arbitrară, cel puțin de o asemenea putere.

Simțea că ar fi fost mai bine servit dacă o astfel de abilitate ar fi făcut parte din antrenamentul său militar de supraviețuire, altfel exhaustiv – rareori apăruse nevoia de a face focul cu cremene şi oțel sau de a folosi o oglindă de semnalizare pentru a chema ajutoare.

— *Curtenitorul*, domnule, răspunse el în cele din urmă, face parte din linia de blocadă de la ThonBoka. De fapt, domnule, la momentul respectiv, era cea mai apropiată navă de nebuloasă. Am ascultat traficul, domnule, deoarece urma să mă prezint la bordul navei amiral la ordinele dumneavoastră şi aşteptam autorizația de andocare. Acest *Şoim*, o carcasă veche şi urâtă de cargobot vagabond, trebuia să se întâlnească cu *Curtenitorul* în scopuri comerciale. Trecuse prin toată flota în felul ăsta, vânzând tutun şi alte chestii civile ca un droid vânzător la un meci de *shockball*. În schimb, a încercat să evite crucişătorul şi s-a îndreptat în mare viteză spre gura nebuloasei. Atunci a prins-o *Curtenitorul*. Nu am mai văzut niciodată o rază ca aia, domnule. Trebuie să fie ceva nou.

Gepta se aplecă şi mai mult în față, înălțându-se de pe scaunul său cu piedestal deasupra tânărului ofițer.

— Şi *Şoimul Mileniului*? Ce-i cu el?

Pilotul înghiți din nou, apreciind bine soarta purtătorilor nevinovați de veşti proaste.

— Vaporizat, domnule. A primit toată forța în scuturi şi s-a supraîncărcat. A fost vizibil în toată flota. Domnule.

— Deci...

Vrăjitorul luă în considerare aceste date, cercetaşul fiind practic uitat în timp ce tânărul stătea în fața lui, tremurând în poziție de drepți, cu casca sub braț. O picătură de sudoare se strecura încet pe partea laterală a gâtului pilotului până în gulerul metalic de presiune al costumului său. Vrăjitorul îmbrăcat în gri îşi ridică din nou privirea o clipă mai târziu, aproape absent.

— Mai eşti aici, Locotenente? Îți sugerez să te întorci imediat la secția ta.

Camera *scârțâi* de o relaxare bruscă. Tânărul curier uimit şi foarte uşurat îşi salută cu recunoştință Comandantul şi părăsi puntea în uralele tăcute ale membrilor dezinteresați ai echipajului crucişătorului.

Aşteptând cu nerăbdare o masă bună şi ceva răcoros de băut în salonul piloților de dedesubt, Locotenentul trecu prin uşile pereților etanşi cu un nou elan în pas. Panourile se închiseră în şoaptă în urma lui când păşi în coridor.

Un soldat de securitate masiv, una dintre gărzile de corp personale ale lui Gepta, veni în spatele lui şi puse o mână de mărimea unei console de telecomunicații pe umărul tânărului. Locotenentul aproape că sări din costumul său spațial.

— Credeai că o să dai în primire acolo, nu-i aşa, fiule?

Fața bărbatului mai în vârstă se încreți într-un zâmbet greu de interpretat.

— Spune, tocmai ies din serviciu şi, având în vedere că am fost la bord prima dată când ne-am întâlnit cu nava aia de gunoi, *Şoimul*, şi că sunt la fel de încântat că e un nor de praf radioactiv, ce-ai zice să mergem amândoi jos pentru o sărbătorire *lichidă*?

Locotenentul ridică privirea nesigură spre fața soldatului. Strânsoarea ca o menghină de pe umăr nu-i dădea de ales. Aprobă din cap fără entuziasm, iar cei doi se mişcară şi dispărură pe coridor.

* * *

La scurt timp după aceea, Rokur Gepta ieşi din contemplarea inutilă, ridică o mână înmănuşată şi pocni din degete. De undeva din spate şi de deasupra capului se auzi un foşnet de aripi uscate şi păroase, iar unul dintre animalele sale de companie a ieşit din nişa sa întunecată şi urât mirositoare, zbură prin încăpere târând după el un număr nedeterminat de picioare sfrijite şi cu multe articulații. Se opri, cocoțându-se orbeşte pe încheietura întinsă a lui Gepta, salivând în aşteptare chiar în momentul în care bodyguardul intră pe punte cu o tavă mică, puțin adâncă. Cu mâna liberă, Gepta acceptă o pereche de cleşti de plastic, se întinse după ceva de pe tavă şi o ridică în fața animalului său. Creatura nu avea nimic care să semene cu o față, ci doar o deschizătură gumată şi încrețită spre partea din față a corpului, între aripi. Cavitatea se desfăcu lacomă la atingerea bucății oferite.

Urmă un moment de plăcere, se auzi ceva supt şi apoi zgomote digestive...

Într-un final, creatura râgâi.

Capitolul 7

Lehesu ajunsese cel mai aproape de mersul nervos pe care îl putea face un Oswaft. Creatura uriaşă, asemănătoare unei pături, plutea în golul relativ al spaţiului, la o distanţă pe care el o considera prudentă faţă de nava de război – paznicul de la gura ThonBokăi –, urmărindu-i pe observatori.

Ca întotdeauna, estimarea sa a ceea ce era prudent era oarecum diferită de cea a semenilor săi. Niciunul dintre ei nu putea fi convins să se aventureze la mai puţini ani-lumină de locul din care puteau fi observate activităţile periodice ale noilor lor inamici, chiar dacă nu erau înţelese în întregime.

Neliniştit, Lehesu se concentră o clipă, se orientă într-un mod pe care nimeni în afară de un alt Oswaft nu l-ar fi putut înţelege şi sări, fără să se mai gândească prea mult, câteva sute de mii de kilometri, ca şi cum distanţa intermediară nu ar fi existat. Era un gest de frustrare. Fusese educat să creadă că o astfel de agitaţie era infantilă, nedemnă, ca să nu mai spunem nepoliticoasă atunci când era făcută în compania altora. Dar în acel moment nu se putea abţine. Era nerăbdător, o emoţie pe care o împărtăşea cu alte specii, dar care era dincolo de înţelegerea majorităţii Oswaftilor.

Încă aştepta.

Nu era deloc sigur când vor sosi Lando, Vuffi Raa şi *Şoimul*. Încă îi era greu să realizeze că cargobotul nu era o persoană reală. Existenţa şi prietenia lui cu robotul cromat făceau ca această realizare să fie şi mai dificilă. Nu se îndoia nicio clipă de faptul că nu vor eşua să-i vină în ajutor, în ciuda batjocurii politicoase a familiei şi prietenilor lui. Nu crezuseră nici cea mai mică dintre poveştile lui despre *Marea Deschisă* până când dovezile nu ajunseseră fulgerător la gura ThonBokăi, puternic înarmate şi, din anumite motive, furioase împotriva rasei care respira în vid.

Acest lucru, desigur, era cumva vina aventurierului Lehesu.

În ceea ce-l priveşte pe Lando Calrissian... Scurta şedere a lui Lehesu pe teritoriul oamenilor încă nu-l învăţase nimic despre pisici; totuşi, existau anumite aspecte ale psihologiei acelui animal cu care s-ar fi putut identifica. Nu-i aşa că jucătorul şi prietenii lui i-au salvat viaţa? De două ori?

Îi erau obligaţi acum.

Anxietatea îl deplasă din nou pe Lehesu, de data asta cu un sfert de an-lumină, într-o parte a gurii nebuloasei, înainte ca el să observe pe deplin. Oricum, putea *vedea* mai bine de acolo. Puncte metalice pierdute pe un fundal înstelat, elementele flotei în sine erau invizibile la această distanţă. Dar *agregatul* era zgomotos. O reţea de comunicaţii trecea de la o navă la alta, într-o reţea complexă de energii despre care operatorii îşi imaginau cu plăcere că era privată. Lehesu învăţase limba lui Lando în câteva ore. Nu-i trecea prin cap că frământările şi amestecurile de idei care constituiau codurile militare ultrasecrete erau altceva decât jocuri amuzante pentru cei care le foloseau. Le desluşea în momentele de inactivitate, mult mai repede decât depăşise dificultatea iniţială prezentată de comunicarea cu jucătorul şi robotul.

Dacă cei aflaţi la comanda flotei, cei care ordonaseră prezenţa ei distructivă în afara ThonBokăi, ar fi aflat de acea capacitate minoră a Oswaftului, şi-ar fi dublat eforturile de exterminare a creaturilor spaţiului. În acest caz, ignoranţa era reciprocă;

Lehesu nu avea nici cea mai vagă idee de amenințarea pe care el şi poporul său o reprezentau pentru cei care prețuiau puterea de dragul puterii.

Un nor mic şi subțire de plancton interstelar trecu în derivă pe lângă el, adăpostit de valul complex al gravitației şi presiunii fotonice, mici pseudo-animale şi cvasi-plante care formau baza dietei Oswaft, de fapt a dietei tuturor miilor de specii evoluate în spațiu care trăiau la adăpostul *Peşterii Stelare*. Lehesu ciuguli din ele într-o manieră dezinvoltă. În mica măsură în care era conştient de ele, îşi dădea seama că nu aveau un gust deosebit de bun. Exista un motiv pentru asta: mureau încet.

Treapta de jos a scării alimentare în ThonBoka era tăiată fără milă şi în mod deliberat de sub restul ecologiei nebuloasei. Din când în când, navele flotei de pichetare de afară înfloreau într-o incandescență vizibilă, în timp ce, împreună, dezlănțuiau energii titanice, saturând spațiul din jurul lor cu particule şi unde distructive. În aceste momente, Lehesu – care găsise necesar să le explice semenilor săi ceva ce el însuşi nu înțelegea cu totul: că nu erau organisme vii cele care îi asediau, ci artefacte care conțineau organisme vii – putu să vadă că flota de blocadă forma un model atent calculat prin ale cărui câmpuri de foc nu se putea strecura neatacată nicio moleculă de substanță pre-organică.

Ceea ce reuşea să treacă era stricat şi avea un gust îngrozitor.

Dacă acest lucru nu era suficient, navele pulverizau un fel de enzime otrăvitoare menite să distrugă legăturile moleculare naturale complexe din spațiul îndepărtat, să le reducă la atomi constituenți şi să le distrugă valoarea nutritivă.

Oswaft şi mediul lor înconjurător erau înfometați în mod rece şi sistematic de un inamic implacabil pe care nu-l cunoşteau, nu-l aleseseră şi căruia nu-i datorau nicio animozitate.

Până acum.

* * *

— *Nouă Galben*, aici *Controlul Perimetrului* de pe *Hosrel XI*, avem un intrus la coordonatele trei-cinci-zero-doi-trei. Mă auzi? Terminat.

Tânăra subofițer de la ecranul senzorului fusese plictisită până atunci. Fusese plictisită timp de treizeci şi patru de săptămâni bune, iar exercițiile constante, salariul de serviciu de frontieră şi promisiunea unei şanse la o funcție, nu o ajutaseră. Deloc. Dar nu se mai plictisea. Dacă intrusul era un exercițiu, era ceva nou. La acea bază navală ultrasecretă de la marginea înghețată a unui sistem deja nespectaculos, orice lucru nou, oricât de amenințător pentru viață, membre sau purtarea în continuare a unei uniforme, era binevenit.

— *Controlul Perimetrului*, răspunse pilotul interceptorului cu o dezinvoltură studiată care contrazicea faptul că era cu un an mai tânăr decât operatorul senzorilor, recepționăm. Aici *Liderul Nouă Galben*. Solicitați un *şase – şaizeci şi şase*? Terminat?

Operatoarea îşi răsfoi rapid manualul de proceduri. Era atât de greu să-şi amintească… Da, acolo era: *şase-şase-şase*, *adunare şi verificare vizuală a unei ținte neidentificate*. De fapt, el se ocupase deja de adunare. Comandamentul *Hosrel XI* ținea în permanență cel puțin o escadrilă completă de interceptoare în spațiu, în perimetru, iar *Nouă Galben* era de serviciu în acest moment. Habar n-avea ce anume era de apărat în baza aceea uitată de Nucleu. Probabil că Marina dezvolta ceva neimportant, dar ei dădeau securității toate *dantelele* şi *înfloriturile*.

— *Nouă Galben*, afirmativ. Dă-mi timpul tău estimat de întâlnire. Terminat.

— Ce? Oh, da: ar trebui să vedem inamicul în aproximativ, oh, să zicem şapte minute, mai mult sau mai puţin. Îl văd acum pe monitor. Arată ca şi cum ar fi făcut din plastic, nu-i aşa? Terminat.

Atât pilotul interceptorului, cât şi operatorul senzorului fuseseră informaţi, destul de recent, cu privire la noile evoluţii ale camuflării scuturilor. Dar niciunul dintre ei nu putea discuta asta în mod clar pe o bandă de comunicaţii deschisă.

Securitatea este o sabie care taie în ambele sensuri şi, cel mai adesea, răneşte mâna care o mânuieşte.

— Da, da, aşa este, *Nouă Galben*. Am timpul tău estimat de întâlnire la şase minute, acum. Este corect? Terminat.

— Da, da. *Escadrila Nouă Galben*, aici *Liderul Nouă Galben*. Din câte ştiu eu, nu e niciun exerciţiu, repet, nu este un exerciţiu. Deblocaţi comutatoarele de armare şi ţineţi lângă buton degetul mare pe care nu staţi aşezaţi. Fără greşeli sau vom smulge cu toţii *cristale* din *livezile vieţii*. Terminat.

Operatorul se gândi că suna destul de drăguţ şi eroic de laconic. Ea nu spuse nimic, ci pur şi simplu privi cum o duzină de puncte ascuţite şi strălucitoare convergeau spre unul singur, neclar, aproape invizibil. Îşi trimisese deja degetele nervoase pe tastatura alfanumerică, alertându-şi superiorii cu privire la situaţie, iar alţi ochi monitorizau alte ecrane, în măruntaiele subterane ale navei. Îşi aranjă gulerul costumului militar şi îşi îndreptă o încreţitură. Ţinta, speră ea, aproape că va fi ca un atac autentic al piraţilor sau o revoltă a rebelilor.

Promovările veneau repede în vremuri de...

— *Controlul Perimetrului*, aici *Liderul Nouă Galben*. Unde naiba e chestia aia? Ar trebui să fim chiar deasupra ei, dacă nu cumva... *Pe Marea Lentilă*, iată-l! E imens şi transparent ca sticla! Facem prima trecere, folosind semnale de apel preînregistrate... oh da; terminat.

Ciudata navă nu răspunse, cel puţin pe frecvenţele pe care aveau voie să le recepţioneze interceptoarele. În schimb, dispăru pur şi simplu în timp ce escadrila se înghesuia spre ea, lăsând navele de vânătoare să se învârtă în jurul unui loc gol ca moliile în jurul unei lumini care este brusc stinsă.

Reapăru într-o parte, la câteva mii de metri distanţă, exact când *Nouă Galben Şapte* trecu pe sub aripa sa transparentă, care tremură involuntar în timp ce Lehesu se chinuia să-şi recapete echilibrul. Dintr-o dată, *Nouă Galben Şapte* se îndepărtă, într-o minge de metal fumegând şi în flăcări, pilotul său strigând ceva în microfonul căştii despre faptul că scuturile deflectoare nu au funcţionat corespunzător.

Vocea se stinse brusc.

Unsprezece piloţi îşi întoarseră navele cu sălbăticie. Unsprezece degete apăsară cu putere pe ţinta armelor. Douăzeci şi doi de ochi se lărgiră când opt raze distructive – trei nu fuseseră ţintite corect – se concentrară spre spaţiul gol. Un interceptor, *Nouă Galben Patru*, fu prins în schimbul de focuri. Nu reuşise să vireze, din cauza unui control defectuos al atitudinii, şi dispăru într-un fulger de energie şi resturi atomizate.

Lehesu se îndepărtă o jumătate de an-lumină, uimit de reacţia ostilă pe care o întâmpinase, care nu semăna deloc cu primul său contact cu *Şoimul Mileniului*. Iar semenii lui îl credeau nebun. Cu echivalentul Oswaft al unei ridicări din umeri, îşi întoarse faţa spre încă o stea al cărei spectru arăta urme de radiaţii artificiale, foarte ordonate, şi se pregăti pentru un salt mai lung de data asta.

Fără să ştie că o navă de recunoaştere camuflată era chiar în spatele lui.

* * *

Următorul salt fusese cam la fel, doar că...

Fuseseră avertizați, cumva, de această navă bizară neidentificată care reuşise să distrugă trei nave de vânătoare-interceptoare de prim rang – *Nouă Galben Nouă* ratase gura tunelului său de lansare/întoarcere şi se împrăştiase pe un versant de munte de azot îngheţat; mici mâzgăleli de heliu lichid dansau de bucurie sub ochii lor.

De asemenea, noul grup ignorase semnalele sale frenetice şi suferise patruzeci şi trei de pierderi, unele dintre ele din cauza unei nefericite schimbări de curs care se petrecuse între două escadrile cu forțele dublate.

Lehesu renunţă şi plecă acasă.

În cele din urmă, flota îşi făcuse apariţia. Calvarul fusese un pic mai suportabil pentru Lehesu decât pentru ceilalţi. El era singurul Oswaft dintr-o sută de generaţii care mai fusese o dată aproape de a muri de foame. După cum ar fi observat un filosof uman dintr-un alt timp şi loc, *ceea ce nu reuşeşte să ne omoare ne întăreşte.*

Lehesu îşi cunoştea limitele; îşi dădea seama că masacrul avea să dureze mai mult decât îşi dădea seama oricare dintre părţi. Pentru camarazii săi mai puţin aventuroşi, era deja agonie, era deja o urgenţă fără precedent. Ei simţeau, pentru prima dată în lunga lor viaţă, un disconfort relativ uşor şi le era teamă. Unii chiar vorbeau despre încercări de a negocia, de a stabili în ce condiţii inamicul îi va lăsa să trăiască, neştiind că distrugerea lor totală era singurul succes recunoscut de profilul misiunii flotei. Lehesu îşi dorea ca semenii lui să se înfurie, în schimb.

Astfel, decise să aştepte.

Abia la câteva ore după ultima dintre acţiunile energetice de distrugere a nutrienţilor se întâmplă ceva neobişnuit. Lehesu simţi un fascicul strâns şi puternic de energie de comunicaţii venind de la intrarea blocată a nebuloasei. Deşi cunoştea limba, nu recunoştea cultura; prăpastia dintre speciile de pe planete şi locuitorii din vid era atât de mare, încât orice înţelegere era un tribut uriaş adus capacităţilor intelectuale ale Oswaftului. Orice ar fi spus acolo, era frenetic şi deloc prietenos.

Se întâmplă din nou! Judecând după modul în care această a doua rafală era grupată în frecvenţe înalte, ceva se îndepărta rapid de flotă şi se îndrepta spre ThonBoka. Lehesu manevră în acest fel, atât prin zboruri liniare de acoperire a distanţei, pentru a fi cu ochii pe semnalele primite, cât şi prin salturi neliniare de evitare a distanţei. Orice ar fi venit, ar fi trebuit să aibă un fel de comitet de recepţie.

Dintr-o dată, o bară imposibil de solidă de lumină insuportabil de strălucitoare izbucni, conectând cele două puncte din spaţiu între ele. Urmă o sclipire strălucitoare, o împrăştiere de reflexii, apoi nimic. O urmă scânteietoare de resturi metalice şi fum rămase la limita capacităţilor senzoriale ale lui Lehesu. Deriva galactică purtă urme de titan ars şi plastic în ThonBoka.

Urmă un moment lung şi liniştit. Apoi, fără avertisment, ceva se materializă nu departe de Lehesu, din locul unde apar navele stelare când călătoresc mai repede decât viteza luminii. Era un obiect cu o formă absurdă, care semăna cu un magnet în formă de potcoavă încrustat în coral, de o zecime din mărimea lui Oswaft şi care nu avea nimic din graţia sa fluidă. Obiectul se rostogolea încet, în timp ce volume enorme de fum alb şi dens ieşeau din suprafaţa sa posterioară înnegrită de explozii.

Fireşte, Lehesu îl recunoscu imediat.

— Lando! Vuffi Raa! Mă puteți auzi? Sunteți în regulă?

Respiratorul în vid veni mai aproape, evitând cu grijă emanațiile urât mirositoare care ieşeau din marginea curbată a spatelui cargobotului. Nimic nu indica faptul că ar fi existat vreodată viață pe nava cu formă ciudată. Punctele luminoase despre care ştia acum că sunt ferestre erau întunecate şi premonitorii de-a lungul suprafețelor, în timp ce nava continua să se răsucească uşor în fața *simțitorului* spațial, mişcarea aleatorie în sine fiind o presimțire sumbră că nimic rațional nu trăia la comenzi.

— Vuffi Raa! Lando! Vorbiți-mi! transmise Oswaftul pe toate frecvențele pe care le cunoştea. Aici, Lehesu!

Nimic nu răspundea.

Mai mult la figurat decât la propriu, Lehesu aruncă o privire înapoi la flota care îi asedia casa. Nu ştia cum va putea realiza acest lucru, dar jură, în acel moment de durere, o răzbunare teribilă împotriva celor care erau responsabili pentru tragedie. Să câştige şi să piardă prieteni noi, prieteni buni – în unele privințe, singurii prieteni pe care îi avusese vreodată –, în ceea ce creaturii extrem de longevive i se părea a fi doar câteva minute… Era aproape mai mult decât putea suporta o ființă.

Zvârcolindu-se frenetic înainte şi înapoi, se uită prin porturile întunecate ale navei, fără să afle nimic. Împinse uşor nava spațială, adăugând involuntar un vector suplimentar la mişcarea ei de rostogolire.

— Lando! Vuffi Raa! Sunteți înăuntru?

Se gândi o clipă, apoi, în ciuda a tot ceea ce se chinuia să înțeleagă despre noii săi tovarăşi, adăugă:

— *Şoimule*, micul meu prieten, *te rog* vorbeşte cu mine! Sunt Oswaftul Lehesu! Vuffi Raa şi Lando mai sunt în viață?

Capitolul 8

Crucişătorul recondiționat *Wennis* era o pană de metal în formă de spatulă, ticsită cu amplasamente de instrumente şi arme dispuse astfel încât să se suprapună, dar să nu interfereze cu câmpurile de eficacitate ale fiecăreia. Într-un punct neobişnuit de pe suprafața sa posterioară – şi neobişnuit de puternic ecranat –, între marile rețele orbitoare de tuburi de propulsie şi deflectoare, se afla o cameră mică, cu pereți fără ferestre, groşi de doi metri. Nu se putea intra în ea decât cu o mică navă auxiliară, accesibilă doar Comandantului navei, şi numai atunci când acesta ordona oprirea temporară a motoarelor. Să navighezi cu mica navă în timp ce motoarele masive ale crucişătorului erau în funcțiune ar fi fost o sinucidere instantanee.

Două sute de centimetri înseamnă un zid mare, mai ales când este compus din cea mai recentă armură de luptă de ultimă generație. Cu toate astea, blindajul camerei speciale nu era menit să protejeze conținutul acesteia de radiațiile motoarelor lui *Wennis*. Era pentru a proteja *Wennis* de ceea ce se afla în cameră. Chiar şi aşa, era un efort zadarnic, menit mai mult să liniştească singura entitate care ştia despre ce era vorba, să ofere un sentiment, oricât de iluzoriu, de siguranță.

În interiorul camerei, Rokur Gepta se afla în fața unui pilon metalic înalt până la piept, acoperit cu o bulă transparentă de mărimea unui cap de om. Gepta cunoştea camera şi comenzile din memorie. Nicio lumină nu ardea în interiorul ei. Îşi trecu o mână cu mănuşi gri de-a lungul suprafeței pilonului, privind cu ochi nevăzători cum degetele sale apasă pe tastele încastrate. În interiorul bulei, începu să se creeze o picătură infinitezimală din cea mai periculoasă substanță pe care universul o cunoscuse vreodată. O lumină de un verde bolnav începu să se scurgă din bulă, umplând camera întunecată cu o luminozitate malignă.

Problema cu un om precum Klyn Shanga, gândi vrăjitorul, nu era că nu se temea să moară. Lui Gepta îi luase un timp fără precedent să-şi dea seama de asta, atât de ciudat şi de străin era raționamentul implicat. Rokur cunoştea mulți indivizi care nu se temeau de moarte, de fapt păreau să primească cu bucurie ideea, să îmbrățişeze ocazia. Erau nerăbdători să moară, pentru credințele lor, pentru guvern sau pentru numeroasele cauze care li se opuneau, chiar şi pentru Gepta însuşi. Astfel de oameni erau uşor de controlat şi extrem de utili. Undeva, în adâncul sufletului, urau şi se temeau de viață şi erau nerăbdători să fie eliberați de povara de a trăi într-un mod care să nu le tulbure celelalte convingeri contradictorii.

Era clar că lui Klyn Shanga îi plăcea să fie în viață, ceea ce făcea lucrurile confuze. Rokur Gepta nu era obişnuit să fie confuz, iar asta îl înfuria. Cum era posibil ca cineva care iubea viața să nu se teamă de moarte? Prima concluzie la care ajunsese vrăjitorul – care nu ajuta prea mult la înțelegerea fenomenului pervers, dar care avea o mare importanță pragmatică – era că expediția inițială pe Renatasia nu făcuse o treabă suficient de minuțioasă. Făcuseră doar două treimi din treabă, iar asta însemna că era mare nevoie de finalizare. Gepta îşi promise să acorde acestei chestiuni cea mai mare prioritate după ce se va încheia operațiunea curentă şi se va putea gândi la alte lucruri. Dacă Shanga era reprezentativ pentru poporul Renatasiei, acel sistem se putea dovedi a fi un pericol mult mai mare pentru planurile sale – şi pentru guvern – decât

chiar şi inofensivele creaturi respiratoare de vid ale ThonBokăi.

Se uită la strălucirea groaznică din faţa lui, savurându-i potenţialul distructiv. Un milimetru cub de substanţă, stabilit într-o manieră autosustenabilă, ar fi sărit dintr-un punct în altul al suprafeţei unei planete, eradicând tot ce trăia, devorând orice substrat organic de care depindea viaţa viitoare. Era *dezinfectantul suprem*, *sterilizatorul suprem*. Era ceva minunat de curat şi ordonat în legătură cu această substanţă şi cu însăşi conceptul ei. Înlătura confuzia. Viaţa era confuzie, iar viaţa inteligentă era cea mai contradictorie şi confuză dintre toate, îşi dădu seama Gepta.

Klyn Shanga voia să trăiască, dar nu se temea să moară. Un astfel de om nu putea fi controlat şi, atunci când avea ceva ce vrăjitorul dorea, devenea… imposibil! Nu trecuseră nici două ore de când îl intervievase pe om, la scurt timp după ce *Wennis* se întâlnise cu escadrila lui dezorganizată în spaţiul îndepărtat. Navele escadrilei lui Shanga nu erau nave interstelare şi au trebuit să-l aştepte pe Gepta la marginea sistemului său natal. Dar erau atât de nerăbdători să ajungă la ThonBoka – sau de dornici să părăsească Tund –, încât plecaseră mai devreme, încrezători că marele crucişător îi va depăşi înainte să aibă probleme.

— A fost insubordonare! şuieră livid Gepta, uitându-se în jos la Amiralul Shanga.

Confruntarea lor nu avea loc pe punte din cauza posibilităţii ca să se spună lucruri care să dăuneze disciplinei.

Shanga îşi aruncase capul pe spate şi râsese.

— Nu sunt subordonatul tău, magicianule, şi nici cel mai *tânăr* dintre oamenii mei. Am simţit nevoia să plecăm şi am plecat. Iată-ne aici, mai aproape de ThonBoka decât am fi putut fi şi mai odihniţi pentru că am făcut ceva constructiv pentru a ajunge acolo. Acest lucru ţi se pare inacceptabil?

Sub puntea navei *Wennis* se afla cartierul de luptă al Căpitanului, care, la fel ca şi scaunul său de comandă, fusese de asemenea preluat de vrăjitor. Un duplicat al scaunului de comandă fusese aşezat în centrul încăperii, în faţa unui ecran mare, care arăta în prezent adâncurile spaţiului interstelar, aşa cum fuseseră traduse de computerele navei din ceea ce se vedea cu adevărat. Lumina era gri şi uniformă, asortată cu hainele vrăjitorului şi, cumva, cu vocea lui.

— Eşti militar, Amirale, n-ar trebui să fiu nevoit să îţi explic aceste lucruri tocmai ţie, dintre toţi oamenii.

Militarul rânji şi scutură din cap.

— Am fost militar. Acum sunt un mercenar în slujba mea, luptând, pentru că aşa îmi convine, pentru onoarea unei civilizaţii care nu mai există. Nu recunosc nicio autoritate şi nu doresc nicio autoritate. Oamenii mei mă urmează pentru că le convine.

Se săturase să stea în picioare. Discuţia semăna mult prea mult cu chemarea în biroul supraveghetorului şcolii şi asta îl enerva. Shanga se uită în jur, descoperi un şezlong lângă uşa de la coridor, îşi puse casca pe un alt scaun şi se aşeză, întinzându-şi picioarele înghesuite de obicei în navă şi relaxându-se. Apoi bâjbâi prin interiorul costumului spaţial până când găsi tutun într-un buzunar al cămăşii. Scoase trabucul, îl puse în gură şi îl aprinse cu o descărcare la o sutime din putere a blasterului.

Gărzile lui Gepta nu-i luaseră arma de data asta. El nu-i lăsase. Trei dintre ei aveau braţele rupte şi un al patrulea, care insistase, era mort. Acesta era adevăratul motiv pentru conferinţă.

— Hai să ne punem cărţile pe masă, Gepta, spuse Shanga printr-un nor de fum albastru. Pui ceva la cale – modul în care ai *redecorat* acest crucişător este o dovadă

suficientă în acest sens – şi este mai mult decât o simplă răzbunare împotriva unui jucător amărât. Ai nevoie de noi. Am douăzeci şi trei de *zburători* într-un sortiment de nave de luptă adunate de la mormanele de fier vechi ale unei duzini de culturi şi, cu toate astea, oricare dintre ele se compară cu oricare trei cele mai bune nave ale voastre.

Vrăjitorul se prinse de braţele scaunului, respingând convulsiv impulsul de a-l dezintegra pe om acolo unde stătea. Era prea multă lumină în cameră pentru confortul lui şi din ce în ce mai mult fum. Cu toate astea, el se mândrise întotdeauna cu capacitatea şi dorinţa de a suporta privaţiuni şi disconforturi temporare de dragul câştigurilor viitoare.

— Oh, şi cum de ai ajuns la această concluzie? întrebă el, echilibrat.

La urma urmei, echipajul de pe *Wennis* era cel mai bun pe care îl avea de oferit Marina.

Shanga clipi, gândindu-se la cuvintele lui.

— Este modul în care vă descotorosiţi de oamenii buni. Întreaga voastră cultură nu pune preţ pe individ. Ciudat, pentru că asta e tot ce există: niciun *grup*, nicio *Marină*, niciun *Imperiu*, doar indivizi, care gândesc, care fac toată munca. Dacă-i iroseşti, asta se va întoarce să te bântuie, Gepta. Oamenii nu sunt module pe care le poţi folosi. De aceea băieţii mei sunt pe măsura oricăror cinci cei mai buni ai tăi. Ei ştiu că sunt de neînlocuit, şi... Uite: ai un tehnician care este destul de bun, dar nu are familia sau relaţiile potrivite, sau are convingerile greşite. Îi ignori competenţa unică, îl trimiţi la *livezile vieţii* sau în minele de mirodenii, şi tot ce îţi va mai rămâne sunt incompetenţii acceptaţi social. Începe să se vadă, după un timp; maşinăria se prăbuşeşte.

O mică parte din vrăjitorul cu robă cenuşie, care nu era nici iluzie, nici cu totul umană, tremură. Şi se stăpâni. Vremea lui Klyn Shanga avea să vină mai târziu. Între timp, pentru a preveni răspândirea în echipaj a unor zvonuri care să distrugă moralul, el va ordona ca toate *complicaţiile* să se afle printre victimele minore ale intransigenţei lui Shanga. Acestea vor fi înmormântate în spaţiu cu toate onorurile; oricum, avea nevoie să oprească pentru scurt timp motoarele navei.

— Vom fi de acord, îi spuse el pilotului de vânătoare cu o amabilitate forţată, să nu fim de acord; oricum nu este necesar să avem aceeaşi filosofie pentru a coopera.

— Nu, aprobă Shanga din cap, nu este necesar. Ceea ce este important, este că eu am escadrila mea, tu ai această navă şi libera trecere prin flotă. Împreună, amândoi îl cunoaştem pe Calrissian, ne-am confruntat cu el în trecut. Va deveni prizonierul tău – sau mai rău. Noi îl vom avea pe Vuffi Raa, *Măcelarul Renatasiei*, pe care să-l tragem înapoi în cătuşe de forţă pentru un proces şi o execuţie publică!

Ştiind foarte bine că pe Comandantul de escadrilă îl aştepta o soartă foarte diferită – nu prea diferită de cea pe care o plănuise pentru jucător – Gepta răspunse:

— Da, desigur. Atunci veţi fi liberi să vă reconstruiţi civilizaţia.

O urmă de cordialitate fu cât pe ce să ajungă în tonul său.

— Să reconstruim Renatasia? Nu mai e nimic de reconstruit! Am devenit suburbiile voastre împuţite! Tot ceea ce avem, tot ceea ce facem este o imitaţie palidă, ponosită, de plastic, a ceea ce era la modă acum zece ani în capitală! Tot ce ne-a mai rămas la care să aspirăm este... dreptatea!

În sinea lui, Gepta chicoti. Câtă dreptate avea Amiralul; şi cât de multă dreptate avea să aibă. Vrăjitorul se uită o clipă la Shanga, care stătea jos în prezenţa lui fără permisiune, fumând, şi se bucură de ironia neintenţionată.

Apoi apăsă un buton de pe un braț al tronului său.

— Îl cunoşti pe Vuffi Raa, Amirale Shanga, şi amândoi avem motive să-l cunoaştem pe Lando Calrissian.

Numele i se blocă neplăcut în gât lui Gepta; cele două cuvinte nu erau termenii în care era obişnuit să se gândească la acel om, dar Shanga nu avea să aprecieze sau să înțeleagă sistemul privat de referințe al vrăjitorului.

— Acum să ascultăm pe cineva care pretinde că ştie ceva despre ce ne mai aşteaptă în ThonBoka, nu-i aşa?

Şeful de escadrilă ridică din umeri, părând brusc bătrân şi obosit. Trebuia să se întoarcă la oamenii lui. Trebuia să...

O uşă se dădu la o parte şi intră o ființă umană înaltă şi slăbănoagă, un bărbat cu părul alb şi stufos şi cu o expresie permanent acră trasă peste trăsăturile lungi de gropar.

— Amiral de flotă Klyn Shanga de Renatasia, intonă formal vrăjitorul, te rog să faci cunoştință cu *Ottdefa* Osuno Whett, profesor asociat de *Studii Comparate* la *Universitatea*...

— Studenți! pufni pilotul de vânătoare, cu energia reînnoită de dispreț. Oricum, ce are el de contribuit la această discuție?

— Destul de mult, dragul meu... Amiral, nu-i aşa? Era o notă de neîncredere politicoasă în vocea bărbatului în timp ce examina hainele lui Shanga, găsea un loc unde să se aşeze, uitându-se mai întâi la Gepta pentru aprobare, şi apoi se aşeza. Sunt cel mai mare expert al galaxiei – în virtutea faptului că sunt singurul, heh heh – în Oswaft, viața inteligentă evoluată în spațiul ThonBoka.

— Ce mai expert! După spusele prietenului nostru, magicianul, nimeni nu ştia despre aceste târâtoare până acum câteva luni, nimeni. Cât de multe ai fi putut afla...

Whett păru puțin deranjat, ca şi cum lipsa de respect a lui Shanga pentru Gepta, sau cel puțin pedeapsirea ei, ar putea fi contagioasă.

— Domnule, eu sunt antropolog, acelaşi care a dezlegat misterele impenetrabile ale Sharu din sistemul Rafa. Am trăit printre şi am studiat minerii de asteroizi de pe Oseon, eu...

— După cum am auzit eu, domnule *profesor asociat*, Sharu s-au cam *dezlegat* singuri! Scoase un fum din trabucul său reaprins şi râse, mai ales când văzu că menționarea lui *Sharu* îl făcuse chiar şi pe Rokur Gepta să pară momentan stânjenit. Ei bine, aia chiar este o rasă de vrăjitori!

— Titlul meu, Amirale, este *Ottdefa*, o onoare conferită de sistemul meu de origine, şi ți-aş mulțumi să...

— Las-o baltă, prietene, m-am lăsat dus de val. Shanga se uită înapoi la Gepta. Era unul dintre puținii oameni din galaxia cunoscută care se putea uita direct în fața vrăjitorului fără să tresară. Bine, o să muşc momeala: despre ce este vorba?

Fără vreun cuvânt, Gepta dădu din cap către *Ottdefa*, care începu din nou.

— Oswaft sunt un popor foarte neobişnuit. Am început să-i observ cu un telescop electronic, la îndemnul Lordului Gepta, până când a devenit evident că erau conştienți de emanațiile instrumentului meu. Apoi, într-un meteoroid special echipat, am traversat o mare parte din regiunea lor, făcând observații cu dispozitive mai puțin intruzive. Ei au evoluat în spațiu din adunăura de molecule organice care se găsesc acolo şi au atins culmea inteligenței, protejați de nebuloasa care îi înconjoară şi fără să ştie că mai există cineva. Au o capacitate naturală de a intra în hiperspațiu şi de a

călători prin el. Comunică prin modularea undelor de radiofrecvență din creierul lor. Limba lor este una complexă, extrem de sofisticată, şi este cam toată cultura pe care o posedă. Ei nu au nevoie de îmbrăcăminte sau adăpost, iar puțina hrană de care au nevoie trece pe lângă ei într-un fel de *briză*. De aceea, fac puține artefacte, majoritatea fiind sculpturi sau decorațiuni corporale.

Shanga clătină din cap.

— Nu înțeleg. E destul de stupid ca Marina să-şi bată capul cu ei. Din tot ce spui, ei nu sunt o amenințare pentru nimeni; nu vor nimic din ce are altcineva. Ce rost are să ne punem cu ei…?

— Pentru că, dragul meu Shanga, şuieră vrăjitorul, sunt aliații duşmanilor noştri! Ori îi vom cuceri şi îi vom forța să-l trădeze pe Calrissian, ori vor fi şi ei distruşi!

* * *

Acum, în camera sa secretă specială de lângă motoarele lui *Wennis*, Rokur Gepta contempla conținutul temporar al unei bule de forță mai puternică decât întregul scut de luptă al crucişătorului. Cocoțat pe pilonul său, aceasta conținea un secret pentru care murise o întreagă rasă, *Vrăjitorii Tund*, ca să-l protejeze.

Mai puternică acum, pâlpâirea ei fantomatică umplea camera cu umbre malefice care dansau, toate ale lui Gepta. Se simțea împăcat. Era singura lumină care îi plăcea cu adevărat. Îi amintea de casă. Casa pe care o remodelase cu ajutorul ei.

În interiorul bulei, forme minuscule mocneau şi sfârâiau la limita vizibilității, ca nişte scame într-o rază de soare. Cele mai dense se aflau la baza bulei, însă alte mii străluceau în spațiul de deasupra. Erau vioi, activi şi înfometați.

Gepta chicoti pentru sine. Într-un fel, şi ele erau *animalele lui de companie*.

El îmblânzise cele mai periculoase forțe din univers şi le ținea acolo, într-o cuşcă. Le crea şi le distrugea după bunul său plac. Şi le dădea de lucru. Din nou. Era suficientă… *substanță*… acolo pentru a elimina viața dintr-un întreg roi globular.

ThonBoka, toți locuitorii săi, Lando Calrissian, Vuffi Raa, Klyn Shanga – da, şi poate chiar şi această ramură a Marinei, care era, până la urmă, un alt obstacol în calea dorinței sale de putere – toți aveau să simtă agonia primului contact cu cel mai neobişnuit dintre toate animalele sale de companie.

Şi apoi nu aveau să mai simtă nimic.

Opri comutatoarele. Unde înainte fusese activitate în interiorul bulei, toate mişcările se opriră. Strălucirea verde se stinse brusc. Particulele încetară să mai danseze. Se apropia momentul în care Gepta aranjase să oprească din nou motoarele, pentru a-şi putea conduce mica navă prin zona de radiații ucigătoare, înapoi la corpul principal al navei *Wennis*. Bula de forță se micşoră până când dispăru şi ea, lăsând în urmă suprafața netedă, oglindită, a pilonului, un simplu piedestal din metal lustruit.

Gepta zâmbi în sinea lui, băgă în buzunar micul obiect pe care îl luase de pe piedestal când câmpul de forță se dezactivase şi începu să activeze sasul.

Ce frumos era să contemplezi o întreagă galaxie de lumi strălucind astfel dulce, să-ți imaginezi întregul univers curat şi steril, liniar şi previzibil.

* * *

Unul îi spuse *Celuilalt*:

— Observ că i-ai adus pe *Restul.*

Erau aliniați în fața lui, rând după rând, nu atât din motive de disciplină – un concept complet străin acelor ființe – sau chiar de ordine, cât din simplul motiv că toți voiau să vadă şi să audă ce urma să se întâmple. Un număr mare dintre ei erau cuprinşi de o tensiune neobişnuită.

Nu erau cu totul siguri că era o îmbunătățire față de starea lor normală.

— Da, confirmă *Celălalt,* la fel ca tovarăşul său, ca toți tovarăşii săi, strălucind în lumina rece a stelelor de diamant, şi cred că ei doresc ca tu să te adresezi lor acum, să le explici…

— Dar ei ştiu la fel de bine ca tine sau ca mine, protestă *Unul,* întreruperile grosolane şi emoțiile tensionate venind acum cu o frecvență mai mare, chiar şi la o distanță atât de mare de marele lor experiment. Toți sunt perfect familiarizați cu…

— Da, zise prietenul său cu blândețe, şi totuşi o doresc ca pe un fel de ceremonie, care să marcheze trecerea unei epoci şi inițierea alteia, necunoscută şi cumva înspăimântătoare. O doresc şi eu, dacă nu te deranjează foarte mult.

Unul ezită, chiar dacă deja îşi dăduse acordul în sinea lui. La urma urmei, dacă cei la care ținea simțeau nevoia… Şi poate că asta l-ar fi ajutat şi pe el să se liniştească. Cu toate astea, era îngrijorat de rezultatele pe care le va avea acel proiect la maturitate.

Deja circumstanțele erau aproape insuportabile.

— Prieteni, după cum ştim cu toții, cu ceva timp în urmă, un timp destul de lung, chiar şi pentru noi, care suntem probabil cea mai longevivă rasă din galaxie, la sugestia mea am făcut să apară printre noi o ființă care era, ei bine, oarecum diferită, conferindu-i anumite avantaje fizice minore şi o dorință arzătoare de a cunoaşte universul.

Se auzi un murmur de amintire şi o agitație de emoție reprimată. Schimbarea venea cu putere şi rapiditate pentru *Unul, Celălalt* şi *Restul.*

— Această ființă era paşnică, neagresivă chiar şi după standardele noastre, pentru că o modelasem în acest fel din mai multe motive care aveau sens pentru noi şi încă mai au. Cu toate astea, a fost implicată într-un incident violent după altul, ciocniri brutale, sângeroase cu culturi primitive. S-au pierdut vieți. Însă a învățat multe şi a sosit timpul ca noi să învățăm de la el.

Rumoarea comentariilor din partea *Restului* deveni tot mai puternică. *Unul* le dădu timp să mediteze, apoi spuse în cele din urmă:

— Mergem acum să îl aducem. Nici măcar nu ştim dacă va fi fericit să ne vadă, să afle că toate căutările sale, cel puțin pentru moment, au luat sfârşit. Să-l întâmpinăm cu demnitate şi dragoste, să înțelegem încercările prin care a trecut şi să prețuim ceea ce are să ne dea, pentru că înseamnă mult. Şi va schimba totul.

Capitolul 9

Rostogolindu-se greoi şi cu o foarte uşoară înclinare spre dreapta, *Şoimul Mileniului* încetini microscopic, jeturile sale de atitudine scânteind la intervale neregulate în întunericul etern. Rostigolirea se corectă, îşi pierdu elanul, se stabiliză şi se opri complet. Se vedea o pâlpâire intermitentă şi nesigură de roşu la porturile ei, împrăştiată ici şi colo în jurul fuzelajului ei lovit, apoi roşiaticul puternic şi clar al iluminatului de urgență.

Din micile jeturi din spate, scurgeri de lichid lăptos loveau plăcile de la pupa ale fuzelajului, fierbând fără zgomot în nori groşi, gazoşi, care se amestecau cu fumul. O bucată de metal structural, încă topită, care se proiecta exact la marginea razei scutului, se răci şi se estompă. Fumul încetă să mai iasă; luminile interioare şi indicatoarele de rulare se aprinseră complet.

Dintr-o supapă de presiune aflată în trapa circulară de deasupra fuzelajului *Şoimului* ieşi o antenă argintie, subțire, care, în mod evident, fusese turnată manual, în trepte sacadate. Se opri cu un freamăt elastic când deveniră vizibili doi metri din ea.

Lehesu, care plutea în apropiere, auzi o voce cunoscută:

— Salutare, bătrâne calcan! Am pierdut antena principală în toată agitația de acolo! Tu eşti, nu-i aşa, Lehesu? Mă bucur să fim aici. Dacă Vuffi Raa ar fi ezitat o picosecundă, ai fi vorbit cu fantomele noastre radioactive!

Provenind dintr-o cultură destul de diferită – una, de exemplu, a cărei concepție despre moarte nu cuprindea fanteziile unei vieți de apoi ectoplasmatice – Lehesu nu reuşi să înțeleagă mai mult de două treimi din salut. Cu toate astea, înțelese că prietenii săi ajunseseră cu bine în ThonBoka şi se bucură enorm.

— *Landocăpitanstăpân!* exclamă respiratorul de vid, adresându-se inconştient ocupantului uman al navei stelare ca unui *Bătrân* Oswaft. Da, eu sunt!

Înotă mai aproape de nava spațială până când putu privi prin cupolă în camera de control a acesteia. Înăuntru stăteau Lando Calrissian, escroc şi uneori jucător – sau jucător şi uneori escroc –, şi aşa-zisul său servitor mecanic, Vuffi Raa. Robot cu normă întreagă. Cei doi erau încă ocupați să rotească şi să apese butoane, încercând să readucă *Şoimul Mileniului* la o oarecare aparență de normalitate operațională. Harnaşamentul scaunului căpitanului zăcea desfăcut, plutind în aerul temporar lipsit de gravitație din jurul scaunului de accelerație. Deci, cel mai probabil, el fusese cel care ridicase antena. Tânărul Oswaft era mulțumit să fi dedus datele, oricât de neînsemnate ar fi fost ele. Însemna că începea să înțeleagă ceea ce fusese un mediu şi o civilizație complet străine.

— Salutări, prietene Lehesu, reluă droidul. Mă tem că nu a fost una dintre cele mai bune intrări ale mele. Şi amândoi ne cerem scuze pentru întârzierea cu care am ajuns la tine.

Se uită la Lando, care aprobă din cap, deşi era discutabil dacă în semn de asentiment la scuze sau ca un comentariu despre abilitățile de zbor ale robotului.

— Eram la distanță de apelare, continuă Vuffi Raa, de *Peştera Stelară*, cu câteva zile în urmă, dar a fost necesar să ne croim drum prin înşelăciune prin flota de blocadă.

În vocea robotului se simte o mică urmă de dezgust, gândi Lando. Asta îl enerva;

înşelăciunea trebuia să fie unul dintre principalele sale stocuri în comerț, iar Vuffi Raa înțelegea asta la fel de bine ca oricine altcineva. În plus, cum altfel ar fi putut să treacă de flotă? Îşi aprinse un trabuc şi se uită prin cupolă la Oswaftul care plutea uşor în fața *Şoimului* nemişcat. Blocadă sau nu, era bine să fii în afara zonei circulate, dincolo de ceea ce trecea drept civilizație – şi de asasinii plătiți – chiar dacă doar temporar.

Cunoscând Marina, avea o idee pesimistă despre cât de siguri erau în nebuloasă şi pentru cât timp. Dar avea un plan şi pentru asta şi, încurajat de victoria sa relativ uşoară asupra flotei de până acum, intenționa să se relaxeze.

— Nu înțeleg, protă Lehesu ca răspuns la ceva ce Vuffi Raa spusese când Lando nu ascultase. Am crezut că v-am văzut pe voi şi pe *Şoim* complet distruşi. Desigur, la momentul respectiv, nu ştiam că sunteți voi, dar...

Mulțumirea apăru în tonul droidului:

— A fost ideea stăpânului meu, de fapt. În perioada pe care ți-am descris-o, în timp ce spiona inamicul sub pretextul că vinde lucruri şi joacă jocuri de noroc, am montat un cilindru de pulbere metalică amestecată cu diverse substanțe volatile şi l-am ataşat la pupa *Şoimului*. L-am lăsat neprotejat, astfel încât razele crucişătorului, lovindu-l, să transmită iluzia că...

Mă întreb ce ne-am fi făcut dacă ar fi folosit pur şi simplu o undă tractoare, gândi Lando. Se bazase pe faptul că armele erau mânuite de nemernici dornici de sânge şi, ca de obicei, avusese dreptate. Se uită o vreme la Lehesu, fără să-i acorde prea multă atenție în timp ce ființa şi micul droid comunicau. *Par să se împace în mod automat*, gândi el, *şi nu au probleme în a se înțelege unul pe celălalt*.

Se întrebă de ce. Cu toată bunăvoința din galaxie, el trebuia să se lupte să se identifice cu o creatură care nu cunoscuse niciodată suprafața unei planete, pentru care spațiul gol era o casă confortabilă, care putea să se deplaseze ani-lumină la un moment dat, evitând cumva necesitatea acelor calcule atente pe care jucătorul le învățase atât de dureros ca şi căpitan neexperimentat.

Pe fundalul de cărbune al nebuloasei, o mână de stele sclipeau vesel prin măruntaiele transparente ale ființei spațiale. Lando râse, înlăturând toate îndoielile şi necazurile pe care le simțea cu o scuturare a capului, trase încă un fum din trabuc printr-un zâmbet larg, apoi se ridică de pe scaun.

— Iartă-mă, bătrâne automat de gumă, dacă poți, dar mă duc la pupa să mă schimb în *costumul de baie*. Vrei să vii cu mine?

Fără să aştepte un răspuns, îşi stinse trabucul şi se trase printre scaunele de salt, spre spatele carlingii. Robotul se trezi din conversația sa cu Oswaftul

— Dacă te interpretez corect, stăpâne, cred că mi-ar plăcea foarte mult. Cele cinci tentacule cromate ale sale sclipiră deasupra panourilor de control. Îl voi informa pe prietenul nostru şi voi pune nava pe automat.

— Grozav. Nu-mi mai spune *stăpâne*.

Trecând prin uşă, Lando pluti de-a lungul coridorului până când ajunse la un dulap unde îşi schimbă hainele de navă, bine folosite, pe care le purtase în beneficiul Marinei, într-un costum spațial. Până să blocheze toate sigiliile şi să parcurgă lista de verificare programată în el, Vuffi Raa, care nu avusese nevoie să se schimbe, îl ajunse din urmă. Împreună se îndreptară spre sas şi ieşiră prin el în vid.

Lehesu era acolo să îi întâmpine.

Fu prima dată când jucătorul vedea ThonBoka din interior, iar priveliştea era stranie. În spatele lui, gura aproape circulară a nebuloasei arăta cerul aşa cum era el

obişnuit să îl vadă, o împrăştiere densă de stele – cu intruziunea ocazională a unei erupții de energii distructive din partea flotei.

Pretutindeni în rest, gazul şi praful închideau restul universului cu un zid solid de un gri intens care părea uşor fosforescent şi prin care fulgere gigantice jucau intermitent contrapunctul natural al descărcărilor nenaturale ale Marinei.

Ochiul, poate chiar mintea însăşi, respingea violent proporțiile potrivite în acel loc. Lando ştia că privea peste o duzină de ani-lumină, cam zece trilioane de kilometri, spre peretele opus, în realitate o regiune finită de particule difuze care ar fi fost abia perceptibilă pentru cei de la bordul unei nave care ar fi traversat-o. Ochii îi spuneau că se afla aproape de intrarea într-o peşteră enormă, dar de dimensiuni uşor de înțeles, o peşteră care putea necesita câteva zile pentru a fi străbătută pe jos, dar totuşi o peşteră. Umflăturile şi pliurile din nebuloasă semănau cu fluxuri geologice, cu foile de depunere a calcarului. Tot ce lipsea erau stalagmitele şi stalactitele. Iluminarea era asigurată de trei mici stele alb-albastre fără planete care străluceau în centrul *Peşterii Stelare*, presiunea fotonică a acestora explicând probabil forma sa goală, dar nu şi prezența lor. O stea ar fi fost rezonabilă. Trei, distanțate la un an lumină sau doi, i-ar face pe fizicieni să-şi găsească scuze unii altora până în secolul următor. Lando era fericit să fie jucător, o profesie în care asta nu conta. Biologii ar fi fost nefericiți – sau extaziați – de viața ciudată care evoluase în spațiul adăpostit.

Apăsând cu degetele pe butoanele de control din plastic colorat amplasate într-un mic panou de pe brațul costumului său spațial, Lando se îndepărtă cu jetul de coca superioară şi se opri din plutire la o distanță îndrăzneață de câtiva metri de impresionantul tânăr Oswaft. Era ca şi cum întâmpina o navă de linie.

Ocoli creatura de cinci sute de metri într-un arc lin, se rostogoli, se îndreptă şi țâşni cu brațele larg întinse, picioarele desfăcute şi o expresie bruscă de bucurie pe față.

— Yaaahooo! strigă el într-un mod total necaracteristic, bucurându-se de senzația de mişcare liberă, de spațiu deschis.

Îşi dădu seama că fusese închis la bordul navei mult prea mult timp. Se simțea ca şi cum ar fi fost închis toată viața lui. Sau poate că faptul de a evolua pe o planetă, înghesuit între pământ şi cerul coborât, te face să te simți permanent claustrofobic.

Vuffi Raa, propulsat de... numai el ştia ce, se rotea ca un fulg de zăpadă metalic strălucitor lângă el, în timp ce Lehesu se rotea maiestuos, apoi vira într-o curbă uriaşă şi grațioasă pe care cele două ființe mai mici încercară să o imite. Una dintre ele reuşi.

— Hei, băieți, aşteptați-mă! strigă Lando fără să fie necesar; radioul costumului său transmitea perfect peste cei doi kilometri cu care ratase interceptarea.

Corectând, căzu uşor – echivalentul căderii libere când te împiedicai de propriile picioare –, se stabiliză şi coborî în picaj pentru a se alătura prietenilor săi. Până atunci, bineînțeles, ei erau în altă parte. Lui Lando nu îi păsă. Pe cont propriu, începu să încerce modele străvechi, manevre care, în altă parte şi altădată, ar fi fost numite bucle şi viraje, imitând năzbâtiile inspirate ale aeronavelor de luptă din epocile pre-spațiale ale fiecărei culturi momentan îndrăgostite de zborul liber şi de moartea glorioasă. Plonjă asupra lui Lehesu, împroşcându-l pe respiratorul de vid cu proiectile imaginare, apoi se ridică în ultima clipă, în timp ce ființa speriată se rostogolea instinctiv pentru a-l da de pe spatele ei pe *duşmanul atacator*.

Asta nu îl salvă pe Vuffi Raa. Nefericitul droid era aşezat exact în centrul căştii lui Lando – punct folosit de obicei pentru a se orienta înainte să declanşeze

propulsoarele costumului – când degetele ascuțite ale lui Lando îl umplură cu *plumbi fierbinți.* Cuprins de spiritul lucrurilor, robotul se roti în afară şi în jos, dorindu-şi să poată scoate fum pentru amuzamentul stăpânului său. Existau însă limite, chiar şi pentru capacitățile remarcabile ale lui Vuffi Raa.

Trei mici sori alb-albaştri străluceau pe un fundal sumbru, gri-închis. Fulgerele lingeau faldurile şi valurile pereților peşterii. Trei ființe ciudate, Oswaft, droid şi, cea mai ciudată dintre toate, un om, petrecură aproximativ o oră nesfârşită, jucându-se de-a lupta, la fel ca tinerii din toate viețile inteligente de pretutindeni. Era atât o eliberare, cât şi o reîntoarcere în acelaşi timp, stricate doar de teama momentan reprimată de ceea ce se afla în afara *Peşterii Stelare* – şi de explozia bruscă de energie malefică pe măsură ce flota, conform programului ei de ucidere în masă, pulveriza otravă şi putere letală în spațiul din jurul gurii nebuloasei.

Lando îşi întrerupse rotirea – de data aceea, fusese victima mitralierelor lui Vuffi Raa – şi se opri, rămânând suspendat în spațiu, resemnat că fusese catapultat înapoi la vârsta adultă, şi privind prostia inutilă a operațiunilor flotei cu o grimasă furioasă clar vizibilă prin casca sa cu bulă transparentă. *Viața e atât de simplă*, gândi el cu amărăciune, *atât de plăcută. De ce există întotdeauna oameni a căror profesie aleasă este să o strice pentru toți ceilalți?*

Vuffi Raa *înotă* alături de jucător, fără să fie nevoie să fie telepatic pentru a citi gândurile stăpânului său. Li se alătură şi Lehesu. Toți trei priviră prin gura nebuloasei, urmărind rețeaua malefică de raze care îşi făcea datoria de a face viața imposibilă pentru Oswaft. Toți ştiau despre enzimele care pluteau în derivă în ThonBoka.

— Curentul de nutrienți sărăceşte, prieteni, observă Lehesu cu tristețe.

De fapt, nu respira greu de la ora de exerciții, dar efectul era cam acelaşi. Lando şi Vuffi Raa nu-i cunoşteau destul de bine semenii ca să înțeleagă că era un semn rău.

— *Să mă ierte Nucleul!* exclamă Lando, Aproape că uitasem de ce am venit aici de la bun început! Se întoarse spre *Şoimul Mileniului*, aplicând o împingere la *costum.* O să-ți aducem o mică gustare, bătrâne, apoi ne poți arăta unde e mai bine să plasăm restul încărcăturii noastre.

Robotul şi bărbatul se strecurară pe sub navă, începând să manipuleze încuietorile unei mici trape de marfă. Într-o clipă, agățându-se de fuzelaj, o deschiseră şi livrară un mic recipient pe care Vuffi Raa îl preluă.

— Poftim, auzi Lando prin difuzoarele căştii sale. Să-l pulverizez pur şi simplu, sau preferi...

— Asta va fi destul de potrivit, prietene, şi multe mulțumiri.

Lehesu se strădui din răsputeri să-şi țină foamea departe de voce. Nu observase până acum cât de înfometat devenise. Pe măsură ce aminoacizii special selectați şi alți compuşi începură să plutească în jurul navei, el se mişcă încet şi cu demnitate, adunându-i şi ingerându-i. Îi simțea cum îi cântă prin corp şi simțea o bucurie asemănătoare cu cea pe care o simțise Lando la perspectiva libertății.

— *Ei bine, cu siguranță am încredere că te simți bine în lăcomia ta egoistă!*

Era o voce nouă şi ciudată prin eter, una de neînțeles pentru Lando, dar Vuffi Raa o înțelese – şi îi interpretă corect tonul ostil. Amândoi ieşiră rapid de sub carena *Şoimului*, care le bloca vederea, în timp ce o pereche de monştri titanici alunecau dezinvolți alături, făcându-l chiar şi pe Lehesu să pară mic şi docil.

Poate că nu avea talentul robotului pentru limbi străine, dar aerul de dezaprobare sarcastică nu-i scăpase nici jucătorului. În mod reflex, îşi pipăi buzunarul

costumului spațial în care își ținea mini pistolul – apoi râse în sinea lui când se gândi că ar putea să îi confrunte puterea minusculă împotriva acestor… acestor…

— Aceştia sunt *Bătrânii* despre care ne-ai vorbit, Lehesu? întrebă el în cele din urmă. Spune-le că suntem aici pentru a-i ajuta şi că, cel puțin, nu le vrem niciun rău.

Își scoase mâna din buzunar şi încercă să pară sincer. Şi aproape că reuşi.

Având cu uşurință şapte sute de metri de la un vârf la celălalt al aripii, perechea de Oswafti făcea *Şoimul* să pară pitic, laolaltă cu tot ce se mai vedea în jur. Se poziționaseră de o parte şi de alta a prietenului mai tânăr al lui Lando, ca şi cum ar fi fost arestat. Sau trimis la culcare fără cină.

— Nu, răspunse Lehesu în cuvinte pe care jucătorul le putea înțelege, aceştia nu sunt, cu siguranță, *Bătrânii* şi nu au niciun drept sau autoritate să se amestece în treburile noastre. *Bătrânii* sunt mult mai mari.

Comentariul final îl adresase celor doi nou veniți. Se pare că era un fel de insultă, deşi probabil că cei doi nu înțeleseseră, fiind vorbită în limbaj uman, gândi Lando.

Dacă *Bătrânii* sunt chiar mai mari decât aceste creaturi, reflectă jucătorul, cu siguranță nu voia să se pună cu ei.

Vuffi Raa puse o rafală de viteză, se azvârli ca şi cum ar fi vrut să blocheze înaintarea celor trei ființe uriaşe – ca şi cum un microb ar fi putut bloca înaintarea unei *bantha*.

— Vă sugerez, emise droidul pe un ton de afaceri, să fiți civilizați cu prietenul nostru Lehesu, pentru că el a făcut un mare serviciu pentru voi şi pentru restul…

— Linişte, insignifiantule! replică una dintre creaturi. Nu ştii despre ce vorbeşti. Suntem aici la cererea explicită a *Bătrânilor* înşişi. Voi trei trebuie să veniți imediat la ei, pentru a vă explica impertinența şi pentru a face față puternicei lor judecăți!

Capitolul 10

— *Sabacc!* strigă Lando Calrissian, jucător, escroc şi diplomat interstelar.

Stătea în vid cu o privire satisfăcută şi lăsă *Şoimul Mileniului* să îi adune câştigurile, să amestece *pachetul* şi să împartă din nou cărţile.

Era cel mai ciudat şi mai profitabil joc pe care îl jucase vreodată.

Senwannus'gourkahipaff, *Bătrânul* senior Oswaft, lăsă să se audă un mic semnal de gâdilare, indicând amuzament şi plăcere.

— Cu adevărat este uimitor, *Căpitanestăpânlandocalrissian.*

Lando dădu mental din umeri: dacă şeful respirator de vid dorea să i se adreseze cu un titlu mai lung decât al său, indicând un respect profund şi un fel de supunere relaxată, jucătorul nu avea de gând să-l corecteze. Miza era mult prea mare şi avea foarte puţin de-a face cu jocul de *sabacc.*

— Uimitor, continuă fiinţa de o mie de metri, nici măcar nu poţi vedea cărţile, şi totuşi ai câştigat mână după mână în condiţii corecte şi imparţiale. Mă plec în faţa priceperii şi intelectului tău.

Lando se felicitase şi el puţin, în principal pentru norocul său. Jucau în centrul *Peşterii Bătrânilor*, singura structură arhitecturală, din câte ştia el, din cadrul ThonBokăi, foarte probabil singura pe care Oswaft o construiseră vreodată. Sau pe care se gândiseră să o construiască. Situată în mijlocul planului triunghiular format de cele trei stele alb-albastre din centrul nebuloasei, *Peştera Bătrânilor* era o replică meticuloasă a *Peşterii Stelare* însăşi.

De unde stătea – *atârnat* ar fi un cuvânt mai potrivit, deoarece se relaxau în imponderabilitate – putea distinge faldurile şi încreţiturile pe care le văzuse afară, reproduse în detaliu exact la doar zece kilometri distanţă. O uşă circulară repeta modelul gurii ThonBokăi – se bucura pentru mica favoare de a fi fără flota de blocadă –, iar ceea ce văzuse din detaliile de afară vorbea excepţional de bine despre puterile Oswaftilor. Cu excepţia aventurierului Lehesu, ei nu văzuseră niciodată exteriorul nebuloasei lor, dar ştiau exact cum trebuia să arate.

Singurul defect observabil în efortul titanic de modelare, şi ceea ce făcea *Peştera Bătrânilor* cu adevărat interesantă, era că fusese construită în întregime, pe toţi cei douăzeci de kilometri ai diametrului său, din pietre preţioase.

Din faţa intrării în *Peşteră*, computerele *Şoimului* transmiseră în receptoarele din cască, indicând că fuseseră împărţite câte două cărţi lui *Sen* – Lando prescurtase ireverenţios numele fiinţei de dragul muşchilor limbii sale suprasolicitate – celui de-al doilea *Bătrân* lui *Feytihennasraof*, aflat în stânga seniorului, şi lui Lehesu, care juca şi el.

— Ai un Trei de *Doage* şi un *Comandant* de *Sabie*, stăpâne, îl informă Vuffi Raa de pe navă, valoare totală, cincisprezece.

Ceilalţi îşi *vedeau* cărţile prin intermediul semnalelor de imagine produse de computer. Îşi dorea ca robotul să-l lase să-şi numere singur cărţile, aproape la fel de mult pe cât îşi dorea ca robotul să nu-i mai spună *stăpâne*, dar nu părea să poată face mare lucru în privinţa asta. Pentru a proteja intimitatea mâinii lui Lando, vorbeau în limba Trammică străveche a Toka/*Sharu* din sistemul Rafa. Oswaft erau prea politicoşi

ca să menționeze că decodificaseră limba în cinci minute de la începerea jocului. În orice caz, ar fi jucat cinstit, ignorând semnalele robotului.

Atât traducerea, cât şi refuzul de a profita de avantaje erau reflexe la aceste creaturi; niciuna dintre ele nu se gândise în mod conştient la această chestiune. Onoarea şi rezolvarea puzzle-urilor erau instinctive la ele.

— Iau o carte, intonă *Sen*, indicând mulțumirea după ce *Şoimul* o împărțise electronic.

Fey, de asemenea, ceru o carte, în timp ce precocele Lehesu rămase cu ce avea. Lando ceru o carte, primind *Cumpătarea*, un minus paisprezece, ceea ce făcu mâna sa să valoreze un punct.

— Stăpâne, computerul ți-a modificat aleatoriu ultima carte într-un Opt de *Clondire*!

— *Sabacc!* spuse Lando înainte ca robotul să poată termina.

Asta însemna optsprezece milioane de credite pe care Oswaft i le datorau, dacă îşi ținuse bine socotelile. Dacă ieşea vreodată din încurcătura aia, viața avea să fie foarte, foarte diferită.

— Aceasta este o ocupație foarte distractivă, spuse *Fey*. Să mai dăm o mână, *Căpitanestăpânlandocalrissiandomnule*?

Grozav: fusese promovat cu o altă adăugire la nume. În ritmul ăsta, în curând îi va lua toată ziua să-şi spună numele. Poate că ar trebui să *reuşească* să piardă câteva mâini. N-ar fi fost uşor, având în vedere că jocul era de fapt controlat de computer, dar se va gândi la ceva.

La fel ca atunci când fuseseră chemați să se confrunte cu *Bătrânii*.

* * *

Autoritatea vine în multe ambalaje, iar conținutul pare să varieze la fel de mult ca şi învelişul exterior. Puterea Imperială se baza pe forță brută, letală, pur şi simplu, fără şovăieli. Poziția factorilor de decizie din sistemul Oseon, pentru a alege doar un exemplu, depindea de bogăție. În sistemul Rafa, părea să se acorde o oarecare considerație conducerii religioase, deşi în acel sistem, lucrurile erau atât de legate de ştiința antică, încât ceea ce păreau a fi mari preoți puteau fi de fapt *tehnicieni seniori.*

Oswaft erau un popor conservator. Se încredeau în vârstă şi experiență. Lando încercase să afle cât de bătrâni ajungeau să fie Oswaft, dar nu reuşise. Ca multe specii inferioare, ei continuau să crească de-a lungul vieții. Lehesu era un adult tânăr, să zicem echivalentul sfârşitului de adolescență sau începutul vârstei de douăzeci de ani. Avea cam cinci sute de metri între vârful aripilor şi era în creştere.

Perechea de *ajutoare* care îi culeseseră în apropierea gurii ThonBokăi erau aparent de vârstă mijlocie – deci nu ani ci secole sau milenii –, cu un diametru de şapte sau şapte sute cincizeci de metri şi cu obiceiurile lor. Nu prea le plăcuse să vorbească cu micii străini sau ca micii străini să vorbească cu ei, şi cu atât mai puțin le plăcuse că un tânăr ca Lehesu schimbase cursul plăcut, lin şi plictisitor al vieții din *Peştera Stelară.* Cei trei precizaseră că Lando şi Vuffi Raa nu se puteau duce pur şi simplu *înotând* să-i întâlnească pe *Bătrâni.* Lehesu nu era pregătit să spună ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să-i transporte aşa cum transportase cilindrul său nutritiv în *deşertul fără hrană.* Nici Lando nu era pregătit să rişte o asemenea aventură.

După câteva târguieli cu perechea de străini, *Şoimului* i se permisese să se

meargă cu hipermotoarele şi îi urmase pe Oswaft până în centrul gol al nebuloasei.

Sub cei trei sori ai *Peşterii Stelare*, *Peştera Bătrânilor* era o privelişte impresionantă, strălucind şi sclipind din miliarde de puncte în timp ce se rotea încet. Vuffi Raa, folosind senzorii navei, îl informă pe jucător că nu exista piatră valoroasă în galaxia cunoscută care să nu fie reprezentată în cantități uriaşe în pereții *Peşterii*. În plus, mărimea pietrelor prețioase ar fi făcut să leşine orice bijutier.

Senwannus'gourkahipaff şi *Feytihennasraof* îi aşteptau în *Peştera Bătrânilor*. Lehesu, cu excelenta lui înțelegere a limbii lui Lando, le silabisise numele jucătorului şi robotului, explicându-le că apostroful din numele lui *Sen* reprezenta încă o duzină de silabe minore asupra cărora *Bătrânul* era prea modest să insiste, şi că mai era pe undeva un al treilea *Bătrân* care era ocupat şi avea să li se alăture mai târziu.

— Salutările noastre cele mai cordiale, *Căpitanestăpânlando*, fuseseră primele cuvinte ale lui *Sen* în noua formă de vorbire pe care Lehesu îl învățase pe Bătrân în câteva secunde. Vă rog să iertați invitația oarecum zeloasă pe care v-au adresat-o juniorii noştri.

Bătrânul senior le administră celor doi un ghiont mental de admonestare – un fascicul laser care ar fi găurit *Şoimul*, cu deflectoare cu tot.

— Nu te gândi la asta, *Senwannus'gourkahipaff*; nu sunt primii subalterni care se lasă duşi de val cu autoritatea împrumutată. Ce putem face pentru voi?

— Ni s-a dat de înțeles, răspunse *Fey*, că ați adus substanțe nutritive pentru a le înlocui pe cele distruse de alții din specia voastră în afara *Peşterii Stelare*. Este corect?

Lando dădu din cap, un gest pe care nu era sigur că Oswaftul îl putea vedea sau înțelege. Lăsaseră *Şoimul* parcat afară – deşi acum se întreba de ce se mai deranjase, având în vedere că era destul loc pentru el în *Peşteră* – şi se avântaseră înăuntru pentru a-i întâlni pe *Bătrâni*.

— Aşa este, domnule. Nu foarte mult, dar e doar un început. Şi în plus, cred că am găsit o modalitate de a scăpa de Marină.

— Dar de ce a trebuit să te deranjezi? întrebă *Fey*. Şi de ce să te opui acțiunilor şi intereselor semenilor tăi în această chestiune? Mi-e teamă că nu vă înțelegem, domnule căpitan şi, până nu vă înțelegem, nu putem accepta acest dar pe care ni-l oferiți.

Bătrânii aveau cel puțin un kilometru diametru, *Fey* fiind puțin mai mic decât *Sen*. Lando se simțea prost să negocieze cu ei – era mai degrabă ca şi cum ai purta o conversație cu o clădire mare de apartamente. Dar, din conversațiile anterioare cu Lehesu, era pregătit pentru atitudinea lor şi chiar pentru aceste întrebări.

— Ei bine, în afară de faptul că Vuffi Raa şi cu mine am devenit destul de ataşați de tânărul Lehesu, aici de față, considerăm că este un fel de joc.

Lando îşi dorea, în timp ce atârna în spațiu alături de uriaşa creatură în formă de pătură, să existe un artificiu ca să poată fuma un trabuc în costumul spațial. Se simțea mai bine vorbind despre afaceri dacă putea fuma.

— Un joc? Te rog să explici ce vrei să spui.

— Sigur, *Sen*. Am înțeles că vouă vă plac puzzle-urile mentale. Ei bine, şi semenilor mei le plac. Numai că noi am găsit o modalitate de a le face mai interesante şi mai provocatoare: le transformăm în jocuri. Asta înseamnă că altcineva încearcă să rezolve puzzle-ul primul sau mai bine, sau se opune soluționării de către tine în timp ce încearcă să îl rezolve pe al lui.

— Fascinant, gândi *Sen*, aproape pentru sine. Se întoarse spre *Fey*. Te-ai gândit vreodată la aşa ceva?

Bătrânul nu răspunse. Pentru o fiinţă atât de străveche, un concept nou era un fel de şoc.

— În regulă, spuse Lando, apropiindu-se cu jetul de perechea de extratereştri. Şi ca să fie şi mai fascinant, încercăm să jucăm pentru ceva puţin mai bun decât bucuria pură de a rezolva puzzle-ul.

— Cum ar fi ce? întrebară amândoi *Bătrânii* deodată.

— Ei bine, permiteţi-mi să vă demonstrez, prieteni. Acum luaţi jocul de *sabacc*...

* * *

— Nu înţeleg eu bine, spuse Lando pe un ton conversativ în timp ce lua o altă *carte*, iar ceilalţi îşi priveau mâinile, sau voi sunteţi complet resemnaţi să muriţi?

O nuanţă roz pal îl cuprinse pe Lehesu la îndrăzneala lui Lando faţă de *Bătrâni*, dar păstră tăcerea, având încredere în jucător. *Sen* şi *Fey* făcură amândoi echivalentul unei priviri în sus de la *cărţile* lor.

Indicatoarele de pe casca lui Lando îi spuneau că era atins uşor de raze radar gemene. Ştia că fiinţele erau departe de a fi stupide. Corpurile lor transparente făceau mai uşoară şi mai dificilă în acelaşi timp înţelegerea aranjamentelor lor interne, dar din ceea ce văzuse, presupunea că aproximativ două treimi din masa lor era creier, şi un creier destul de isteţ.

— Ah, da, răspunse *Sen* în cele din urmă, acesta a fost motivul pentru care ne-ai făcut demonstraţia de *sabacc*. Devenisem atât de fascinat de jocul în sine încât uitasem cu desăvârşire că scopul lui era să explice de ce doreai să ne ajuţi. Aşadar, voi jucaţi un mare joc de *sabacc* cu semenii voştri de acolo, iar noi suntem parte din el. Nu, prietene, nu vrem să murim, dar se pare că nu prea există alternativă. Iau o carte, *Navăstelarăşoimulmileniului*, te rog.

Nava, aparent neimpresionată de faptul că i se acordase statutul nu doar de *persoană*, ci şi de *Bătrân* printre Oswaft, emise în mod corespunzător un semnal reprezentând una dintre cele şaptezeci şi opt de cărţi *sabacc* şi tăcu din nou.

— Există o mulţime de alternative, prietene, întotdeauna există. Prima, desigur, este că poţi să renunţi şi să mori. Mă bucur să aud că o respingi. Ăsta e un început, oricum. *Sabacc!* Asta face 23 de milioane pe care mi le datoraţi. Putem lua o pauză? Trebuie să vizitez anumite facilităţi la bordul navei mele şi putem continua conversaţia de acolo.

Traversă cu jetul *Peştera Bătrânilor*, lăsându-i în urmă pe cei trei Oswafti, se urcă pe coca *Şoimului* şi intră prin trapa sasului, unde îl întâmpină Vuffi Raa.

— Vrei să conectezi interfonul navei? Am nevoie de un trabuc pentru a gândi cum trebuie, iar discuţia a ajuns într-un punct critic.

— Da, stăpâne, am ascultat. Ce vom face cu pietre preţioase în valoare de douăzeci şi trei de milioane de credite? Nu cred că avem loc în...

— O să ne dăm seama de asta când o va avea rost. Acum, prioritatea maximă este să rămânem în viaţă.

Îşi desigilase casca şi o agăţase pe un suport şi, păstrându-şi restul costumului, coborâse în salon, unde, pentru prima dată, lăsase gravitaţia pornită, bucurându-se de senzaţia unei greutăţi sub el.

— A doua alternativă, continuă el, odată ce contactul fu restabilit, e să luptăm. Aveți nişte talente impresionante; numai mărimea voastră este destul de înspăimântătoare, cel puțin pentru oamenii de mărimea mea, dar cred că...

— *Căpitanestăpânlandocalrissian*, îl întrerupse *Sen*, noi nu suntem un popor de luptători, de fapt conceptul este aproape la fel de nou pentru noi ca cel de joc – şi oarecum înrudit, aş crede. În orice caz, există o a treia cale...

— Şi care ar fi aceasta? întrebă jucătorul în timp ce ardea încet şi deliberat capătul unui trabuc, ținând flacăra departe de vârf.

— Negocierea. Îți aminteşti de un al treilea *Bătrân*, *Bhoggihalysahonues*? În acest moment, ea şi o delegație a celorlalți Oswaft au apărut la gura *Peşterii Stelare* şi semnalează pentru o conferință de pace cu flota voastră. Dorim să întrebăm în ce condiții...

— Poți să pariezi pe apostroful tău că mi-o amintesc pe Boggy şi pot prezice exact ce se va întâmpla, *Sen*. Marina vă vrea morți, bătrâne, şi asta e singura condiție pe care o vor accepta. Le-am văzut munca şi cu alte ocazii şi poți să mă crezi când...

— Cam aşa am presupus şi eu, spuse al doilea Bătrân, şi m-am opus tentativei, totuşi suntem un popor deschis şi liber şi nu am putut împiedica al treilea *Bătrân* să încerce ce poate. Totuşi, ai menționat şi alte alternative la moarte, luptă şi negociere.

— Există şi fuga.

— Ce, şi să părăsim ThonBoka?

Atât de multă emoție avea în el răspunsul încât Lando nu-şi putea da seama de la care Oswaft venise. Îşi turnă un pahar cu suc de fructe – costumele spațiale aveau tendința să te deshidrateze un pic – şi se aşeză la loc, pufăind din trabuc. Vuffi Raa era în fața, ținându-şi marele ochi roşu pe comenzi. Era dificil, dar important să nu uite că încă se aflau în spațiul îndepărtat. Îşi dădea seama cum Oswaftii considerau locul ca pe un refugiu sigur.

— Nu ştiu, spuse el în cele din urmă. Am înțeles din experiențele lui Lehesu că voi nu sunteți legați biologic de acest loc. Este o alternativă la moarte, nu-i aşa?

Urmă o tăcere lungă, lungă, în timp ce creierele masive de afară procesau *erezia* lui. În cele din urmă, vorbiră:

— Nu sunt sigur, Lando, că este o alternativă de dorit. Noi suntem ThonBoka; ThonBoka este Oswaft. Ai fi dispus să fii alungat din casa ta şi să accepți o eternitate de rătăcire?

El râse.

— *Sen*, eu am acceptat cu mult timp în urmă rătăcirea ca pe un mod de viață. E mai bine decât să munceşti pentru a trăi.

Jucătorul medită. Erau o mulțime de forme de viață ciudate în galaxie, de la creaturi gigantice, cele mai mari de care auzise vreodată, până la micuții Crokes din... ei bine, ceva... Nu-şi putea aminti sistemul. Ceea ce făcea să fie interesant era că în călătoriile sale observase că cele mai mari creaturi erau aproape invariabil cele mai blânde şi mai timide. Ei bine, avea sens: dacă erai mic, trebuia să înveți să fii dur. Dacă erai mare, nu conta. Bănuia că el se considerase întotdeauna undeva la mijloc.

— Bine, da. Atunci, ce-ar fi dacă ai părea că faci unul sau altul dintre aceste lucruri – la fel ca modul în care te-am învățat să blufezi la *sabacc*? Să zicem că pari că ai de gând să distrugi flota. Sau, să zicem că păreți că sunteți morți cu toții? Nu-mi place să aduc în discuție un subiect delicat, dar Lehesu mi-a spus că voi vă cam dezintegrați când... muriți. Vă transformați într-un nor de praf?

O altă tăcere lungă şi incomodă. În cele din urmă, îndrăznețul Lehesu vorbi în numele *Bătrânilor* săi.

— Corect, Lando, ne întoarcem la moleculele noastre constitutive. Nu sunt cele mai fericite gânduri. De ce, este important?

Terminându-şi trabucul, Lando se ridică, se întoarse la scară şi urcă până la sas, îşi înşurubă casca şi ieşi afară. *Peştera Bătrânilor* plutea lângă *Şoim* ca un ou fantastic decorat, un milion de culori strălucitoare, un miliard de fațete strălucitoare. Apoi pluti în derivă spre intrare şi le privi pe cele trei ființe uriaşe care îl aşteptau acolo.

— Da, ar putea fi foarte important. Înseamnă că nu laşi în urmă niciun rest care să poată fi detectat pe fundalul molecular normal al spațiului. Înseamnă că nu vor căuta niciun cadavru.

— Cadavru? spuseră cei trei deodată.

— Corpuri, cadavre, decedați, carne, corp delict. Spuneți-mi, cum sunt condițiile lângă zidul *Peşterii Stelare*?

Dacă Oswaftii ar fi fost capabili să clipească la schimbarea rapidă de subiect, *Sen*, cel puțin ar fi făcut-o.

— Păi, nu foarte diferite de aici. Puțin mai rece, dar nu atât de inconfortabil.

— Vuffi Raa, spuse Lando în radioul din costumul său, adu-mi nişte date de scanare a peretelui nebuloasei, vrei? Am lucrat la o idee. *Sen*, *Fey*, Lehesu, voi puteți trece *prin* perete?

Îi răspunse Lehesu, fiind singurul cu experiență practică în materie.

— Este aproape impenetrabil. Nu se poate – care este expresia voastră? – sări prin spațiu pentru că nu poți vedea încotro mergi. Se spune că, în orice caz, încercarea de a o face va face ca cineva să izbucnească în flăcări şi să dispară.

Lando se gândi la asta.

— Are sens. Nu contează cât de difuze sunt gazele şi praful, hiperviteza va crea acest tip de fricțiune. Cât de adânc ai putea – care este expresia ta? – să *înoți* în perete dacă ar fi nevoie? Destul de departe încât senzorii să nu te poată detecta?

Fu rândul lui Lehesu să se gândească. În timp ce o făcea, o explozie bruscă de transmisii radio pătrunse în *Peştera Bătrânilor*, provocând ceva agitație. Lando nu reuşi să înțeleagă ce se spunea, dar nimeni nu întrerupse conversația pentru o traducere, aşa că jucătorul îşi scoase asta din minte.

În sfârşit, Lehesu răspunse:

— Da, cred că aşa ceva ar fi posibil. Dacă îți urmez raționamentul, ai vrea să ne ascundem, noi şi toți Oswaftii, între faldurile şi valurile zidului până când flota, crezând în ticăloşia lor josnică că am murit de foame, va renunța şi va pleca să impună altcuiva nenorocirile lor. Dar ce ai vrea să facem cu reziduul molecular care...

Jucătorul rânji.

— M-am gândit eu la asta, prietene. Nu ar fi nevoie de prea mult, nu-i aşa? Ce zici de un pic din încărcătura mea, pulverizată judicios peste tot?

— Lando! Cred că ideea ar putea funcționa. Stimați *Bătrâni*, pot să întreb...

— Linişte, tinere. Pace! Avem altceva de gândit în acest moment, ceva foarte deranjant.

— Ce este, *Sen*, ce se întâmplă?

Gigantul vorbi:

— Încercările lui *Bhoggihalysahonues* de a negocia o încetare a acestor ostilități nebuneşti s-au soldat cu un dezastru! Ea, şi tot grupul ei – o mie de semeni de-ai

noştri – au fost ucişi cu arme energetice aproape în momentul în care au apărut la gura *ThonBokăi* şi au salutat cea mai apropiată navă.

— Îmi pare rău să aud asta, *Sen*... dar, ei bine, asta nu schimbă prea mult lucrurile, nu-i aşa?

— Mă tem, *Căpitanestăpânlandocalrissiandomnule* că da. Vezi tu, din păcate, şi în consternarea lor – detaliile nu sunt foarte clare – grupul de negociere a *strigat* la... crucişător la fel cum am făcut şi eu, într-un moment de nepăsare, chiar adineaori, la cei doi Oswafti care te-au adus aici într-un mod atât de nevrednic.

— Da. Am simțit-o şi a fost o rază laser. *Curtenitorul*? Ce s-a întâmplat cu nava?

Avea un presentiment rău în legătură cu asta.

Sen emise echivalentul audiovizual al unui oftat de jale.

— Nava – *Curtenitorul* a voastră – nu era bine apărată, aşa cum este *Şoimul Mileniului*, de scuturile deflectoare, pentru că ei credeau că semenii noştri sunt inofensivi. Astfel, *Curtenitorul* a fost complet distrusă.

— Grozav, spuse Lando, mai mult pentru el însuşi decât pentru *Bătrâni*. Nimic nu se compară cu un război prematur pe capul nostru.

— Restul flotei, acum cu scuturile complet ridicate, a intrat în gura *ThonBokăi* pentru a ne ucide pe toți drept răsplată.

Capitolul 11

Klyn Shanga afişă un rânjet lipsit de umor.

— Ei bine, Bern, de data asta chiar ai pus piciorul în prag, prietene.

Bărbatul firav de pe patul rabatabil îşi întinse braţele slabe şi ridică din umeri, întorcând un zâmbet plin de regret Comandantului său. Purta un costum militar verde-închis, cu o bandă bine uzată în jurul taliei, acolo unde era obişnuit să poarte o centură pentru arme. Tocul lui Shanga, de talie joasă, era la fel de gol; nicio armă nu era permisă în blocul de celule al sectorului de detenţie al crucişătorului *Wennis*.

— Ştii cum se spune, şefule, uneori îl păcăleşti pe vrăjitor, alteori vrăjitorul te păcăleşte pe tine.

Îşi strânse buzele, cu limba scoasă generos, şi făcu un sunet grosolan şi lung.

O privire alarmată trecu momentan peste trăsăturile sale largi şi adânc ridate, Shanga se uită în jur, din reflex, după dispozitive de ascultare.

Asociatul său mai mic râse.

— Ce o să facă, o să mă arunce în puşcărie pentru insubordonare? Ar fi ca şi cum ai întemniţa un criminal pentru că face mizerie.

Lumina aspră de la becul de deasupra se reflecta pe scalpul la fel de gol al bărbatului. Acolo unde avea păr, pe părţile laterale şi pe spate, acesta era tuns într-o şuviţă gri murdară.

Shanga se aşeză pe pătuţ lângă prietenul său, scoţând două ţigări dintr-un buzunar. Urmă o scurtă tăcere în timp ce le aprindeau.

— Ei bine, trebuie să recunosc, când ai încercat să deturnezi acea navă auxiliară, ai urcat destul de sus pe lista celor căutaţi. Mi-aş fi dorit din tot sufletul să mă fi consultat înainte să...

— Ce, şi să ajungi tu însuţi aici? Şefule, ştii că ai fi făcut acelaşi lucru ca mine. La bordul acestui crucişător sunt ascunse cinci nave cu capacitatea de a călători mai repede decât lumina, iar navele noastre de luptă nu pot. Dacă flota de blocadă atacă înainte să ajungem la nebuloasă, îl vom pierde pe *Măcelar*!

Şi raţiunea noastră de a trăi, gândi Shanga, citind aceleaşi gânduri afişate pe chipul prietenului său. Bern Nuladeg era singurul membru al escadrilei sale care se venise cu el după pensionarea sa iniţială. Îşi slujiseră ţara împreună într-un conflict scurt, dar sângeros, cu unul dintre vecinii ei, câştigându-şi *aripile* de pilot – amândoi devenind aşi. Când Shanga se pensionase, Nuladeg devenise instructor de zbor, iar în cele din urmă comandant al academiei de zbor a statului său naţional. Invazia din stele schimbase toate astea. Acum zburau împreună într-o escadrilă formată nu numai din compatrioţii lor, ci şi din personal aparţinând fostului lor inamic, indivizi din alte naţiuni, de pe alte planete din sistemul lor.

Toţi erau Renatasiani şi toţi doreau acelaşi lucru. Răzbunare.

— Ştiu, Bern, ştiu. De aceea ai făcut-o de unul singur şi nu i-ai luat pe ceilalţi cu tine. Aveai de gând să furi singur nava aia rapidă – şi apoi ce?

Silueta mică şi cheală chicoti.

— Nu ajunsesem atât de departe cu planurile mele. Mai sunt zile până ajungem la ThonBoka cu viteza asta, Klyn, zile! La ce se poate gândi Gepta, să permită să

înceapă invazia înainte să ajungem acolo? Am auzit povestea – avea iz de adevăr – şi am acționat. Cred că m-aş fi întors şi v-aş fi oferit o plimbare, dacă aş fi avut ocazia. Nu ştiu. Ce crezi că o să-mi facă?

Shanga scutură din cap.

— Am o întâlnire – o *audiență*, îi place lui să-i spună – cu vărul nostru în robe cenuşii peste aproximativ o oră. O să vorbim despre asta atunci. Nu te voi minți, nu arată bine. Ar trebui să vezi cum îşi tratează proprii oameni.

Râsul lui Nuladeg fu practic un chicotit acum.

— Ştiu! De asta a fost atât de uşor să fur nava aia: tuturor le era frică să se mişte de teamă să nu fie *mustrați* definitiv! Cine a spus că dictatura e eficientă, şefule? Ar fi amuzant dacă n-ar fi atât de stupid.

Trase din țigară, suflând un inel de fum spre becul din tavan. Apoi râsul i se stinse împreună cu zâmbetul care-i încrețea fața.

— Klyn, promite-mi un lucru: nu-ți face griji pentru mine suficient de mult încât să opreşti această misiune. Orice ai face. Vorbesc serios. Pot îndura orice, dar nu pot suporta gândul...

Întreaga familie a lui Bern Nuladeg fusese ucisă de soldații Imperiali care se bucuraseră de câteva ore libere. Fusese o glumă pentru ei şi nu făcuseră decât să termine ceea ce de fapt era tot din vina lor. Comandantul de campanie al grupului o luase drept o farsă – acelaşi Comandant fusese găsit în dimineața următoare, în propriul pat, cu o baionetă înfiptă în creier prin maxilarul inferior. Nimeni nu rezolvase vreodată misterul cum se făcuse asta într-o clădire foarte bine păzită din incinta fostei academii de zbor, nici cine o făcuse sau de ce.

— În regulă, vechi prieten, suspină Shanga.

Întotdeauna crezuse că Nuladeg, care era pilotul mai bun, cu experiență în responsabilitatea comenzii, ar fi trebuit să conducă escadrila lor pestriță. Omulețul refuzase chiar şi poziția de *număr doi*, invocând o impulsivitate în care nimeni nu crezuse cu adevărat până acum.

— O să văd ce pot să fac. Ai dreptate, mi-e teamă. Şi eu mă gândeam la acele nave, când am auzit despre mişcările împotriva *Peşterii Stelare*. O să văd ce pot face şi o să mă întorc la tine cât mai curând posibil.

Bătu tare în perete, ignorând butonul de apel de lângă uşa cu câmp de forță.

— Gărzi! Lăsați-mă să ies! Trebuie să vorbesc cu o nenorocit despre un om!

* * *

La un sfert de galaxie distanță, *Unul*, *Celălalt* şi *Restul* se grăbeau să țină o întâlnire. Veniseră de şi mai departe, iar viteza lor era ceva ce nimeni din ceea ce Lando şi prietenii lui considerau a fi civilizație nu ar fi crezut.

— Ne mişcăm atât de încet! se plânse *Celălalt*, plonjând în hiperspațiu alături de *Unul*. Mă tem că nu vom ajunge acolo la timp!

Unul îşi permise să fie distras de la cursul său suficient de mult timp pentru a indica un zâmbet.

— Nerăbdare din partea ta, după tot acest timp, prietene? Cu adevărat, aceasta este o eră a schimbărilor. Nu te teme, vom afla ceea ce trebuie să aflăm, indiferent de situație. Şi eu aş prefera ca noi...

Celălalt îl întrerupse.

— Evenimentele se mişcă de la sine! Ceea ce se va întâmpla este imprevizibil! Este haos, îți spun eu, haos!

— Şi ar trebui să existe o lege? Aminteşte-ți, tovarăşe, că această stare de imprevizibilitate este cea pe care aproape toate rasele o îndură pe toată durata vieții lor. În această stare am început noi, şi este ceva neobişnuit că i-am supraviețuit. Am fost foarte aproape să murim de plictiseală; ar fi fost mai de dorit asta?

— Nu-mi ține predici! răspunse *Celălalt* cu o asprime care nu-i era caracteristică. Ştiu la fel de bine ca şi tine de pericolele cu care ne-am confruntat. Eu am fost primul care a fost de acord cu planul tău. Nu-mi reproşa dreptul de a mă plânge de unele dintre consecințele sale; mă ajută să mă adaptez la inevitabil.

Râsetele trosniră prin spațiul distorsionat din jurul lor.

— Nimic nu mai este inevitabil, dragă tovarăşe, nimic! Acesta este întregul scop al experimentului!

— Ei bine, atunci sper că experimentul tău va produce un leac pentru îngâmfare. Mie personal îmi va face mare plăcere să te imobilizez în timp ce îți va fi administrat cu forța!

Încă o dată, râsetele secerară eterul, în timp ce *Unul*, *Celălalt* nemulțumit şi *Restul*, în diferite stări de spirit, plonjau mai departe.

* * *

— Prostii! şuieră Rokur Gepta din colțul camerei sale de sub puntea de comandă. E treaba mea să mă ocup de el şi îți spun că va fi disecat de viu în fața întregului echipaj – inclusiv a ta, Amirale Shanga – ca exemplu!

Era prima dată când Comandantul escadrilei de vânătoare îl vedea pe vrăjitor păşind nervos. Se apropia momentul rezolvării unei serii de crize, iar Renatasianul avea bănuiala că şi Gepta se temea că îi va fi furată victoria de către un Comandant de flotă pe care îl mânca degetul de pe trăgaci.

Ducând lipsa de respect la noi înălțimi pentru că simțea că efectul era necesar, Shanga se prăbuşi în scaunul imens al vrăjitorului.

— Gepta, şarlatan bătrân, ştii mai bine decât atât şi, dacă nu ştii, îți spun eu acum. Ține-l pe Bern Nuladeg în celulă, dacă vrei, până ajungem la ThonBoka. I-ar prinde bine odihna şi asta îl va ține departe de necazuri. Ca să nu mai vorbim de salvarea obrazului tău bine ascuns. Dar dacă-l execuți, am terminat cu voi. O să-mi iau escadrila şi..

— Vei face ceea ce ți se spune!

Gepta făcu un gest magic amenințător, dar Shanga râse.

— Păstrează-ți trucurile de salon, bătrâne! Am încetat să mai facem ce ni s-a spus când prețioasa ta Marină a distrus tot ce aveam de pierdut neascultându-te. Douăzeci şi trei de *tunuri* fără discernământ, Gepta, şi toate sunt îndreptate spre tine, dacă nu cumva...

— Linişte! Nu mai am nevoie de tine, Klyn Shanga. Mi-ai spus prosteşte unde ar putea fi găsit Lando Calrissian. În curând vom ajunge acolo, iar el este prins de flotă, nu poate scăpa de dreptatea pe care i-o voi administra. Nu mai serveşti niciunui scop. Eşti dispensabil!

Shanga scoase o altă țigară din interiorul costumului său, o aprinse şi scuipă un fulg de tutun pe podeaua mochetată.

— Da? Ei bine, astăzi am petrecut puțin timp cu profesorul tău animal de companie. Îți aminteşti că l-ai instruit să-mi spună toate informațiile referitoare la operațiunile de luptă din nebuloasă? Ceea ce a avut de spus despre lucrurile transmise în această dimineață de flotă a fost foarte interesant. Foarte interesant, într-adevăr.

Gepta, cu spatele la Comandantul de escadrilă, vorbi către perete.

— Şi ce anume a spus?

— Întreabă-ți proprii oameni dacă nu mă crezi. Suntem în găleată rău de tot, Gepta. Sunt cam un miliard de Oswafti în *sacul* ăla, fiecare dintre ei la fel de periculos ca o navă de luptă. Ceva legat de faptul că cei ca noi sunt de natură electrochimică, cel puțin sistemul nostru nervos. Ei bine, Oswaftii sunt ceea ce băiatul tău numeşte *organoelectronici.* Nu ştiu exact ce implică asta, dar ei pot gândi, acționa şi manevra mult mai repede decât noi. În plus, un stol dintre ei au distrus *Curtenitorul.* Nimeni nu ştie cum.

Gepta se întoarse spre Shanga.

— Ce legătură are asta cu dispoziția grupului tău, Amirale?

Felul în care vrăjitorul îi pronunță titlul fu poate cel mai sarcastic lucru pe care îl auzise Shanga vreodată. Ridicând cu greu din umeri la amenințarea implicită, reveni la insulta calculată.

— Deci crezi că vei ajunge undeva cu copiii neîndemânatici pe care îi ai la bordul acestei nave? Ți-am spus, Gepta, sunt amatori şi sunt atât de speriați să nu greşească, încât oricum fac greşeli! Cred că ceea ce a încercat Bern Nuladeg în dimineața asta ar trebui să demonstreze destul de bine cât de speriați suntem noi, de tine sau de orice altceva. Ai nevoie de noi, idiot pretențios, şi vei pierde această operațiune fără noi. S-ar putea să fi pierdut deja. Ai veşti de la flotă?

Urmă o tăcere lungă, lungă, în timp ce Rokur Gepta îşi recăpăta controlul. Nimeni, în probabil ultimii douăzeci de mii de ani, nu-i vorbise într-o asemenea manieră şi trăise – sau chiar murise de o moarte rapidă şi milostivă. De fapt, unii dintre ei rezistaseră, sub un instrument de tortură şi regenerare sau altul, timp de secole. Klyn Shanga ar putea fi unul dintre aceştia, după ce totul se va termina.

Foarte bine, atunci, gândi vrăjitorul, *nu ar trebui să conteze ce atitudine imediată voi lua față de Shanga sau de subalternii săi.* Îşi vor îndeplini rolul în viitorul conflict, iar cei care vor supraviețui...

Dar mai avea o sursă de informații de consultat. Se îndreptă rapid spre scaunul pe care îl ocupa Shanga, îl ignoră pe bărbat şi apăsă un buton.

— Trimiteți-mi-l imediat pe *Ottdefa* Osuno Whett.

Nici trei minute mai târziu, uşa compartimentului se dădu la o parte în şoaptă, iar antropologul păşi înăuntru. Profesorul înalt şi slăbănog privi ce era de văzut, simți conflictul amânat momentan şi îşi jură să se dea la o parte de îndată ce va reuşi.

— Ai urmărit informațiile de la flotă? întrebă vrăjitorul fără preliminarii.

— Desigur, domnule, eu...

— Ce ți-au spus despre capacitățile rasei Oswaft?

Shanga rânji, dar păstră tăcerea.

— Ei bine, domnule, este o confirmare a studiilor mele anterioare. Într-un sens celular, aceste ființe par să existe la un fel de nivel de stare solidă, ceva asemănător electronicii primitive. Acest lucru explică abilitățile lor de comunicare şi...

— Cum se ştie acest lucru? Sunt doar presupuneri, sau există date?

Uimirea antropologului creştea de fiecare dată când Gepta se răstea la el.

Împreună cu teama lui.

— Domnule, o serie de nave au făcut o scanare completă în momentul în care creaturile au fost distruse. Cele mai multe dintre ele au fost vaporizate când *Curtenitorul* a explodat. De fapt, este posibil ca niciuna dintre ele să nu fi fost rănită de focul flotei. Pur şi simplu au calculat greşit raza distructivă a unui crucişător care explodează. *Curtenitorul* a deschis focul, dar nu a fost timp să...

Vrăjitorul ridică o mână şi savantul se opri.

— Prin ce mijloace au distrus Oswaftii crucişătorul *Curtenitorul*, *Ottdefa*? Şi cât de vulnerabili crezi că sunt la armele Marinei?

Whett ezită înainte să înceapă din nou:

— Domnule, oricât de greu ar fi de crezut, se pare că metoda pe care au folosit-o a implicat simple microunde, dar la niveluri incredibile de putere. Acest lucru este în concordanță cu capacitatea lor de a călători prin hiperspațiu, deoarece şi acesta este un fenomen care consumă multă energie. De asemenea, trebuie luat în considerare faptul că în acel moment, *Curtenitorul* nu era ecranat – cred că din circumstanțe denumite *disciplina garnizoanei*? Cu scut, cred că o navă ar fi destul de în siguranță. Ca să vă răspund la a doua întrebare, nu există niciun motiv să cred că Oswaftii ar fi mai impermeabili la razele dezintegratoare, razele tractor-presoare, disruptoare şi altele asemenea decât orice altă ființă vie.

Vrăjitorul stătea adâncit în gânduri, cu o mână în locul unde ar fi trebuit să-i fie bărbia sub învelişuri. Shanga stătea, aparent relaxat şi fumându-şi trabucul, în timp ce Whett stătea aproape în poziție de drepți.

— O ultimă întrebare, *Ottdefa*: câți Oswafti sunt acolo?

— Domnule, nu există nicio modalitate directă de a şti. Estimările variază de la câteva sute de milioane la câteva miliarde.

Shanga râse.

— De când fac parte din aceeaşi propoziție cuvintele *câteva* şi *miliarde*. Gepta, ei ar putea termina flota prin pură uzură şi...

— Linişte, spuse vrăjitorul cu o blândețe neobişnuită, trebuie să mă gândesc. *Ottdefa*, voi vorbi cu tine mai târziu, mulțumesc pentru raport.

Uşa se deschise şi se închise în urma antropologului recunoscător.

Apoi Gepta i se adresă lui Shanga.

— Amirale, nu-mi eşti prieten şi, după această operațiune, nu-mi vei mai fi niciodată aliat. Dar mi-ai spus adevărul şi sunt obligat să-l recunosc. Foarte bine, vom face aşa cum ai sugerat. Omul tău – care era numele lui? – va rămâne închis până ajungem la nebuloasă, după care va reveni sub comanda ta. Am încredere că tu şi escadrila ta mă veți servi aşa cum ați promis implicit.

Pilotul de vânătoare se ridică obosit şi îşi stinse trabucul. Rearanjându-şi mai confortabil pe picior blasterul proaspăt recuperat, se îndreptă spre uşă, întorcându-se spre vrăjitor în ultimul moment.

— Nici eu nu am vreun motiv să vreau să-ți trimit flori, bătrâne, dar avem un duşman comun. Vom rămâne alături de tine până când ne vom ocupa de asta. Vorbim mai târziu.

Apoi păşi pe uşă şi dispăru.

Abia dându-şi seama că bărbatul plecase de data asta, Rokur Gepta se mai plimbă o vreme, apoi, cu un pas mai hotărât decât înainte, se întoarse la scaunul său. Se aşeză şi activă mai multe ecrane, apoi apăsă pe un buton.

— Pentru înregistrare imediată şi transmitere către flotă, le spuse el tehnicienilor nevăzuți: În baza autorității mele de necontestat, vă ordon să încetați toate operațiunile de luptă începând cu primirea acestei transmisii şi să vă întoarceți la pozițiile voastre din perimetrul inițial al blocadei. Evitarea sau eşecul, din partea oricărui ofițer, de la orice nivel, de a se conforma rapid acestui ordin direct vor fi pedepsite cu revocarea sumară a tuturor gradelor şi privilegiilor, sărăcirea judiciară şi ceremonială, şi cu vânzarea în sclavie a tuturor membrilor familiei în termen de cinci grade de consangvinitate, iar pentru făptaşul însuşi, mutilarea lentă şi moartea publică. Eu, Rokur Gepta, *Vrăjitorul Tund*, o poruncesc.

Luminile ecranelor se stinseră.

Gepta se aşeză înapoi în scaun, simțindu-se mult mai bine. Acest lucru le-ar oferi tuturor ceva timp şi ar rezolva o parte din conflictul dintre Klyn Shanga şi el însuşi. Ciudat, de mii de ani nu mai avusese un adversar adevărat care să-i țină piept. Nimeni nu îndrăznea să se opună exercitării nemiloase a puterii sale. Oriunde mergea, lumea, în masă şi individual, se temea, îl ura şi îl servea.

Cu excepția lui Lando Calrissian.

Iar acum, poate chiar mai rău decât jucătorul ambulant – pentru că afrontul părea să fi fost deliberat calculat – era Klyn Shanga.

Cel mai ciudat aspect era că, într-un fel, îi făcea plăcere.

Capitolul 12

Ottdefa Osuno Whett reflecta.

Tremurând în siguranța relativă a camerei care îi fusese repartizată în zona ofițerilor, se considera extrem de norocos doar pentru că era în viață în acea dimineață. Îi văzuse pe alții distruşi, la propriu şi la figurat, de capriciul malign al lui Rokur Gepta, indivizi vinovați doar de raportarea unei defecțiuni pur mecanice sau de a-i aduce informații pe care nu dorea să le asimileze. Să fii prins în mijlocul unei dispute între vrăjitorul malefic şi partenerul său reticent – şi, fără îndoială, în curând fost partener –, acel barbar, Shanga...

Traversă spațiul îngust de locuit care îi fusese alocat, observând că uitase să plieze patul în perete în graba sa de a răspunde chemării lui Gepta. După atâta timp, încă era obişnuit să depindă de un servitor. Era o slăbiciune de notat şi de corectat.

Culoarea gri militar a compartimentului încă îl oprima, în ciuda decorațiunilor – măşti ceremoniale, scuturi stridente, arme primitive cu propulsie manuală – pe care le agățase ici şi colo. Va trebui să vadă ce altceva mai avea în bagaje, jos, în cală. Ar înveseli locul şi ar întări *acoperirea* oficială care îi permitea să călătorească astfel împovărat, în primul rând.

Intrând în mica baie, îşi dădu jos costumul civil pe care îl purta, acum îmbibat de transpirație şi mirosind urât. Nu era programat pentru un duş la ora asta din zi şi nici nu avusese timp pentru asta când instalațiile fuseseră funcționale.

Mulțumi Nucleului pentru amestecul de specii inteligente ale căror diferențe de obiceiuri personale şi caracteristici fizice făceau ca apartamentele individuale – cel puțin la nivelul său de rang – să fie mai degrabă o necesitate decât un lux, chiar şi la bordul acestei nave spartane. Putea fi şi mai rău: ar fi putut fi cazat cu subofițerii sau soldații. Nu ar fi fost ceva fără precedent; lunga lui carieră îl văzuse adoptând multe ipostaze mai ciudate. Acum, tot ce-şi dorea era o spălare răcoritoare, pe care o făcu la mica chiuvetă amplasată în cabina de duş împreună cu toaleta, cu şuvoiul ei de apă călduță reciclată. O expresie ironică îl întâmpină în oglinda de deasupra chiuvetei.

Ei bine, supraviețuise, aşa cum supraviețuise întotdeauna. Tot ce avusese nevoie a fost strat după strat de înşelăciune atent pregătită. Era singura artă pe care o putea revendica cu adevărat, singura cale prin care se putea aştepta să iasă cu pielea intactă din mizeria asta. Robotul acela blestemat fusese responsabil pentru toate necazurile lui din ultimii ani. Gepta şi Shanga se îndreptau spre ThonBoka – de la Tund, periferia unei părți a civilizației, la *Peştera Stelară*, la marginea celeilalte părți – pentru nimic altceva decât răzbunare. Poate că el însuşi, auto-proclamatul *Ottdefa* Osuno Whett, avea să se bucure de puțină răzbunare, când *Wennis* avea să ajungă la destinație.

Îşi stropi cu apă fața subțire şi alungită, gâtul şi pieptul osos, îşi trecu un laser peste bărbiță şi îşi aminti.

Fusese mai tânăr atunci, desigur, iar înfățişarea îi fusese considerabil diferită. Ulterior, i se grefaseră patru centimetri de os în fiecare tibie, peroneu şi femur pentru a-i creşte înălțimea, i se adăugaseră cantități proporționale şi la brațe şi i se intercalase o vertebră în plus în coloană. Fusese dureros şi avusese nevoie de câteva luni pentru a se obişnui cu noile dimensiuni, cu noile ritmuri corporale impuse de operație.

Învăța încă şi, între timp, dădea o impresie nefiresc de ciudată. Acest lucru era binevenit, pentru că sporea deghizarea sa. Pierduse, de asemenea, vreo patruzeci de kilograme – uimitor cât de mult îl făcuse de nerecunoscut doar asta. Părul albise de la sine, aşa cum n-ar fi făcut-o ştiind că aproximativ un miliard de persoane doreau să-l vadă mort în chinuri şi erau dispuse să facă ceva pozitiv în acest sens. Părul îl lăsase în pace, schimbându-i doar stilul. Şi acesta îi servea scopului său, care se rezuma doar la a rămâne în viață într-o afacere criminală. Depăşise deja cu peste treizeci de ani speranța medie de viață în profesia sa.

Apa de la robinet se opri singură. Se uscă energic cu singurul prosop care îi fusese permis în timpul călătoriei, luă costumul de navă murdar de unde îl lăsase şi traversă cabina până la micul alcov compartimentat unde îi atârna desfăcută geanta de voiaj. Depunând hainele vechi pe podeaua dulapului, scoase un alt set, se îmbrăcă atent şi confortabil, apoi făcu o nouă extragere din geantă, se duse la patul de dormit desfăcut cu un mic dispozitiv electronic strâns aproape cu disperare între degetele noduroase. Se întinse, aşeză mecanismul lângă el, trase din el un cablu mic şi îşi fixă pe față masca de la capătul său liber. Mâna îi plutea deasupra unui buton mare şi verde de pe partea laterală a carcasei din plastic negru.

Apoi se opri din nou, gândindu-se.

Renatasia fusese un sistem minunat. Şi-l amintea foarte bine: opt planete măricele şi o stea galbenă veselă, de mărime medie, aşezate la un număr surprinzător de parseci în afara limitelor de atunci ale Imperiului de milioane de sisteme. Se părea că fuseseră colonizate de oameni într-o preistorie întunecată a navigației spațiale, deşi nu se păstrase nicio înregistrare a evenimentului, nici acolo, nici în zonele *civilizate*. Pentru Administrație, un milion de sisteme, desigur, nu erau suficiente. Un miliard nu ar fi fost. Prin urmare, Renatasia trebuia să fie adusă sub influența sa binevoitoare.

Renatasia III şi IV erau bijuteriile din diadema lor confortabilă şi convenabil izolată. Din spațiu păreau calde, luxuriante, verzi şi locuite de un popor care folosea oțel, titan şi organoplastice simple, care era capabil să extragă cantități utile de energie din miezul atomului şi care nu numai că ajunsese, dar colonizase în mod profitabil fiecare dintre cele şase corpuri rămase în sistemul lor, de la cel mai îndepărtat, uscat prin îngheț, la cel mai interior, un cărbune flambat – deşi sub cupole şi în vizuini, mai degrabă decât prin transformarea climatică totală pe care chiar şi Imperiul o considera adesea prea costisitoare. Încă nu inventaseră motorul hiperspațial, deşi se jucau cu bazele sale teoretice. Nici nu făcuseră încă descoperirile de bază care aveau să îi conducă inevitabil la mecanisme precum scuturile deflectoare, razele tractor-presoare, disruptoarele şi dezintegratoarele – un fapt pentru care Marina din *Centrality* avea să fie mai târziu destul de jenant de recunoscătoare. Pentru că Renatasienii puteau, de asemenea, să lupte ca diavolii. O făceau de milenii.

Mathilde era capitala unui stat-națiune cu acelaşi nume, situat pe al doilea continent ca mărime de pe Renatasia III. Recepția transmisiilor electronice de sunet şi imagine, rudimentare, ale sistemului, arăta că cetățenii ei vorbeau o versiune foarte coruptă a celei mai comune limbi din galaxie – acest lucru avea să servească drept justificare pentru intervenția care avea să aibă loc mai târziu – şi erau cei mai prosperi şi avansați oameni din punct de vedere tehnologic din sistem, iar coloniile lor din afara lumii erau cele mai numeroase şi de succes.

Statul-națiune Mathilde, împreună cu altele asemănătoare, era situat în zona temperată nordică şi îşi împărțea activitățile în mod aproximativ egal între agricultură

şi producţie. La fel ca orice altă entitate politică din sistem, aceasta îşi uitase originile de mult apuse în altă parte a galaxiei. Scriitorii şi savanţii Mathildeani speculau cu privire la ce vor descoperi viitorii exploratori printre stele şi dacă există viaţă inteligentă în spaţiul cosmic. O navă civilă de transport stelar, grav avariată, ajunsese din întâmplare în sistemul Renatasia. După ce se întorsese şchiopătând în port pentru reparaţii, căpitanul ei raportase guvernului existenţa sistemului. Cargobotul nu luase contact cu nimeni, ceea ce uşurase foarte mult munca agentului de informaţii însărcinat cu stabilirea comunicărilor oficiale. *Ottdefa* Osuno Whett.

Acreditările sale academice fuseseră întotdeauna acoperirea perfectă pentru un spion din *Centrality*. Unde nu se poate duce un antropolog să-şi bage nasul lung şi subţire în cele mai intime şi personale detalii ale unei culturi?

Înainte să plece, superiorii săi îl dotaseră, mai mult sau mai puţin împotriva voinţei sale, cu un asistent, un mic droid destul de ciudat, în mod evident de fabricaţie extraterestră, care spunea că se numeşte Vuffi Raa şi că, din cauza unui fel de incident care implicase un atac al piraţilor din spaţiul îndepărtat în timp ce era transportat într-o ladă de ambalare, nu-şi putea aminti locul de origine sau specia care îl construise. Whett era suficient de savant – şi un adevărat antropolog – pentru a fi frustrat de lipsa de informaţii. Serviciul de Informaţii al *Centrality* fusese şi mai puţin de ajutor. Îi spuseseră pur şi simplu să nu mai pună întrebări stupide şi să îşi continue misiunea. Iar el o continuase. Vuffi Raa se dovedi a fi util în multe feluri. Era un valet personal superb, avea o memorie bogată, o inteligenţă ascuţită, cu o înţelegere uşoară a tuturor nuanţelor culturale. Era extrem de ascultător, cu excepţia faptului că Whett nu reuşise să-l facă pe micul droid să nu-i mai spună *stăpâne*. De fapt, asta se dovedi a fi spre bine. Înainte să aterizeze cu mica lor navă neînarmată pe peluza din faţa reşedinţei oficiale a şefului executivului Mathildean, printre fanfare şi nenumărate arme încărcate şi pregătite, Vuffi Raa fusese instruit să se deghizeze într-o fiinţă organică cu ajutorul unor materiale plastice sofisticate care simulau pielea.

Whett se gândise că poate droidul semăna cu creatorii lui originali. Era o presupunere răspândită în toată galaxia că droizii tind să fie proiectaţi după chipul creatorilor lor. Cu toate astea, abandonase speculaţia; avea alte probleme în prezent.

Robotul avea să se dea drept conducătorul expediţiei diplomatice, trimis al unei federaţii stelare de departe, gata să-i primească pe Renatassieni în sânul ei. Aceasta era înşelătoria obişnuită a lui Whett. Îşi asumase rolul de umil asistent şi secretar. Acest lucru îl ţinea departe de lumina reflectoarelor pe care simţea că ar fi fost mai sigur să o evite, cunoscând politica standard faţă de teritoriile nerevendicate, dar locuite.

* * *

Ottdefa Osuno Whett, întins în cabina sa minusculă de la bordul crucişătorului recondiţionat *Wennis*, în drum spre ThonBoka, făcu o pauză momentană în meditaţiile sale şi, în cele din urmă, apăsă butonul de pe cutia electronică de lângă el, pe pat. Un val de relaxare îi pătrunse în creier prin ghidurile de undă ale orbitelor sale oculare. Acesta fu urmat de altul şi altul, şi altul, fiecare succesiv mai mic, dar totuşi liniştitor. Dacă dispozitivul ar fi funcţionat continuu, ar fi intrat într-un somn adânc, o stare pe care trebuia să o evite în cazul în care vrăjitorul l-ar fi făcut apelat din nou. Dar valurile de odihnă erau aproape la fel de bune.

Apăsă din nou pe buton. Mai multe amintiri îi veniră în minte, fără să vrea.

* * *

După stânjeneala inițială, inevitabilă, a primului contact, Mathildeanii, la fel ca toată lumea din restul sistemului, îl acceptaseră pe Vuffi Raa în inimile lor. Se adresase conclavurilor internaționale. Prezidase mai multe banchete oficiale. Se fotografiase cu personalități media îmbrăcate sumar. Fusese nevoit să refuze oferte de susținere a unor produse de larg consum. Chiar şi aşa, mici replici ale droidului cu cinci membre începuseră să apară în magazine aproape de la început, iar creatorii lor întreprinzători făcuseră câteva averi considerabile.

În tot acest timp, *Ottdefa* Osuno Whett scund, plinuț şi cu părul negru făcea observații şi înregistrări discrete. Se făceau şi se actualizau estimări cu privire la puterea economiei Renatasiene, la eficiența apărării sistemului. Era acceptat ca fiind evident că invazia ar uni civilizația profund divizată. Whett ar fi preferat să se joace cu aceste diviziuni, de fapt să lase sistemul să se *cucerească* singur, dar Marina nu era în stare de asemenea subtilități. Autoritățile făcuseră unele eforturi pentru a limita accesul celor doi la instalațiile de înaltă securitate, dar nu luaseră în calcul tehnologia de spionaj cu secole mai avansată față de cea din Renatasia.

În timp ce stătea întins în patul său de la bordul crucişătorului *Wennis*, mintea lui Whett era în altă zi, în alt loc. Mâna lui plutea deasupra butonului relaxatorului electronic, la fel cum plutise, în mica cabină a vehiculului lor de aterizare, deasupra unui buton de pe panoul comunicatorului. Apăsarea butonului ar fi transmis toate datele pe care le adunase şi ar fi declanşat invazia Marinei.

— Ei bine, robotule, a sosit marele moment! Acest lucru va schimba istoria Renatasiei pentru totdeauna!

— *Va pune capăt* istoriei în acest sistem, domnule, nu o va schimba.

Whett stătea pe scaunul pasagerului. Vehiculul lor era depozitat lângă hotelul în care locuiau, iar scuza fusese oferită frecvent că Vuffi Raa avea nevoie de anumiți nutrienți şi gaze pentru a putea subzista în atmosfera – pentru el – străină a Renatasiei III. Nativii se gândiseră să rețină nava şi să o examineze – mintea militară este aceeaşi peste tot în univers –, dar acest lucru fusese oprit de un şef executiv Mathildean foarte conştient de popularitatea vizitatorului.

— Teamă, de la un droid? De ce nu ai spus nimic despre asta înainte?

Whett era enervat. Creatura îi strica momentul de triumf suprem. Totuşi, nu avea cum să-i reproşeze ceva; ea spunea adevărul obiectiv, fiind incapabilă să spună altceva. Istoria se va sfârşi pentru civilizația Renatasiană în câteva zile.

— Sunt un droid, domnule, construit să se supună. Observația dumneavoastră părea să necesite un răspuns, asta-i tot.

Robotul stătea în scaunul pilotului, cu membrele în repaus, iar ochiul îi strălucea stins în lumina slabă a garajului de beton.

— Îți sugerez să mi te adresezi cu *stăpâne*, robotule.

— Îmi pare rău, domnule, nu sunt programat să răspund în acest domeniu.

Cu sălbăticie, Whett îşi apăsase degetul mare pe buton. O lumină chihlimbarie mică se aprinse pe panou; nu apăru niciun alt semn. Se făcuse, nu mai putea fi anulat.

Ochiul lui Vuffi Raa se întunecă aproape până la dispariție, ca şi cum puterea de a transmite informația perfidă ar fi fost suptă din rezervele sale.

Următoarele câteva zile fuseseră un adevărat balamuc, exact aşa cum Whett se şi aşteptase. Marina apăruse la marginea sistemului, suficient de aproape pentru a fi detectată pe deplin de senzorii de apărare Renatasieni. Lăsaseră armata locală să le arunce câteva arme termonucleare primitive pentru a demonstra inutilitatea totală a rezistenței. Scuturile flotei străluciseră pentru scurt timp, refăcând energia consumată în timpul călătoriei, şi asta fu tot. Aproape. Din nefericire pentru Marină şi pentru agresorii cu înalte tehnologii de pretutindeni în spațiu şi timp, invaziile nu pot fi conduse cu arme care să distrugă continente sau din spatele scuturilor.

Doar dacă eşti dispus să distrugi inamicul şi dacă nu eşti interesat să iei ceea ce are inamicul: materii prime, produse agricole, anumite produse fabricate şi potențiala forță de muncă a cetățenilor săi. În timp ce flota stătea strânsă şi în siguranță pe orbita celor opt planete ale Renatasiei, 93% din primul val de soldați fuseseră masacrați cu sălbăticie de localnici, folosind proiectoare de gloanțe chimice, lasere brute de mare putere, gaze otrăvitoare, bâte, cleşti de carne şi pumni.

Optzeci şi şapte la sută din al doilea val muriseră în mod similar, deşi fuseseră avertizați, 71 la sută din al treilea şi tot aşa, Marina obținând o victorie glorioasă, dar dezastruos de costisitoare. Navele de trupe care transportau înlocuitori începură să apară la intervale de o oră.

Whett şi Vuffi Raa se ascunseseră la scurt timp după ce convocaseră flota. Cu toate astea, fuseseră vânați şi hăituiți pe toată suprafața planetei. Băştinaşii necruțători le tăiau bucuroşi din nou şi din nou calea spre salvarea de către compatrioții lor în uniformă. În cele din urmă, se alăturaseră unei forțe, o rămăşiță a celui de-al treilea val, care îi ajutase să se urce la bordul unei navete şi să ajungă în siguranța unei nave de luptă a *Centrality*. Dar nu înainte ca exterminarea urâtă şi nemiloasă a două treimi din populația Renatasiană să fie un coşmar malefic, personal, pe care aveau să-l trăiască – şi cu care aveau să doarmă – pentru tot restul vieții.

Whett, în cabina sa de pe *Wennis*, apăsă din nou pe buton. Valuri de relaxare, dar, din păcate, nu şi de uitare, îi străbătură corpul încordat şi torturat, în timp ce lacrimile îi curgeau pe față. Era un moment rar: în general, doar îi ura şi se temea de Renatasienii rămaşi, care, în mare parte, îl făcuseră să-i fie ruşine. Fugise de prezența lor persistentă pentru o lungă perioadă de timp. Nu fusese nemulțumit când, în cele din urmă, superiorii săi îi ordonaseră să scape de robot – atât o amintire neplăcută, cât şi un indiciu pentru urmăritori – în favoarea lui Lando Calrissian, într-un joc de *sabacc* trucat. Asta se întâmplase în sistemul Oseon, iar lucrurile nu ieşiseră bine nici pentru speranțele superiorilor săi, nici pentru cele ale lui Rokur Gepta, care supraveghease personal operațiunea respectivă.

Acum, singur cu adevărații săi urmăritori, amintirile sale, Whett îşi dădu seama că în ThonBoka avea nevoie de mai mult decât răzbunare. Trebuia să vadă acel robot distrus. Era o legătură periculoasă, în mai multe feluri, cu un trecut şi mai periculos. Şi trebuia să pună capăt, de asemenea, Căpitanului Lando Calrissian, care putea face legătura între noua sa înfățişare, adoptată înainte de joc, şi robot.

Foarte bine, deci: Gepta căuta să-l distrugă pe Calrissian; Shanga căuta să-l distrugă pe Vuffi Raa – pentru că nu ştia că adevăratul creier fusese un *universitar inofensiv* pe care îl vedea aproape în fiecare zi. Acel universitar trebuia acum să caute să-i distrugă pe amândoi, jucător şi droid.

Şi totuşi, încă se întreba, după atâta timp: de unde venise acel robot blestemat?

Capitolul 13

Robotul acela blestemat se scărpina în cap.

— Politica ne-a salvat viețile, stăpâne? Nu sunt foarte sigur că înțeleg.

În realitate, gestul era mai mult o chestiune de mişcare a unui vârf delicat de tentacul în jurul ramei care reținea lentila roşie multifațetată a ochiului său, montată pe suprafața superioară a *trunchiului* său pentagonal fără cap. Dar semnificația era clară; o dobândise în urma unei lungi asocieri cu ființele umane.

Ca de obicei, anumite aspecte ale acestei asocieri îl nedumereau.

— Ei bine, nu fac decât să ghicesc, dar o operațiune masivă precum blocada aia blestemată de acolo, mai ales când se desfăşoară în secret, prezintă o mulțime de oportunități pentru oamenii invidioşi pe *băieții de sus*.

Lando îşi smulse trabucul din locul unde îl fixase pe marginea mesei, trase adânc din el, expulză fumul şi îl strivi din nou ferm, în lateral, în mănunchiul de gumă de mestecat pe care, în absența gravitației, îl ținea acolo unde nu putea pluti.

— Vrei cheia asta, Vuffi, sau cheia reglabilă?

Robotul se uită înapoi la stăpânul său, ghemuit pe plăcile punții, cu un picior înfipt sub bancă pentru pârghie şi siguranță, la fel ca trabucul. Lando se sprijinise de un cufăr cu scule, ajutându-l. Ridicaseră un port de reparații şi robotul privea acum într-un labirint complex de piese funcționale şi semifuncționale.

— Reglabilă, stăpâne. Aceasta este o secțiune pe care am montat-o după ce am întărit scuturile pe Oseon. Tot ce aveam în stoc erau înlocuitori de la Ringneldia, iar totul în acel sistem este standardizat în jurul diametrului unui bob nativ sau a altuia.

Nu doar retragerea bruscă a flotei ucigaşe îl deranja pe Vuffi Raa, deşi lăsase în urma ei mii de Oswafti morți. Deşi era cu adevărat ignorant, sau cel puțin amnezic, cu privire la originile sale, putea să deducă anumite fapte despre creatorii săi şi despre cultura lor, iar problema era că unele dintre faptele în cauză erau contradictorii. Iar evenimentele curente îl duceau rapid spre o criză personală care implica acele contradicții. Nu era o situație în care o inteligență – chiar şi cea a unui droid de *Clasa a Doua* – să se simtă confortabil.

Îşi detaşă unul dintre manipulatoarele sale sinuoase, dirijându-l de la distanță pentru a-şi croi drum până la unitățile reactant-impulsor de la tribord, adânc în măruntaiele *Şoimul Mileniului*. De fapt, nu era nimic în neregulă cu sistemul, dar dacă ar fi fost un pic mai lent, ar fi fost prăjiți de *Curtenitorul* în loc să-şi croiască drum prin hiperspațiu. Nu merita să tolerezi nici cea mai mică defecțiune, nu când ei erau singura navă spațială pe care ThonBoka o avea ca să înfrunte flota.

Acele dispozitive nu alimentau doar motoarele, ceea ce era destul de important în sine, ci şi scuturile deflectoare. Vuffi Raa şi Lando aveau nevoie de fiecare fracțiune de avantaj dacă nu aveau de gând să-şi vândă viața ieftin.

— De exemplu, continuă jucătorul, întinzându-şi gâtul pentru a vedea ce făcea robotul sub podea, va exista un grup care va proclama sus şi tare – şi corect – că acest război nedeclarat împotriva Oswaftilor constituie un genocid, deşi nu ar fi ezitat dacă s-ar fi gândit ei înşişi la asta. Apoi va exista o gaşcă de intermediari care ar spune că putea face acest lucru mai bine sau mai ieftin. În cele din urmă, vor fi cei care consideră

acțiunea prea blândă şi indecisă. Aceştia vor dori ca flota să stea deoparte şi să arunce câteva distrugătoare de planete, şi probabil că ei sunt cei cărora le datorăm această pauză.

Puțin cinic, gândi Vuffi Raa înainte să răspundă.

— Dar, stăpâne, aici nu sunt planete de distrus, mulțumim Nucleului pentru asta.

— Mulțumeşte-le celor trei sori albaştri de acolo pentru asta. Ai dreptate, deşi distrugătoarele de planete ar putea face lucrurile destul de incomode pentru prietenii noştri Oswafti – ca să nu mai vorbim de noi înşine. În plus, în politica puterii interstelare, contează gesturile şi aparențele, nu rezultatele reale. Am bănuit mult timp că de aceea civilizațiile cresc şi cad. Mai ales cad. Încearcă să ajustezi vernierul[1] ăla, da? Mi s-a părut că am auzit lamele câmpului clătinându-se puțin când l-ai împins înainte.

Îşi desprinse din nou trabucul şi trase un fum.

Un alt tentacul făcu *clic* pe umărul lui Vuffi Raa şi se îndepărtă pentru a verifica citirile de pe panourile de control din față.

Este posibil, gândi droidul, *ca problema să fie pur şi simplu o defecțiune a instrumentelor şi ar fi o prostie să repari ceva care e deja în perfectă stare de funcționare.*

Fiecare dintre cele cinci tentacule ale robotului, care de obicei se subțiau uşor până la un vârf rotunjit, putea de asemenea să înflorească la capăt într-o mână mică cu cinci degete. În centrul fiecăruia se afla o replică în miniatură a ochiului roşu mare din vârful corpului său; el vedea ceea ce vedeau tentaculele sale. Acest lucru, precum şi capacitatea de a-şi trimite membrele în diverse misiuni, îl făceau să se întrebe despre creatorii săi. Nu erau deloc proşti; totuşi, existau contraindicații.

Iată-l aici, pregătind nava stăpânului său pentru o luptă la care el însuşi nu îndrăznea să participe direct. La începutul vieții, experimentase: încercarea de luptă, în contradicție cu cea mai adâncă programare a sa, îl trimisese într-o comă care durase aproape o lună. Era extrem de inteligent; putea să fugă şi să se ascundă; fizic, era foarte rezistent; se putea alia cu indivizi precum Lando, capabili de violența defensivă necesară pentru a se proteja pe ei şi pe partenerul lor mecanic, Vuffi Raa. Dar el însuşi, pur şi simplu nu putea răni o altă ființă gânditoare, fie ea organică sau artificială.

Pur şi simplu nu avea sens. Vuffi Raa se mândrea cu faptul că era o maşină foarte valoroasă, mai valoroasă, strict vorbind, decât nava pe care o deservea. Pur şi simplu ca o considerație de piață, el avea datoria de a-şi proteja viața; oricine încerca să i-o ia, demonstra, chiar prin acel act, că era mai puțin valoros, cel puțin în orice sens moral care avea însemnătate.

Separând un al treilea tentacul de corpul său, Vuffi Raa îl trimise să verifice dacă sistemele de armament ale navei erau pregătite, în special tunurile cvadruple de care Lando era atât de îndrăgostit. *Şoimul Mileniului* era întotdeauna plin de armament, însă, având la bord doar două ființe, dintre care una pacifistă, voiseră întotdeauna să lege cumva cibernetic armele între ele. În acest scurt interludiu dintre confruntările cu flota, abia începuseră acea sarcină.

Vuffi Raa descoperise că inhibițiile lui puteau fi ocolite. Ştiind foarte bine, de exemplu, că pregătirile favorizau activitatea violentă, le putea totuşi efectua. În plus,

---

[1] Vernier – scară gradată suplimentară, trasată pe rigleta sau cursorul unor instrumente de măsură, care permite citirea unor fracțiuni din scara principală, sporind precizia măsurătorii.

putea pilota *Şoimul* pentru Lando, manevrând corespunzător pentru a asigura distrugerea inamicului.

Cât de ciudat, gândi robotul. *Cine m-a făcut aşa şi ce a intenţionat prin asta?*

* * *

— *În numele Nucleului, a Inelelor* şi a tot ce se află între ele, ce aşteaptă ăia acolo?

Lando se agita la masă în timp ce Vuffi Raa îl privea dezasamblându-şi şi curăţându-şi mini pistolul cu cinci focuri, ca o ultimă, deşi oarecum stupidă, pregătire pentru bătălia care urma. Se aflau în salonul pasagerilor. Gravitaţia de pe punte era setată la valoarea normală, iar ăsta, gândi robotul, era un semn rău. Stăpânului său îi plăcea mai mult imponderabilitatea pentru a gândi.

— Aşteaptă să ajungă altcineva aici, răspunse o voce stinsă, retransmisă electronic.

Era Lehesu, vizibil pe un ecran monitor pe care robotul îl instalase. În realitate, uriaşa fiinţă plutea afară, în vid, nu departe de *Şoim*. Având în vedere mărimea sa şi cerinţele de mediu ale lui Lando, acesta era cel mai apropiat mod în care cei trei puteau ajunge la o conversaţie normală faţă în faţă.

— Ce?

Lando se opri brusc din ceea ce făcea, cu o mână pe peria de curăţat, cu cotul în aer, cu umerii brusc încovoiaţi, ca şi cum cineva i-ar fi dat un pumn în stomac. Se ridică, se întoarse eîncet, pas cu pas şi se apropie de monitor până când nasul lui aproape se opri pe ecran. Lângă el, arma pe jumătate curăţată picura solvent pe plăcile punţii.

— Cine…, ceru el creaturii, şi de unde naiba ştii?

Un fel de foc pâlpâi în ochii jucătorului, dar nici măcar Vuffi Raa, familiarizat de mult cu stările de spirit ale bărbatului, nu putea ghici ce însemna acum.

— Păi, Lando, este vorba de cineva pe nume *Wennis*, răspunse Lehesu pe un ton de inocenţă rănită.

Parcursese un drum lung, învăţând să interpreteze inflexiunile vocale umane şi imaginile expresiilor faciale pe care le primea direct în creier de la transmiţătorul navei. Acum era deranjat pentru că prietenul său părea şi suna supărat pe el.

— Cât despre cum ştiu: este practic singurul lucru despre care vorbesc acolo, nu-i auzi? Ceva se va întâmpla când va ajunge *Wennis* aici, ceva important. Altcineva pe nume *Zvonuri* a spus că…

— Oh, pe toate egalizatoarele de densitate de câmp!

În timp ce robotul privea, expresia stăpânului său se schimbă, ca faţa de pe o carte de *sabacc*, de la nedumerire la exasperare şi încântare. Jucătorul traversă din nou camera din doi paşi, se aruncă într-un fotoliu extensibil, scotoci prin buzunarele costumului şi scoase un trabuc.

— Nu, Lehesu, nu-i pot auzi, îţi aminteşti? Şi chiar dacă aş putea… Ei bine, Vuffi Raa poate *auzi* semnalele radio, dar armata foloseşte coduri menite să împiedice ascultarea.

Îşi aprinse trabucul, fără să-i pese de lichidul inflamabil de pe mâini.

— Doamne Dumnezeule! strigă Oswaftul îngrozit, am făcut ceva lipsit de etică? Am să încetez imediat…

Lando se ridică brusc, îndreptându-şi trabucul spre monitor ca pe o armă.

— N-o să faci nimic de genul ăsta – nu poți face ceva lipsit de etică cu *gorilele* alea, e imposibil din punct de vedere filozofic! Eu mă pregăteam să mor curajos, iar acum, întâmplător, ne-ai dat tuturor o şansă de supravieţuire! *Pe Nucleu*, Vuffi Raa, tirbuşon bătrân, hai să desfacem o sticlă de... *Auuuuuu!*

Mâinile lui Lando străluciră de un albastru pâlpâitor în timp ce el sări din fotoliu şi începu să alerge prin cameră. Fără ezitare, Vuffi Raa întinse un tentacul şi îl împiedică; Lando căzu pe punte, ţipând, în timp ce robotul arunca o jachetă care atârnase pe spătarul şezlongului peste mâinile jucătorului şi o înfăşura bine.

Focul se stinse.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă monitorul. Eşti în regulă?

— Voi fi, după ce voi învăța să nu mă mai joc cu focul, răspunse Lando în timp ce se ridica.

Tresări când Vuffi Raa îi desfăcu jacheta. Mâinile îi erau atinse, dar nu arse grav. Droidul dispăru o clipă, apoi se întoarse cu un pulverizator de *plaskin*[2] şi îi acoperi mâinile lui Lando până când acestea deveniră strălucitoare.

Jucătorul îşi flexă degetele cu satisfacţie.

— Destul de aproape, stingător vechi de incendii. Ar fi trebuit să-mi aleg o nouă profesie dacă nu era gândirea ta rapidă. Şi dacă nu era chestia asta.

Cu degetele proaspăt uscate, examină sprayul de prim ajutor, apoi fruntea i se încruntă la un gând. Îl ajută pe Vuffi Raa să strângă mizeria de la curățarea armei în timp ce îi explica Oswaftului ce se întâmplase, dar vocea lui avea o calitate absentă pe care robotul o recunoscuse ca fiind semnul unei idei în curs de formare. În cele din urmă, cu încăpăţânare, îşi reaprinse trabucul pe care îl aruncase prin cameră, se aşeză în fotoliu şi rămase tăcut timp de o oră întreagă.

Vuffi Raa jucă mai multe mâini de *sabacc* radio cu Lehesu şi îl lăsă pe jucător să gândească. El însuşi era în pană de idei şi, la fel ca stăpânul său, se resemnase să moară cu un preţ cât mai mare pentru atacatorii lor.

Un lucru ciudat, violența, gândi el, privind cum computerul schimba un *Comandant* de *Sabie* din *mâna* lui într-un As de *Clondire*. Îi aplicase violență lui Lando pentru a-l salva de la o arsură urâtă şi nu simţise nicio remuşcare în programul său. Totuşi, dacă o a treia persoană ar fi încercat să-i facă rău lui Lando, robotul ar fi fost neputincios să înlăture ameninţarea. Cu siguranță era o eroare acolo. Asta îl deranja.

* * *

— *Wennis* este o navă, Lehesu, la fel ca *Şoimul*, spuse Lando o oră mai târziu, în faţa unei farfurii aburinde de mâncare preparată.

— Aşa mi-a spus Vuffi Raa. E un concept greu de înţeles.

— Ei bine, înțelege asta: este iahtul personal al lui Rokur Gepta, *Vrăjitorul Tund.* Ne-am mai întâlnit cu el de două ori, şi de fiecare dată nu ne-a fost bine. Acum, că ştiu că e implicat, toată blocada are sens. Armistiţiul se va încheia când va ajunge el aici.

Jucătorul îşi reprimă un fior, amintindu-şi de confruntările anterioare. Odată, în Oseon, vrăjitorul folosise un dispozitiv pentru a stimula fiecare amintire neplăcută pe care o avea Lando, apoi le reciclase, iar şi iar, până când aproape înnebunise.

---

[2] Plaskin – piele artificială.

Intervenția lui Klyn Shanga, care intenționase să-l distrugă pe Vuffi Raa, fusese cea care îl salvase accidental. După aceea, îl salvaseră pe Shanga din epava micii sale nave de luptă şi îl predaseră autorităților dintr-un alt sistem. Se întrebă unde era acum.

— Ei bine, în orice caz, cred că am o idee. Ştii, pentru a câştiga un război nu este necesar să-ți învingi inamicul, ci doar să faci lupta atât de costisitoare încât să renunțe şi să plece.

— N-am de unde să ştiu, răspunse Oswaftul, dar ceea ce spui tu are sens.

— Sigur. Aşa cum i-am explicat lui Vuffi Raa, această blocadă va avea parte de opoziție. Este deja costisitoare, trebuie doar să o facem şi mai costisitoare.

— Cum putem face asta? Nu avem arme, iar flota, cu scuturile ridicate, nu mai este vulnerabilă la vocile noastre, aşa cum a fost *Curtenitorul*. Mi-a trecut prin minte că a fost un lucru bun că eram într-o stare slăbită când v-am întâlnit, altfel v-aş fi putut distruge în acelaşi mod.

Jucătorul flutură neglijent o mână spre monitor.

— Nu erai decât unul singur, în timp ce mi s-a spus că erau o mie de Oswafti în trupa care a întâlnit *Curtenitorul*. Nu contează asta, vom lăsa flota să se autodistrugă.

— Cum? vorbiră atât Vuffi Raa, cât şi Lehesu, de această dată.

— Am câteva întrebări să îți pun mai întâi: este chiar adevărat că poți înțelege comunicațiile flotei?

— Da, Lando, la fel ar putea face oricare dintre semenii mei, după câteva momente de acomodare.

— Hmmm... În regulă, ce zici de treaba asta cu sintetizarea. Poți face orice substanță îți cer eu?

— Atâta timp cât este relativ simplă şi există materii prime la îndemână, ca să zic aşa.

— Şi nebuloasa: bătrânii tăi mi-au spus că acolo nu există hrană pentru voi, că totul a fost consumat, cu mult timp în urmă. Totuşi, există materii prime.

— Da, Lando, unde duc toate astea?

— La ieşirea dintr-un dezastru. Încă un lucru: cât timp trebuie să te odihneşti între hiper-salturi şi cât de exact poți prezice unde vei ajunge?

— Lando, spuse Oswaftul exasperat, cred că înțeleg unde vrei să ajungi cu asta. Vrei să facem bombe sau altceva şi să le plantăm pe navele flotei. În primul rând, din ce mi-a spus Vuffi Raa despre armament, bombele nu sunt chiar atât de simple. În al doilea rând...

— Nu, nu. N-are nicio legătură cu bombele şi, în plus, navele alea vor veni aici protejate. Și în al doilea rând, am spus că îi vom lăsa să se distrugă singuri, nu-i aşa? Am un plan pentru a face războiul costisitor, asta-i tot.

Se aplecă deasupra monitorului, conspirativ. Vuffi Raa se aplecă spre el, mistuit de curiozitate. Lando se bucura în mod clar de această parte, iar robotul nu era sigur că asta îl făcea fericit.

— Acum, iată ce vom face...

Capitolul 14

— Domnilor, treceți la navele de luptă!

Klyn Shanga privea pe puntea cavernoasă şi dezordonată a hangarului lui *Wennis* în timp ce escadrila lui se urca în micile lor nave spațiale. Chiar şi bunul şi bătrânul Bern era acolo, urcând pe scară în carlinga sa. Îşi ispăşise pedeapsa.

În mod surprinzător, Gepta se ținuse de cuvânt în privința asta. Asta îl îngrijora pe Shanga. Se întrebă ce as avea bătrânul în mâneca lui lungă şi gri. Ținerea promisiunilor nu făcea parte din repertoriul magicienilor, iar Comandantul escadrilei de luptă simțea că era de rău augur.

Zgomotul era asurzitor în timp ce motoarele vâjâiau, liniile de realimentare erau retrase, iar comenzile erau strigate ici şi colo. Era un zgomot constant al maşinăriilor nerăbdătoare. În câteva clipe, echipajul hangarului avea să elibereze puntea, toate uşile interioare aveau să fie sigilate, iar uşile imense ale crucişătorului aveau să se deschidă ciclic, oferindu-le Renatasienilor acces la spațiul liber.

— Aceasta este confruntarea pe care o aşteptăm de un deceniu, le spuse Shanga oamenilor săi, toți douăzeci şi trei, aliniați în poziții de drepți lejere şi indisciplinate în uniformele lor ponosite şi diverse.

Reprezentau o duzină de state naționale de tip vechi, dintre care majoritatea nu mai existau. Zburau cu nave cumpărate, împrumutate, închiriate şi furate din tot atâtea sisteme, nave la fel de ponosite. În comun, piloții aveau doar setea de răzbunare.

— *Măcelarul* ne aşteaptă acolo, spuse Shanga, arătând vag spre uşile hangarului de deasupra. Gravitația artificială din hangar fusese reorientată pentru a permite deservirea şi lansarea mai uşoară a escadrilei. Râde de noi, ştiți asta. Simpla lui existență, la zece ani după crimele sale, este o bătaie de joc la adresa justiției. Ei bine, noi vom reduce la tăcere acest râset şi vom readuce dreptatea în univers!

Nu existară aplauze. Unii dintre membrii echipajului navei de război care lucrau la escadrila Renatasiană ridicaseră momentan privirea, impresionați mai mult de vehemența lui Shanga decât de orice elocvență ar fi putut avea. Pentru indivizii dintr-o ierarhie precum cea pe care o serveau ei, sentimentele puternice exprimate deschis erau o amenințare la adresa supraviețuirii, cele mai înalte virtuți fiind moderația şi compromisul, împreună cu o ureche surdă şi un ochi orb la nedreptate.

Cei douăzeci şi trei aprobară din cap la cuvintele lui Shanga, acceptară, fură de acord şi pecetluiră pactul. Se uitară la Comandantul lor şi unul la altul, realizând că ar putea fi pentru ultima oară.

— Şi după aceea? Bern Nuladeg se rezemă de aripa întinsă a unei nave de luptă de la capătul şirului, mestecând o țigară neaprinsă. Ce vom face după aceea?

— După aceea, vom…

Shanga se opri. Nu plănuise să existe un *după accea*. Existau un miliard sau mai mulți Oswafti acolo, cu capacități incerte, aliați cu mult detestatul Vuffi Raa.

Şansele ca vreun Renatasian să supraviețuiască următoarelor câteva ore erau mici. În plus, siguranța lor după aceea, în mâinile lui Gepta, era discutabilă. Vrăjitorul ar fi fost complet imprevizibil odată ce ar fi obținut victoria. Nu ar fi avut la ce să se întoarcă, nu într-o flotă comandată de pe *Wennis*.

Shanga îşi scutură capul ca şi cum l-ar fi eliberat de speculații inutile.

— După aceea sunteți pe cont propriu. Întâlniți-vă cu orice navă care vă va lua. Întoarceți-vă acasă cum puteți mai bine – dacă vreți să vă întoarceți acasă. Pentru moment, prieteni, trăim doar pentru dreptate, doar pentru răzbunare.

Se auzeau mormăituri, dar erau un acord resemnat cu ceea ce spusese Comandantul lor. Dacă exista vreun viitor, putea să vină în propriile lui condiții, iar sosirea lui avea să fie o surpriză. Apoi urcară la bordul navelor lor de luptă.

* * *

Shanga se aşeză în scaunul de pilot, se asigură că sigiliile cupolei erau bune, că toate instrumentele mobile de serviciu fuseseră detaşate corespunzător şi că porturile de acces fuseseră blocate. Îi urmări pe muncitorii din hangar ieşind în grabă prin diferite uşi ovale, în timp ce luminile mari roşii se aprindeau pentru a semnala începutul procesului de deschidere spre vid. De fapt, hangarul devenise acum un imens sas; ştia din experiență că, în ciuda celor mai bune eforturi de filtrare şi epurare a aerului recuperat, restul navei, de la puntea de comandă până la burta ei, trecând prin zona ofițerilor, va mirosi a substanțe volatile timp de câteva ore.

E un miros bun, gândi el, *un miros plăcut cu care să mori în plămâni dacă nu poți să găseşti iarbă moale şi ramuri veşnic verzi.*

Apăsă pe întrerupătoare şi vâjâitul motoarelor crescu în intensitate, vibrațiile cabinei de pilotaj săriră un ritm şi se instalară într-o discordanță mai nouă cu celelalte zgomote ale maşinilor. Adrenalina îi curgea în sânge. *Pe Nucleu*, el era un războinic. *Spuneți ce vreți despre asta, câini paşnici, dar eu m-am născut şi am fost crescut să lupt!*

Uşile hangarului de deasupra lui se dădură încet la o parte.

— Ies *Cinci* şi *Optsprezece*! spuse o voce în cască.

Două nave de vânătoare umplură hangarul cu ceață de eşapament în timp ce se ridicau şi se avântau în spațiu. Vaporii se risipiră rapid.

— Ies *Paisprezece* şi *Nouă*!

— *Şase* şi *Şaptesprezece*!

În perechi, oamenii lui porniră spre vid, la fel de dornici de luptă ca şi el.

Computerul său de bord avea o hartă tridimensională a ThonBokăi, pe care erau marcate locațiile probabile pentru *Şoimul Mileniului*. Se ştia că în centrul lor se aflau trei mici stele alb-albastre şi o structură artificială, mult mai mare decât cargobotul.

Aceea ar fi fost zona principală de căutare. Partea cu *distrugerea* avea să urmeze imediat după.

— *Doi* şi *Douăzeci şi unu*! strigă o altă voce, apoi Shanga simți el însuşi o zdruncinătură puternică şi stresul sângelui provocat de accelerație, când catapulta-presor a hangarului se agăță de nava sa şi o aruncă în spațiu printre oamenii săi.

Altele continuară să se reverse din *Wennis* în acelaşi mod, într-o ordine tactică determinată de amestecul pestriț de tipuri şi modele de nave de care dispuneau.

— *Nouăsprezece* şi *Patru*!

Adoptară o formație complicată, plutind până când toată escadrila fu eliberată din hangar. În centrul grupului se afla *Vehiculul Numărul Cinci*, chiar nava auxiliară pe care Bern Nuladeg fusese prins încercând să o fure. Partea din spate a acesteia strălucea şi pulsa de energie acumulată. Erau încă relativ departe de nebuloasă, cel puțin în ceea ce priveşte capacitățile micilor nave de luptă. Chiar şi după ce ajungeau

acolo, erau şase ani-lumină până în centru – aproximativ de douăzeci şi cinci de ori raza lor maximă de zbor.

Vehiculul Numărul Cinci, capabil să călătorească mai repede decât lumina, fusese dotat cu un câmp tractor. Fără pilot, controlată de la distanţă de Klyn Shanga, îi va tracta în focul luptei, întorcându-se pe cont propriu la *Wennis*. El şi cel mai bun informatician al său verificaseră cu atenţie nava auxiliară de împrumut de la prova la pupa, căutând farse urâte şi capcane cu acţiune întârziată. Pur şi simplu nu putea să aibă încredere în generozitatea lui Rokur Gepta.

Nenorocitul nu fusese disponibil la ora debarcării, se pare că plecase să mediteze sau ceva de genul ăsta. Era cât se poate bine: ordinele lui de a elibera escadrila Renatasiană fuseseră acolo în locul lui. *La naiba cu vrăjitorul*, gândi Shanga. Cu puţin noroc, nu aveau să se mai vadă niciodată. Bătu în tastatură, verificând poziţiile micuţei sale flote grupate în jurul vehiculului hiperspaţial.

— Aici *Liderul Zero*, anunţă el. *Unsprezece*, strânge un pic lângă *Doisprezece* – aşa. *Douăzeci şi doi*, mergi la ralanti un pic cam greu, nu-i aşa? Care este temperatura toroidului tău?

Navele de luptă alimentate cu fuziune vor economisi masa de reacţie, bazându-se pe nava auxiliară a crucişătorului pentru a face treaba, dar trebuiau să-şi menţină sistemele în funcţiune pentru a fi pregătite instantaneu de luptă. *Centură şi bretele*, gândi Shanga, *centură şi bretele*. Vrăjitorul nu se înşelase în privinţa piloţilor bătrâni şi îndrăzneţi, dar acesta era singurul mod în care se putea face treaba.

— Nominal, răspunse *Douăzeci şi doi*. Era un puşti tânăr de pe un continent aflat la o jumătate de lume distanţă de Mathilde, statul-naţiune al lui Shanga. Fusese o vreme când ar fi trebuit să urască accentul acela. Cred că problema e în telemetrie, domnule.

— Nu-mi spune *domnule*, *Douăzeci şi doi*, şi ai grijă la temperatură. Îl vreau pe *Măcelar* la fel de mult ca şi tine, dar să atacăm acolo cu o navă defectă nu ne va ajuta pe niciunul dintre noi să realizăm asta. Nu am încredere în oamenii ăia de la întreţinere nici să-şi curețe unghiile. Ar fi bine să-mi spui adevărul, fiule.

— Ei bine, domnule – Klyn – poate că sunt un pic în roşu, dar cred că acest salt va răci punctele fierbinţi.

— În regulă, răspunse Shanga cu greu. *Douăzeci şi trei*, ce naiba e în neregulă cu sistemul tău de susţinere a vieţii? Am lumini roşii peste tot pe ecran!

— Tocmai mi-am aprins trabucul, şefu'. Atmo-analizatorului nu-i prea place.

Bern Nuladeg râse.

— Nu pot să mă lupt cu un câine fără să am o ţigară în gură, mi-aş muşca limba!

Shanga rânji în interiorul căştii, reprimându-şi un chicotit.

— Recepţionat, *Două'ş' trei*, e înmormântarea ta. În regulă, băieţi, sincronizaţi-vă modulele navigaţionale cu mine. Ne vom mişca la semnal. Patru, trei, doi, unu!

Ca un tot unitar, întreaga escadrilă se repezi înainte, propulsată de nava auxiliară, începu să accelereze uşor şi se îndreptă spre ThonBoka. Acum, înainte de dezorientarea provocată de salt, Shanga şi oamenii lui avură timp să privească în jurul lor. În faţă, *Peştera Stelară* arăta ca un glob ocular imens văzut din profil. Se apropiară oblic de intrare pentru a maximiza elementul surpriză. Era un ritual stupid, îşi dădu seama Shanga; oricum ar fi fost văzuţi venind. Dar era ceva cu care să înceapă programul; nu prea conta.

Un glob ocular gri uriaş, fără iris, cu o pupilă care sclipea cu trei mici lumini

alb-albastre. În adâncul acelui lucru era *Inamicul*. În adâncul acelui lucru era moartea.

Cu un strigăt vesel de lege naturală încălcată, escadrila sări spre el.

* * *

W325 era denumirea unui obiect foarte mic, în formă de cadă, ale cărui dimensiuni şi putere nu îi confereau statutul de *navă auxiliară*. Mai mult decât orice altceva, era un costum spaţial rigid, motorizat, folosit pentru a inspecta şi repara coca lui *Wennis* în timp ce nava se afla în spaţiu – dar, cu siguranţă, nu pe drum.

În acel moment, *W325* era legată electromagnetic la locul său, la pupa navei, de o anexă în formă de cutie a suprastructurii care susţinea tuburile principale de propulsie ale crucişătorului. Deşi focurile lor fuseseră momentan stinse pentru a permite lansarea escadrilei lui Klyn Shanga, ele încă străluceau cu energie termică reziduală. Pe partea inferioară a *W325* era ataşat un însemn în forma unei fiinţe umane. Mai corect spus, o fiinţă umană luase forma unui însemn.

Ottdefa Osuno Whett, antropolog şi maestru spion, ştia că îşi asumă un risc teribil. Aşa era întotdeauna când serveai doi stăpâni. Îi datora lui Rokur Gepta asistenţa şi sfaturile sale – şi avea de câştigat de pe urma acestora, pe măsura distrugerii duşmanilor săi. Celuilalt, îi datora totul, inclusiv viaţa, dacă era nevoie. Sarcina sa imediată era să-l supravegheze pe perfidul vrăjitor. Gepta nu era de încredere atât uşor pe cât ar fi crezut, cu sau fără crucişătorul dat în dar.

Astfel, înfăşurat într-un costum spaţial subţire şi flexibil, a cărui culoare fusese ajustată pentru a se potrivi cu cea a *W325*, antropologul stătea întins, cu braţele şi picioarele larg desfăcute, cât mai strâns de suprafaţa inferioară a micului obiect spaţial, în timp ce stăpânul său era ocupat cu altceva.

Propria atenţie a lui Whett era în altă parte; urmărea cu aviditate afişajele din cască, curiozitatea şi entuziasmul lui crescând. Deasupra, Rokur Gepta ieşi din mica navă, deplasându-se pe suprafaţa din spate a adăugirii la suprastructură. Whett stabilise deja, cu ajutorul diverselor sonde şi raze, că adăugirea neconvenţională era compusă din armură de fuzelaj, mai groasă decât majoritatea şi impenetrabilă pentru dispozitivele sale. Bănuise ceva de genul ăsta şi venise înarmat din timp. Nu fusese uşor să împânzească calea vrăjitorului cu o duzină de dispozitive de colectare a informaţiilor, fiecare de mărimea unui singur fir de praf, dar reuşise. Unele dintre ele citeau în timp real. Ar fi fost inutile în altă clipă. Dar unele absorbeau ceea ce vedeau şi urmau să transmită totul într-o fracţiune de microsecundă, odată ce Whett se afla din nou în raza de recepţie. Whett aştepta.

În partea din spate a compartimentului blindat, vrăjitorul atârna. Nu se vedea niciun port, nicio ecluză. Whett se întrebase despre asta. Nu credea în pretinsele puteri ale *Vrăjitorilor Tund*. Văzuse mult prea multe prostii primitive susţinute de şiretlicuri şi tehnologie ascunsă pentru a fi impresionat de asemenea afirmaţii. Şi-ar fi dorit să îndrăznească să tragă cu ochiul peste carena vehiculului *W325* pentru a vedea ce se întâmplă. În schimb, se baza pe dispozitivele sale.

Ciudat, maşinăria în timp real dădea impresia că Gepta nu se deranjase să poarte costum spaţial. Ciudat, dar nu total inexplicabil. Nimeni nu era sigur cărei specii aparţinea Gepta, deşi el dădea în mod deliberat impresia că este om. Existau şi câţiva oameni care puteau rezista în vid timp de câteva minute – şi, desigur, existau Oswaftii... Mai exista şi posibilitatea ca vrăjitorul să ascundă sub hainele sale un

echipament de susținere a vieții. Ar fi fost stilul lui şi, într-adevăr, costumul uşor de presiune pe care îl purta antropologul putea fi ascuns în acelaşi fel.

Whett aşteptă. Aşa cum bănuise, indicatoarele din casca sa se stinseră brusc.

Gepta intrase în compartiment şi acum era protejat de ceea ce spionul estima a fi cel puțin un metru de aliaj de ultimă generație, incredibil de rezistent. Încet, se desprinse de partea inferioară a vehiculului de întreținere, îşi întinse câteva articulații şi privi cu precauție în jurul proeminenței navei. Gepta dispăruse. Nu era nici urmă de el. Nici urmă a locului prin care intrase. Un instrument de pe panoul căştii lui Whett pâlpâi intermitent ca răspuns la o scurgere de radiațiii. Ceva ciudat se petrecea în interiorul compartimentului ecranat, dar nu putea spune ce. Orice ar fi fost, nu-i era familiar. Se îndreptă fără probleme spre partea din spate a compartimentului şi îl inspectă cu atenție. Aşa cum bănuise, nu exista niciun sas, nicio uşă de niciun fel.

Trecu de colț şi inspectă o parte, apoi alta şi alta şi alta. Niciun semn. Folosi instrumente sofisticate şi abilități foarte dezvoltate. Era o cutie solidă de metal, de aproximativ zece metri pe o latură, fără caracteristici, cu excepția...

Dar asta era ridicol. Exact în centrul suprafeței celei mai din spate se afla un robinet de serviciu, care dădea într-o conductă cu diametrul de cel mult patru centimetri. Nu îndrăzni să ridice capacul, dar rămase acolo în imponderabilitate pentru o perioadă periculos de lungă, meditând şi parcurgând în minte un catalog al speciilor şi al capacităților lor.

Vrăjitorii Tund. Niciun investigator – spion sau antropolog – nu reuşise vreodată să se apropie de aceşti bătrâni misterioşi. Regretase decizia lui Gepta de a-l lua în tranzit, ar fi vrut să vadă planeta Tund, să fie primul. Şi angajatorului său i-ar fi plăcut asta. *Vrăjitorii Tund* aveau reputația de a avea nişte puteri mari – dacă puteai crede în prostiile alea –, dar el nu-şi amintea nicio legendă despre dematerializare sau despre capacitatea de a se strecura prin deschideri minuscule.

Magie? Poate că, până la urmă, ideea că...

Dar nu, asta era ridicol.

Capitolul 15

La bordul crucişătorului *Wennis*, Rokur Gepta se pregătea pentru luptă.

Erau exerciţii mentale specifice *Vrăjitorilor Tund*, discipline ale strămoşilor antici; arme de inspectat, atât personale, cât şi la bordul crucişătorului; personal de instruit şi ameninţat. Comunicaţiile începuseră să curgă dinspre flotă. Gepta ocupa puntea, privind, ascultând şi răspunzând. Un trafic constant de mesageri se grăbea înainte şi înapoi între vrăjitor şi o sută de puncte din interiorul navei.

— Nu, şuieră Gepta la monitorul din faţa lui, nu te vei abate de la poziţia desemnată, dragul meu Căpitan, nici măcar pentru a urmări navele care scapă – şi mai ales nu pentru a te apăra, este clar ce vreau să spun, domnule? Eşti o navă de linie. Se aşteaptă de la tine să-ţi îndeplineşti datoria aşa cum ţi s-a specificat, nu să pui niciodată la îndoială ordinele şi să te consideri pe tine şi comanda ta sacrificabili în serviciul societăţii. Am vorbit două minute prea mult pe acest subiect. Terminat.

Flutură o mână; trăsăturile dezamăgite ale Căpitanului de pe *Necontrolabilul* dispărură de pe ecran. Era a treia conversaţie de acest fel pe care o purta în decurs de o oră şi începea să se plictisească de ea. Doar gândul la ceea ce se afla la pupa în compartimentul său blindat, minunata moarte verde, îi permitea să rămână calm.

— Ordin general!

Un secretar echipat electronic se repezi lângă el, cu un dispozitiv de înregistrare strâns cu teamă în mână.

— Deşi nu ar trebui să fie necesar să instruim ofiţerii de linie cu privire la îndatoririle lor, dictă Gepta, au apărut unele semne de întrebare cu privire la oportunitatea ca aceştia să îşi scrie propriile ordine fără altă discreţie decât dorinţa de a-şi păstra nava sau interpretarea personală a scopurilor cu care se afla aici. Pentru a rezolva aceste incertitudini şi ca exemplu pentru viitorii individualişti, ofiţerii Comandanţi de pe *Necontrolabilul*, *Verticalul* şi *Orgoliosul* sunt prin prezenta decăzuţi din rang, împreună cu secunzii lor la comandă. Comanda respectivă va reveni celui de-al treilea ofiţer în succesiune, iar cele şase persoane menţionate mai sus vor fi plasate fără protecţie într-un sas, apoi vor fi evacuaţi în spaţiu. Prin autoritatea lui Rokur Gepta, *Vrăjitorul Tund*. Ai înregistrat toate astea, tinere?

Secretarul, cu faţa devenită albă, dădu ameţit din cap.

— Da, domnule.

— Bine. Trimite-l şi asigură-te că s-a înţeles că ordinul trebuie executat imediat. Acum, du-te.

Sub înfăşurările turbanuluiu său, Gepta zâmbi. În afară de cele două şedinţe pe care le avusese în compartimentul blindat de la pupa, aceasta fusese cea mai bună senzaţie pe care o avusese toată ziua.

* * *

Vuffi Raa stătea pe scaunul din stânga din camera de control a *Şoimului Mileniului*, stabilind probleme pe consola de navigaţie şi rulându-le prin intermediul computerului de joc al stăpânului său. Trebuia să recunoască, Lando avusese

dreptate. Planul lui nu ar fi câştigat un război şi ar fi putut costa multe vieți de ambele părți, dar ar fi obosit flota şi i-ar fi încurajat pe adversarii politici ai lui Gepta să intervină şi să pună capăt blocadei.

Dacă ar fi fost capabil să scuture ironic din cap, ar fi făcut-o.

Se uită prin vizorul segmentat din față, unde îl văzu pe Lehesu atârnând liniştit – cel puțin după toate aparențele –, apoi porni comunicația.

— Am terminat exercițiul de modelare, prietene Lehesu. Cred că avem o şansă bună. Nu vrei să te alături celorlalți cu pregătirile lor?

Creatura uriaşă înotă mai aproape de *Şoim* şi se uită la micul său prieten robot.

— Nu, Vuffi Raa. Sunt conştient de ceea ce trebuie să fac şi sunt pregătit. Eram curios de proiecțiile pe care le întreprinzi. Flota se va autodistruge cu adevărat dacă planul lui Lando va funcționa?

Droidul ridică un tentacul pentru a indica certitudinea, deoarece nu putea da din cap.

— Da, oricât de incredibil ar părea. Sunteți un popor uimitor, prietene, şi asta face ca totul să fie posibil. *Şoimul* este mai pregătit ca niciodată, deşi eu...

— Eşti tulburat, Vuffi Raa? Lehesu putea interpreta tonurile de voce chiar şi în cazul unei ființe mecanice. Te rog să vorbeşti cu mine despre asta; poate că te va ajuta.

Aruncând o privire mentală la ceasul pe care îl purta în circuitele sale, robotul făcu echivalentul unei ridicări din umeri.

— Este vorba despre asta, Lehesu...

Îi povesti Oswaftului despre conflictele pe care le simțea în programarea sa şi că începea să-i dezaprobe pe cei care i le impuseseră. Nu i se părea corect să fie obligat să stea cu *mâinile în sân* – cel puțin ceea ce el considera a fi cu *mâinile în sân* – în timp ce Marina extermina un popor blând şi admirabil.

— Înțeleg, răspunse în cele din urmă extraterestrul. Ştii, suntem cam în aceeaşi situație. Nici eu nu ştiu dacă pot lua o viață în apărarea mea. Nu suntem un popor luptător, după cum ați observat pe bună dreptate. Poate că este timpul să renunțăm la viață pentru a face loc unui produs mai reuşit al evoluției.

Robotul, neştiind ce să spună, nu spuse nimic.

— Totuşi, Vuffi Raa, ar trebui să plecăm doar dacă nu ne putem schimba. Dacă putem, suntem o specie de succes, nu-i aşa?

Momentan, Vuffi Raa îşi dori să poată fuma o țigară ca stăpânul său. Părea să-l ajute pe om să gândească şi dădea o anumită demnitate oricărui răspuns pe care i l-ar fi dat Oswaftului.

— Nu ştiu, prietene. Mi se pare cumva greşit ca succesul unei rase să fie măsurat în funcție de capacitatea ei de a fi violentă. Există şi alte lucruri în univers.

Oswaftul nu era mai capabil să dea din cap decât robotul.

— Totuşi, trebuie să ne gândim că niciunul dintre aceste lucruri nu este bun pentru cineva dacă este mort.

Vuffi Raa chicoti.

— Ai dreptate, acolo, Lehesu, ai dreptate.

* * *

— O să ajungem prea târziu! se plânse *Celălalt*. Ştiu asta!

— Calm, vechiul meu prieten, răspunse *Unul*. Asta încă nu este o concluzie

inevitabilă. Nu mai există concluzii inevitabile. Şi chiar şi aşa, este un experiment. Nu ar fi valabil, dacă am interveni. Orice rezultat este un rezultat dorit, nu am dreptate în privința asta?

Străbătură noaptea nesfârşită cu o viteză care li se părea o târâre, deşi mulți fizicieni ar fi fost interesați să afle că o asemenea viteză era posibilă. În spatele lor se întindea un şir nesfârşit, *Restul* care veniseră să asiste la rezultatele experimentului conceput de *Unul.*

— Cu toate astea, răspunse *Celălalt*, ezitând în gândire, nu şi în zborul său, am avut un nou gând tulburător care...

— Acesta a fost scopul experimentului, nu-i aşa?

— Da, da. Dar nu cred că vei fi foarte mulțumit de asta. Vezi tu, mi s-a părut că, în ciuda metodelor neconvenționale prin care ai creat subiectul nostru experimental şi în ciuda diferențelor anatomice evidente...

Aici, *Celălalt* făcu un gest subliniind forma netedă şi rotunjită a speciei lor.

— Da? Te rog să continui.

— Nu fi nerăbdător; acest lucru este dificil. Am ajuns să cred că avem anumite responsabilități față de această entitate – în special tu – dincolo de simpla cercetare ştiințifică.

Urmă o pauză lungă, în timp ce alți câțiva parseci se scurgeau în spatele lor. Nici *Unul* nu răspunse. Pentru prima dată, prietenul său urmase o linie de raționament pe care el nu o putea urma cu uşurință.

— Tu eşti părintele lui.

— Ce?

— Tu l-ai adus la existență. Tu l-ai trimis în univers. Noi – tu – nu-l putem lăsa să fie distrus. Ar fi condamnabil.

Din nou *Unul* nu răspunse. Anii-lumină treceau în grabă în timp ce el se cufunda în gânduri, meditând nu numai la problema responsabilității sale, ci şi la gândul mai tulburător că trecuse în întregime cu vederea problema. Subiectul lor experimental era o ființă gânditoare, cu care nu trebuia să se joace de parcă ar fi fost un obiect inanimat. Aparent, mulțumirea îl costa mai mult decât progresul şi savoarea vieții, interferând grav cu sensibilitatea sa etică.

În cele din urmă, spuse:

— Mă tem că ai dreptate, vechiul meu prieten. Felicită-mă, sunt tată. Şi, în orice caz, să ne grăbim, ca să nu ajungem prea târziu!

* * *

— E simplu, pe bune, îi explică Lando pentru a cincea oară, cu la fel de puține speranțe de reuşită pe cât cât avusese în primele patru. Sari în mijlocul unei perechi de nave, faci micul truc despre care am discutat şi sari afară. Marina va face restul.

Jucătorul plutea în poziția lotus în centrul *Peşterii Bătrânilor*, cu *Sen* şi *Fey* de o parte şi de alta a lui. Fiecare dintre ființele gigantice era de cel puțin cinci sute de ori mai mare decât el. Se simțea ca un virus care bea politicos un ceai cu o pereche de bacterii.

— Dar *Căpitanelandocalrissiandomnule*, este dezgustător! se plânse *Fey*. Este înjositor, sub demnitatea oricărui...

— Cum te simți în legătură cu pierderea transparenței?

— Ce vrei să spui?

Lando trase din trabucul pentru care îl pusese pe Vuffi Raa să-i construiască un suport în casca costumului său. Fața avea acum o ușoară umflătură, iar filtrele de aer trebuiau revizuite, dar în sfârșit putea să stea și să gândească cum trebuie în vid.

— Nu este moartea înjositoare, sub demnitatea ta, dezgustătoare?

Avu senzația clară că cel mai tânăr dintre cei doi *Bătrâni* clipise surprins.

— Păi, nu m-am gândit niciodată la asta până acum.

Sen rămăsese tăcut în timpul acestei dispute. Acum luă cuvântul.

— Spune-mi, Lando, ai putea efectua echivalentul fiziologic al acestui act? Să excreți deșeuri corporale pentru a...

— Poți fi sigur că aș putea! Uite: tot ce trebuie să faci este să concentrezi un anumit amestec de metale grele în sistemele tale, să sari la coordonatele potrivite, să-ți lași porii să-și facă treaba și să sari afară, lăsând în urmă o siluetă în formă de Oswaft detectabilă de senzori, în care să tragă băieții în gri. Joacă-ți bine cărțile și, timpul de reacție uman fiind ceea ce este, se vor împușca între ei, în schimb.

Sen și *Fey* se gândiră la asta. *Pentru prea mult timp*, gândi Lando.

— Ascultați, voi doi, nu ați ezitat să-mi oferiți tot felul de bijuterii prețioase, iar voi le fabricați în același...

— Nu e deloc la fel! se tângui *Fey*. Nu înțelegi că e diferit când o...

— Nu din punctul meu de vedere cultural. Pe de altă parte, oamenii Marinei pe care îi cunosc văd o mare diferență etică între a ucide animale pentru mâncare și a ucide legume – deși am întâlnit unul sau doi simțitori fotosintetici care i-ar putea contrazice. Să lăsăm la o parte faptul că cele două culturi au adesea orbiri despre ele însele acolo unde alte culturi văd mai clar. Puteți să faceți chestia asta?

Strălucirea suavă a pietrelor prețioase se vedea prin *Bătrânii* transparenți.

— Aceia dintre noi care pot se vor întâlni cu tine la semnalul tău.

Jucătorul ridică din umeri.

— Cred că nu pot cere mai mult de atât, nu-i așa?

Simți că *Sen* zâmbea.

— Nu, presupun că nu poți, decât dacă vrei să imiți inamicul cu care urmează să luptăm.

* * *

În timp ce escadrila sa de vânătoare trecea prin gura ThonBokăi, Klyn Shanga se lupta cu un gând sâcâitor. Asemenea unei melodii care îți circulă prin conștiință toată ziua – indiferent dacă îți place sau nu melodia – și, de cele mai multe ori, nu-ți place –, se tot întreba despre *Ottdefa* Osuno Whett. De ce i se părea atât de familiar acel fiu de *mynock*? Unde îl mai văzuse?

— *Șaptesprezece*, revino la locul tău. Rămâi în urmă, iar asta pune presiune pe nava auxiliară.

— Am înțeles *Lider Zero*. Execut.

Aruncă o privire rapidă la ceilalți indicatori generați de computer de pe panourile sale și se așeză din nou în scaunul de accelerare. Unde îl mai întâlnise pe antropologul înalt, slab și cu părul alb și de ce îi era greu să se gândească la el ca la un academician. Ce ar trebui să fie? Un fel de lacheu. Whett se născuse pentru a fi un subordonat.

Dar de ce? Ajunse la concluzia că nu de înfățișarea lui Whett își amintea atât de

bine. Vocea, atunci? Era o voce înaltă, plângăcioasă, cicălitoare, plină de o părere bună despre sine, care nu părea să se potrivească cu amintirea vagă pe care o avea Shanga. Era ca amintirile false pe care le experimentezi în vise: te trezeşti brusc – şi adesea cu uşurare – ştiind că lucrul de care îți aminteai nu s-a întâmplat deloc.

Dar Whett era real.

— *Douăzeci şi trei* către *Lider Zero*, terminat.

— Spune, Bern.

— Sigur. Cum se face că nu păstrăm tăcerea în această cursă? Am crezut că o să-i surprindem pe micul...

— Ei ştiu că venim, şi nu putem veni decât dintr-o singură direcție.

— Cam ca primul raid pe care l-am făcut la sud de Mathilde, după *Trădare*, nu?

Nuladeg chicoti la amintirea îmbibată în sânge. Era singurul lucru pe care îl puteau face. Amintirea nu era chiar atât de plăcută, deşi uciseseră o mie de inamici în dimineața aceea, prinzându-i pe teren înainte să se pregătească de apărare.

Shanga îşi aminti şocul pe care îl simțise la invazie, după toată primirea prietenoasă pe care o făcuseră pentru Vuffi Raa şi acum, de ce îl făcea asta să se gândească din nou la Whett?

— *Liderul Zero* către *Douăzeci şi Trei.* Bern, l-ai văzut pe antropologul animal de companie al lui Gepta, Osuno Whett?

— Nu pot spune că l-am văzut. De ce?

Shanga putea vedea nava celuilalt vânător de pe partea opusă a formației, cu carlinga plină de fum de țigară. Se întreba cum respira micuțul om în atmosfera aceea.

— Nu ştiu, Bern, dar ceva mă sâcâie, şi pare să fie important.

— Atunci nu-l mai mesteca, şefu'. Dormi gândindu-te la asta. Îți vei aminti dacă e important. *Pe Nucleu*, oricum ți-ar prinde bine să dormi puțin. Aşează-te pe spate, iar eu mă ocup de băieți pentru o vreme.

— Mulțumesc mult, Bern, apreciez.

— Doar să nu-ți faci un obicei din asta.

— Recepționat, *Douăzeci şi trei*, şi terminat.

* * *

Ottdefa Osuno Whett se uita peste nişte date extrem de ciudate în timp ce stătea în spațiul restrâns al ascunzătorii sale. Afară, stelele păreau nemişcate prin hublouri. Era o iluzie. Conform dispozitivelor de spionaj aproape microscopice pe care le plantase pe Gepta cu un succes parțial, vrăjitorul intrase într-adevăr în compartimentul blindat de la pupa lui *Wennis* printr-un tub abia mai mare decât diametrul încheieturii unui copil. Şi undeva în interiorul acelui tub, conform acestor citiri, Gepta încetase să mai existe, pentru că înregistratoarele de mărimea unui fir de praf plutiseră în tub şi rămăseseră acolo, fără să înregistreze nimic, până când vrăjitorul redevenise el însuşi, oricare ar fi fost acesta.

Whett se mişcă inconfortabil, neîndrăznind să arate o lumină care să poată fi văzută din exterior, nevenindu-i să creadă citirile, afişajele lor fiind camuflate până aproape de invizibilitate. Cunoscuse pe alții în domeniul său – antropologie, nu spionaj – care ajunseseră în cele din urmă să creadă în magia primitivă pe care o studiau, savanți altfel serioşi care credeau că dansul, la urma urmei, cel puțin atunci când era executat într-un anumit fel de către un anumit popor, putea aduce ploaia. Minți bune

care putrezeau doar din cauza supraexpunerii şi a unei forme maligne de osmoză.

Întotdeauna se împotrivise acestei idei, considerând-o un eşec atât al detaşării ştiinţifice, cât şi al integrităţii personale. Acum, nu mai era sigur.

În regulă, se presupunea că *Vrăjitorii Tund* erau capabili de toate tipurile de magie. Nimeni nu afirmase vreodată că ar fi fost chiar oameni; asta era o presupunere generală şi, ca toate presupunerile generale, era probabil greşită. Cu toate astea...

Ce specie era în mod natural capabilă de lucrul la care fuseseră martore instrumentele sale? Gepta se întorsese prin tub, spionii electronici aderând din nou la el în timp ce el, ce... se materializase? Şi ce era acea radiaţie ciudată, necunoscută, care, în ciuda armurii de care acum îşi dădea seama că nu era groasă de un metru, ci de doi, se scurgea în mod incredibil încă de când Gepta se aflase în compartiment timp de câteva minute? Şi, mai presus de toate, ce era, *în numele Nucleului*, Rokur Gepta.

Capitolul 16

— Stăpâne, avem companie!

— În regulă, Vuffi Raa, vin!

Lando sări în picioare de pe scaunul său din salon, unde programase tacticile pentru Oswafti. Din peste un miliard de creaturi, mai puțin de o mie acceptaseră să joace jocul lui de *sabacc, trăieşte sau mori*. Alergă pe coridor până la carlingă şi se aruncă pe scaunul din dreapta.

— Unde sunt?

Robotul îi indică o serie strâns înşirată de puncte de pe senzorii cu rază lungă de acțiune.

— Nave de luptă, stăpâne, de acelaşi tip cu care am luptat în Oseon. Eu zic că sunt douăzeci – nu, douăzeci şi cinci. Dar nu ştiu ce e chestia aia mare din mijloc.

Jucătorul aprobă din cap.

— Mă întreb dacă nu este acelaşi grup. Nu arată ca o aripă tactică de vânătoare şi folosesc aceeaşi formație ca şi înainte. Data trecută a fost un motor de navă de luptă.

Începu să lovească comutatoarele, aducând armamentul defensiv al *Şoimului* la capacitate maximă.

— Oh, Doamne, spuse Vuffi Raa cu o voce scăzută, Renatasianii. Uneori cred că ar fi mai bine să mă predau lor. Dacă ar şti măcar adevărul.

— Termină, cap de roată! Ştiu adevărul, doar că e prea greu să renunți la un țap ispăşitor odată ce l-ai prins de barbă. Hai să le facem o surpriză nenorociților ieşind în întâmpinarea lor, ce zici?

Tentaculele robotului începură să danseze pe consolă.

— Exact sentimentele mele, stăpâne, pentru asta am venit aici de la bun început, nu-i aşa?

Lando se ridică, sprijinindu-se de scaun în timp ce vibrațiile străbăteau nava.

— Ai dreptate, deşi nu eram sigur că îi vom fraieri şi pe Renatasiani. Gepta a întârziat. Cum poate rezista, având-ne prinşi aici, în *Peştera Stelară*?

— Nu îți face griji, stăpâne, va apărea.

— Grozav. Jucătorul se grăbi la pupa spre tunelul care făcea legătura cu bula tunului cvadruplu, ajunse la scaunul pivotant şi se legă în el.

— Ei bine, bătrâne prieten, să mergem!

— Da, stăpâne, răspunse interfonul. Pornim la puterea maximă!

În timp ce *Şoimul* se grăbea să înfrunte inamicul, Lando îşi revedea planurile. Oswaftii nu aveau să lovească micul grup de nave de luptă. Îşi trecuse ideile prin computer şi, de acolo, direct în creierele lor. Acum ştiau la fel de multe despre tactici ca şi el.

Concentrându-se din nou asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, se încălzi, balansând armele în sus şi în jos, apoi dintr-o parte în alta. Scaunul le urma, oferindu-i o călătorie antrenantă care era probabil adevăratul motiv pentru care îi plăcea arma atât de mult. Apoi tastă intercomunicația.

— Urmează testul – şi nu-mi mai spune *stăpâne*.

— Da, stă...

— Te-am prins de data asta.

Folosind una dintre stele ca punct de ochire, apăsă cu ambele degete pe trăgaci. Proiectilele de energie de înaltă intensitate ieşiră din arme în timp ce acestea pompau înainte şi înapoi în tiparul lor ciudat, la fel ca mitralierele de odinioară. Numai că acum o făcea pentru a evita ca jeturile de energie să fuzioneze gurilor țevilor care nu trăgeau. Trase din nou cu tunurile, apoi se uită la ecranul senzorilor pentru a vedea ce vedea Vuffi Raa în față.

— O mie de kilometri şi se apropie, stăpâne. Obiectul acela central este o navă auxiliară. Cred că au folosit-o pentru remorcare. Scuturile noastre s-au ridicat la 850 de kilometri. Încep să se desprindă de nava auxiliară.

— Ține-o nemişcată, prietene, lasă-i să facă prima trecere.

Pe ecranul său, Lando putea vedea că şi navele de luptă îşi ridicaseră scuturile deflectoare. Scuturile navelor de luptă erau de notorietate ca fiind permisive – pur şi simplu nu existau suficientă putere în motoare pentru a le susține. Acesta era unul dintre lucrurile care făceau o navă de mărimea *Şoimului* atât de la îndemână.

— Cinci sute de kilometri, stăpâne!

Acum navele de luptă erau vizibile ca nişte mici puncte de lumină, pseudostele pe fundalul înstelat al gurii nebuloasei. Lando mişcă armele pentru luptă, balansându-le pentru a întâmpina manevrele inamicilor, pentru a le ținti. Semănau cu gaşca lui Klyn Shanga. Se pare că făcuseră echipă cu vrăjitorul şi cu Marina.

Două nave de luptă trecură în viteză peste *Şoim*. Lando revărsă energie distructivă asupra lor, dar trecerea fu prea rapidă pentru ca vreuna dintre părți să provoace pagube. Probabil confirmau că acesta era, într-adevăr, *Şoimul Mileniului*, cu Vuffi Raa, alias *Măcelarul* Renatasiei, ca secund.

Robotul înclină nava abrupt.

— Două vin de jos!

— Lasă-i să vină!

Scuturile întărite ale navei aveau să fie o surpriză. Lando reținu focul până în ultimul moment, apoi izbi în nava cea mai mare dintre cele două. Scutul ei rezistă doar o milisecundă, apoi se produse o explozie şi nava ieşi în spirală, grav avariată. Întoarse armele, dar a doua navă de vânătoare trecuse pe deasupra şi dispăruse. *Unul doborât*, gândi el, şi după estimările lui Vuffi Raa, mai erau douăzeci şi patru.

— Raportează pagubele!

— Nimic de raportat, stăpâne. Scuturile noastre au rezistat bine.

— Faci treabă bună. Unde au dispărut?

Întrebarea primi răspuns când şase nave de vânătoare se năpustiră direct asupra cargobotului. Lando *stropi* spațiul din fața lor cu energie, luminile navei întunecându-se pentru scurt timp. Aceştia virară brusc, incapabili să facă față focului său de la acea distanță.

— Stăpâne! Inamicii drept în față! Unsprezece dintre ei!

— Ei bine, întoarce nava! Nu pot ajunge la ei de aici! Nu! Nu! Anulează! Am destule probleme aici!

Patru dintre primii şase se întorseseră, trăgând cu putere. Lando îi egală lovitură cu lovitură, atinse un altul, apoi prinse o navă de luptă cu o lovitură directă. Acesta înflori într-o minge enormă de scântei minuscule şi dispăru. Dar ceilalți încă nu renunțaseră. Chiar şi nava rănită execută un cerc larg şi stângaci şi se întoarse. Lando centră nava de vânătoare principală în vizorul său, apăsă pe trăgaci şi mârâi.

Încă o minge de foc. Încă o lovitură asupra navei avariate, care se clătină, apoi explodă brusc. Nava de luptă rămasă îşi croi drum pe după el şi ieşi din raza lui de acțiune. Avea să se întoarcă.

— Liber, acum! Întoarce nava!

— Prea târziu, stăpâne, am distrus două nave şi celelalte nouă s-au retras.

Urmă o pauză lungă, speriată, care aproape că îi costă viața pe cei doi. O singură navă de vânătoare veni cu viteză maximă, trase cu toate armele, aruncându-şi încărcătura de energie letală direct pe tuburile propulsoarelor, cea mai slabă porțiune a scutului. Lando tresări, mai speriat de neatenția lui decât de nava de luptă. Balansă tunurile cvadruple spre pupa, trase şi iar trase până când nava dispăru într-un nor de fum. Pilotul acelei nave nu ar fi putut fi mai surprins decât era Lando.

— Spui că ai doborât două nave de luptă, bătrâne pacifist?

Acest lucru era adevărat: pe suprafața superioară a navei se afla o pereche de tunuri mici – de obicei ineficiente împotriva a ceva mai mare decât o barcă cu vâsle – care puteau fi controlate din carlingă. Lando le voise sincronizate, ceea ce le-ar fi cvadruplat efectiv puterea, iar Vuffi Raa se ocupase de asta în ultimele câteva zile.

Totuşi, nu primi niciun răspuns de pe puntea de comandă.

— Vuffi Raa, eşti în regulă?

Niciun răspuns.

Grupul de atacatori se retrăsese momentan, lingându-şi rănile, fără îndoială, şi evaluând *Şoimul*. Dacă erau oamenii lui Shanga, probabil că erau surprinşi să întâlnească două linii de foc venind asupra lor. Sau poate nu erau? Din punct de vedere tactic, ştiau că Vuffi Raa nu poate riposta, dar din punct de vedere politic – psihologic şi sociologic – era cel mai criminal răufăcător din istoria lor. Cum să rezolve un astfel de conflict?

— Vuffi Raa, vorbeşte!

— Da, stăpâne, îmi cer scuze, şi o să-ți povestesc totul mai târziu. Acum nu mai e timp – prietenii noştri s-au întors!

De data asta veniră în forță. Lando numără şaptesprezece înainte să se apuce de treabă, ceea ce corespundea aproximativ cu cele cinci *ucideri* şi o probabilă *ucidere* pe care le obținuseră până atunci. Lando nu lua trofee; nu era stilul lui să facă asta. Voia doar să ştie cât de aproape de sfârşitul luptei se aflau. Voia un trabuc.

Şi de data asta dădură tot ce aveau. Lando se luptă, simțind că motoarele navei erau slăbite, ceea ce însemna că şi Vuffi Raa trăgea în timp ce conducea nava. Totuşi, scuturile primeau lovituri teribile, iar lumini galbene, judecând după rapoartele strigate de robot, apăreau ca licuricii pe console. Apoi, o lumină strălucitoare înflori acolo unde armele lui Lando nu erau îndreptate, iar ale lui Vuffi Raa nu puteau fi îndreptate. Stând deoparte, deoarece nu beneficia de scuturi, era Lehesu. Se întoarse încet, maiestuos, *strigă* la un alt luptător, care se transformă într-un nor de fum unsuros, apoi dispăru el însuşi, pentru a apărea de cealaltă parte a navei.

Navele de luptă se retraseră la o oarecare distanță, iar liniştea domni momentan.

— Lehesu, as bătrân! Am crezut că eşti cu poporul tău!

— Poporul meu este viața inteligentă de peste tot, *Căpitanestăpân*. Am văzut că ai nevoie de ajutor şi…

Jucătorul se încruntă.

— N-aş spune chiar că aveam nevoie de ajutor.

Recuperând un trabuc de unde îl ascunsese, îl aprinse şi se linişti pentru o clipă.

— Eu o voi spune, zise Vuffi Raa. Mulțumesc, Lehesu, şi mulțumesc pentru discuția avută. Se pare că am rezolvat conflictul din programarea mea.

Rămânând cu ochii pe indicatori pentru a detecta alți intruşi, Lando întrebă:

— Unde sunt semenii tăi, Lehesu; aşteaptă să urmeze programul meu?

— Nu, *Căpitanestăpân*. În schimb, ți-au urmat exemplul. Au plecat să înfrunte flota în loc să o aştepte.

* * *

Entitatea la care Lando se referea ca fiind *Sen* era mulțumită. Mult mai mult decât o mie de Oswafti *înotau* acum în spatele lui, mult mai mulți decât crezuse, ruşinați de exemplul curajos al *Căpitanuluistăpânlandocalrissiandomnule* – şi probabil de succesele sale împotriva primului val al inamicului. Îşi îndreptă un gând spre *Fey*.

— Câți ai spune că suntem, vechi prieten?

— Poate până la un milion. Restul au urmat o altă sugestie a omului: se ascund în zidurile *Peşterii Stelare*.

Urmă o ridicare mentală din umeri.

— Ei bine, s-ar putea să aibă dreptate, iar asta ne-ar putea salva de la dispariție mai bine decât să luptăm cu aceşti monştri. Ideea asta de disidență individuală pe care ne-a impus-o Lehesu poate avea rostul ei. Opiniile diferite produc moduri diferite de supraviețuire, dintre care unul sau mai multe pot reuşi.

Flota creştea pe măsură ce se apropiau de ea.

— Nu ştiu, spuse *Fey*. Cred că aş prefera să joc *sabacc*. Ideea de a fi ucis…

— Este uşor revigorantă, încheie cel mai în vârstă dintre cei doi *Bătrâni*. Lehesu are dreptate: e mai bine decât să stai degeaba şi să devii stagnant.

— Fiecare cu preferințele lui, răspunse *Fey* ironic.

* * *

La bordul *Reticentului*, un tunar îşi smulse în sfârşit ochii din ecran.

— Sunt un milion! *Nucleul să ne salveze*, sunt un milion acolo!

Supraveghetorul său se grăbi să se apropie, se uită de pe pasarelă în jos, la instrumentele secundului, în timp ce acesta se uita la el cu teamă şi mirare.

— Te înşeli, fiule, computerul face o nouă estimare. Sunt două milioane.

* * *

Sen chicoti pentru sine în timp ce sărea din pielea artificială pe care tocmai o generase, lăsând-o în urmă pentru a deruta inamicul. Senzorii lor înregistrau acum trei milioane de Oswafti şi, chiar dacă înțelegeau trucul, nu ar fi ştiut în ce să tragă.

O şansă la trei de a fi ucis. Puteai învăța lucruri din *sabacc*. Mai sări încă o sută de metri, se opri şi făcu o şansă din patru. Cu fiecare pas pe care semenii lui îl făceau în acest fel, numărul lor aparent creştea aritmetic. Adevăratul test avea să vină atunci când vor ajunge la flotă şi vor începe să înoate în mijlocul ei.

— Eşti gata, prietene? îl întrebă *Fey* de lângă el.

— Nu. Să mergem.

Primul lor salt îi aduse la distanță de tragere de *Reticentul*. Înainte ca nava să

apuce să tragă cu armele, ei dispăruseră. *Sen* îşi orientă următorul salt astfel încât să se plaseze între acea navă şi următoarea din roiul metalic. Sări, emise o fantomă din el însuşi şi sări din nou, de data asta într-un loc sigur de unde putea privi.

Reticentul îşi înşelă numele şi trase! Fulgerul puternic şi uriaş, o dezvoltare Imperială recentă, tăie falsul Oswaft, lovind profund şi paralizant nava soră, care trăsese doar puţin în urma celeilalte nave. Acel fulger aproape rată, dar prinse o navă de luptă de escortă şi o vaporiză instantaneu. Conturul Oswaftului se dizolvă şi dispăru. *Sen* sări din nou, creând o altă imagine ameninţătoare a sa.

Avu cam acelaşi efect ca prima dată: inamicul se axă pe o ţintă care să absoarbă forţa letală a tunurilor sale înainte ca acestea să lovească o navă soră. Se înşelau şi o descopereau prea încet. Un milion de Oswafti îi urmară pe *Sen* şi *Fey*, repetând aceleaşi acţiuni. Spaţiul fu luminat de mii de salve feroce şi inutile. Oamenii muriră cu sutele până când trucul fu în cele din urmă descifrat. Până atunci a fost prea târziu. Strigând din răsputeri, *Sen* zdrobi o pereche de nave de luptă, apoi îşi concentră energiile asupra unui crucişător. Lando avea dreptate: scuturile erau prea dense pentru a avea vreun efect. Se opri din ţipat la orice, mai puţin la navele de luptă ca nişte ţânţari, şi sări şi iar sări, având grijă de fiecare dată să se plaseze între două nave capitale.

La rândul lor, văzând distrugerea propriilor nave de către propriile lor tunuri, Marina încetini şi mai mult, încercând să-şi îndrepte focul astfel încât să nu pună în pericol flota. Acest lucru era inutil: fie nu era nimic în care să tragă, fie proiectilul străpungea inamicul, spulberând în schimb un crucişător sau un cuirasat. În cincisprezece minute, flota fusese redusă cu 11 procente. Apoi tirurile încetară.

* * *

Până atunci, escadrila diminuată a lui Shanga mai făcuse două curse împotriva *Şoimului*, pierzând încă un vânător. Cu Vuffi Raa la comenzi, cargobotul îi apropiase treptat de locul unde flota era ocupată să se distrugă pe sine. Focul sărea ici şi colo, luminând noaptea eternă. Navele de luptă ale Marinei explodau, împroşcând navele-mamă cu resturi, împrăştiind pagubele şi mai mult. Oswaftii intrau şi ieşeau, numărul lor scăzând şi el foarte uşor, pe măsură ce simţitorii oboseau sau deveneau nepăsători.

La bordul *Şoimului*, Lando trase din nou cu tunul cvadruplu, transformând o navă spaţială mică în resturi în derivă.

— Hei, ăla nu era unul dintre inamicii noştri! Era o navă de vânătoare a Marinei. Unde naiba suntem, Vuffi Raa?

Robotul îi răspunse din camera de control.

— Intrăm în zona de conflict dintre Oswafti şi flotă. Voi încerca să ne ţinem departe de orice navă mare, din moment ce noi – Gata! Am mai lovit una! – din moment ce nu putem manevra ca Lehesu şi semenii lui.

Un grup de nave de vânătoare trecu în picaj pe lângă *Şoim*, ignorându-l în timp ce se îndreptau spre un crucişător care exploda. Trei Oswafti, concentrându-şi toată puterea, făcuseră asta când unul dintre scuturile navei fusese momentan slab, din cauza coliziunii cu o navă de vânătoare.

Deodată, oamenii lui Shanga se întorseseră, plonjând pe rând asupra *Şoimului*, atrăgându-i focul, şi trăgând la rândul lor. Lando era singur, iar braţele lui începuseră să obosească din cauza muncii constante la tunurile cvadruple. *Şoimul* făcea bucle şi se înălţa, depăşind navele de luptă iar şi iar. Armele vuiră, iar oamenii muriră. Fără

avertisment, întreaga flotă încetă să mai acţioneze. Explozia şi strălucirea salvelor se opri ca şi cum cineva ar fi oprit un întrerupător. Fiecare navă de luptă fu rechemată.

În centrul acţiunii, Lando, Vuffi Raa şi Lehesu priviră cum un coridor larg era eliberat printre nave. Cu scuturile ridicate, erau imuni la Oswafti şi, atâta timp cât nu trăgeau asupra adversarului, nu mai sufereau pierderi.

— Este ceva pe monitor, stăpâne.

— Ține-mă la curent.

Prin spaţiul eliberat de flotă, deveni vizibil un crucişător de model mai vechi, cu suprafaţa acoperită cu negru şi înţesat cu o serie de echipamente necunoscute. Pe partea sa inferioară erau inscripţionate semnele lui Rokur Gepta însuşi. Pe laturi era adăugat numele navei: *WENNIS.*

— ...prin edict! Vi se ordonă să încetaţi focul şi să vă predaţi imediat celei mai apropiate nave Imperiale.

Aparent, Vuffi Raa găsise frecvenţa Marinei – sau ei o găsiseră pe a *Şoimului* şi transmiteau prin comunicaţii. În timp ce asculta, Lando văzu cum unul dintre ecranele auxiliare ale ţintei sale devenea momentan alb, apoi se umplea cu imaginea întunecată şi terifiant de familiară.

— Asta în numele şi la ordinul lui Rokur Gepta, *Vrăjitorul Tund.* Şi apoi: Pentru Căpitanul Lando Calrissian de pe *Şoimul Mileniului.* Vrăjitorul se aplecă conspirativ spre receptor. Ai dus o luptă curajoasă şi genial concepută, domnule, dar pe care o veţi pierde inevitabil, fie şi numai pentru că sunt dispus să arunc jumătate din resursele civilizaţiei asupra voastră, dacă va fi necesar. Aş putea să te îngrop cu cadavre şi să umplu această întreagă nebuloasă cu epave de nave, şi o voi face. Cu toate astea, îţi ofer o oportunitate de a reduce la minimum vărsarea inutilă de sânge, de a rezolva lucrurile personal şi între noi, o dată pentru totdeauna. Nici nu am nevoie de resursele unei jumătăţi de imperiu pentru a te convinge. În acest moment am puterea de a extermina fiecare fiinţă sensibilă din această nebuloasă, fiecare picătură de viaţă, fiecare speranţă că viaţa va mai înflori vreodată aici. Priveşte şi decide!

Ridică o mână, cu un gest de magician. Afară, de pe una dintre proeminenţele de pe corpul crucişătorului *Wennis*, ieşi un jet slab şi rapid de viaţă strălucitoare. Imediat se îndreptă spre un grup de Oswafti gigantici care, de când încetaseră să lupte, priveau şi ascultau. *Sen* şi *Fey* erau printre ei. Când punctul de lumină ajunse la ei, începură să strălucească într-un verde palid şi bolnăvicios şi dispărură fără urmă înainte ca ţipetele lor de moarte să se fi stins. Orice ar fi fost arma, putea să distingă între fiinţele organice reale şi contururile false pe care Lando îi învăţase să le creeze.

Acelea rămăseseră ca nişte fantome, goale şi insubstanţiale.

— Asta, dragul meu Căpitan Calrissian, a fost o demonstraţie în care am folosit o zecime la minus şaptesprezece din puterea de care dispun. Obiectul era o torpilă electromagnetică, abia mai mare decât un virus filtrabil şi era programată să se autodistrugă după ce îşi făcea treaba. Dacă nu ar fi fost aşa, această zonă din jurul nostru nu ar fi conţinut nicio formă de viaţă până acum şi, într-o săptămână, nici întreaga nebuloasă. Îţi ofer, totuşi, o alternativă. Dacă vei triumfa, întreaga flotă va pleca. Dacă înving eu, voi elibera o mie de tone din acest agent distructiv în ThonBoka. În ceea ce ne priveşte personal, ne vom duela până la moarte.

Capitolul 17

— Avem un singur avantaj, stăpâne.

Vuffi Raa tocmai se întorsese de pe *Wennis*, unde, la ordinul lui Gepta, mersese ca secund al lui Lando pentru a primi termenii duelului. Gheața se transformase în apă pe corpul cromat al micului robot şi picura pe podeaua micului sas de sub trapa superioară.

— Asta e absolut minunat, bătrâne intermediar. Orice mic impuls ar fi binevenit, chiar acum.

Se uită prin vizor. Pe o parte, *Şoimul* era înconjurat de Marină, probabil cinci sute de nave capitale enorme. Din altă parte, putea vedea că erau înconjurați de escadrila lui Klyn Shanga – ce mai rămăsese din ea – în formație din nou în jurul navei auxiliare. Câmpul tractor era oprit şi ar fi fost oricum invizibil, dar aranjamentul le dădea posibilitatea de a alege instantaneu între două moduri de mişcare.

Lando clătină din cap şi continuă să parcurgă lista de verificare pe termen lung, pregătindu-şi cel mai bun costum spațial pentru viitorul conflict.

— Da, stăpâne. Îți aminteşti că el a fost cel responsabil de faptul că m-ai câştigat, în primul rând? Ei bine, el a fost cel care m-a furnizat lui *Ottdefa* Osuno Whett. Mă cunoaşte destul de bine şi încă mai crede că mă poate programa să te trădez.

Jucătorul îşi ridică privirea, lăsă deoparte perechea de mănuşi de vid la care lucra şi îşi aprinse un trabuc. Posibil ultimul lui trabuc.

— Foarte interesant. Şi poate?

— Nu, deloc. Ce e şi mai bine e că el încă mai crede că sunt legat de programarea mea anterioară. Crede că nu pot lupta.

Lando rânji.

— Ştii, nici eu nu sunt sigur că înțeleg. Dar, desigur, de aceea s-a oferit să te lase să mă ajuți în acest duel, pentru a compensa puterile lui magice, după spusele lui.

Robotul ridică un tentacul afirmativ.

— Acum ne rămâne să plănuim ce vom face odată ajunşi acolo. Ai vreo idee?

Lando trase un fum adânc, apoi îl lăsă să iasă încet, savurându-l.

— Am, într-adevăr, bătrâne. Condițiile sunt câte o armă personală de fiecare?

— Nu chiar, stăpâne. Tu ai dreptul la o armă, eu nu am dreptul la niciuna. Nu a specificat ce va folosi. Nici n-am întrebat. Se pare că nu avem de ales în această chestiune.

— Nu, dar spune-mi, el ştie despre felul în care îți laşi tentaculele să gândească singure?

Strălucirea din ochiul fațetat al lui Vuffi Raa deveni mai puternică.

— Nu, stăpâne, nu cred că ştie.

— Grozav. Atunci iată ce vom face – şi nu-mi mai spune *stăpâne.*

* * *

Rokur Gepta stătea într-un sas al crucişătorului *Wennis*, privind *Şoimul* prin

ochiul trapei. Îi putea vedea pe căpitan şi pe droidul său ieşind din propria lor ecluză, în timp ce el însuşi se pregătea. Costumul era de un gri închis nereflectorizant, cam de culoarea pereților ThonBokăi. Se întoarse spre ofițerul de lângă el, Căpitanul nominalizat al crucişătorului.

— Eşti sigur că ai înțeles instrucțiunile mele?

— Da, domnule, răspunse bărbatul cu aspect nefericit. Trebuie să extermin toată viața din nebuloasă, indiferent de rezultatul duelului.

Înghiți în sec când rosti ceea ce simțea a fi o decizie dezonorantă şi nemilitară şi rămase rigid în poziție de drepți în timp ce vrăjitorul îşi punea casca.

— Exact, Căpitane, şi dacă te gândeşti să contramandezi acest ordin în cazul dispariției mele, te rog să-ți aminteşti că existența continuă a familiei tale depinde de îndeplinirea lui. Acesta a fost scopul trimiterii curierului în sistemul tău de origine acum câteva minute. Viețile lor sunt în mâinile tale.

— Da, domnule.

— Foarte bine, atunci, dă-te la o parte ca să pot ies din ecluză – asta dacă nu vrei să mi te alături în vid?

* * *

Klyn Shanga îl privi pe blestematul Vuffi Raa, *Măcelarul* Renatasiei, ieşind din sasul *Şoimului.* Micul monstru încă purta costumul spațial pe care îl avusese în Oseon şi care îl făcea să pară un robot. Shanga începu să apese pe întrerupătoare; turbinele vâjâiau pe măsură ce nivelurile de putere creşteau. O mână tremurândă rămase pe butonul sistemului său de arme. *Uşurel, soldat bătrân,* îşi spuse el, *mai sunt doar câteva minute.*

Dintr-o dată, o navă de vânătoare din cealaltă parte a formației alunecă înainte, câştigând viteză pe măsură ce se apropia de *Şoim.* Shanga deschise gura să strige *Bern, nu!* când o rază de putere de grosimea unui om de pe *Wennis* lovi nava de luptă numărul *Douăzeci şi trei*, spulberând-o în bucăți.

— Îmi pare rău, Amirale Shanga, spuse o voce prin comunicații. Ordin de la *Vrăjitorul Tund.* Nu trebuie să existe nicio interferență.

Şi nici răzbunare, nici dreptate, îşi dădu seama Shanga, dacă nu se putea gândi la ceva rapid. Zece ani din viața lui, din viața tuturor oamenilor lui, aruncați pe apa sâmbetei, doar dacă… O mişcare în apropiere de *Wennis* îi atrase atenția.

Rokur Gepta ieşi din sas, traversă jumătate din spațiul dintre crucişător şi cargobot şi se opri cu abilitate. Îşi încrucişă brațele în costumul spațial şi rămase acolo suspendat, aşteptându-şi adversarii.

De cealaltă parte a vidului devenit arenă, Lando Calrissian îi urmă exemplul într-un costum spațial galben aprins, sărind ca o rachetă în întâmpinarea vrăjitorului şi oprindu-se la câteva zeci de metri distanță. Vuffi Raa era chiar în spatele lui.

Ceva de ordinul unui miliard de perechi de ochi – sau echipamente senzoriale echivalente – îl priveau pe vrăjitor înclinându-şi capul într-o mică plecăciune plină de ranchiună. Fără niciun alt avertisment, mâna sa dreaptă se mişcă şi o rază de energie lovi locul în care se afla Lando. Acesta se rostogoli, se învârti şi îşi reveni, cu ceva mic şi strălucitor în propria mână, dar nu răspunse la foc. Zburând, el făcu o figură complicată în vid în timp ce Gepta mai trase de două ori, ratând de ambele ori.

În timp ce vrăjitorul era astfel distras, Vuffi Raa se învârtea prudent în cerc,

croindu-şi drum în spatele personajului îmbrăcat în gri. Încă două focuri, apoi Gepta îşi dădu seama că era înşelat. Se întoarse, exact când tentaculele robotului se desprinseră de corpul său pentagonal, răspândindu-se, încercuind poziția vrăjitorului şi apropiindu-se. Aproape isteric, Gepta încercă să ardă tentaculele, dar acestea se zvârcoleau şi se contorsionau în timp ce veneau spre el, fiecare membru nemaifiind acolo unde fusese atunci când fusese țintit. Veneau mai aproape, tot mai aproape.

Lando trase, lovindu-l pe Gepta drept în spate. Incredibil, energia mini pistolului trecu inofensivă prin vrăjitor, aproape lovind corpul lui Vuffi Raa, care se dădea înapoi, încet, stângaci, îndepărtându-se de luptă în timp ce direcționa tentaculele atacatoare.

Gepta se întoarse din nou, reuşind să tragă trei focuri în jucător. Ultimul îl nimeri în picior. Se auzi o bufnitură de abur şi un şuierat audibil doar pentru Lando, apoi costumul se sigilă, procesele sale medicale oprind deja durerea. Habar n-avea cât de grav fusese rănit, dar ştia că încă mai putea lupta.

Trase un al doilea foc din cele cinci ale sale, lovindu-l din nou pe vrăjitor în centrul trunchiului. Din nou, raza îl străpunse fără să producă pagube aparente.

Apoi un tentacul îl prinse pe Gepta de gât. Silueta în costum gri se zbătu, încercând să desprindă membrul cromat, dar acesta se agățase bine.

Din punctul său de observație din escadrilă, Klyn Shanga privi, apoi fu lovit brusc de un gând: *Vuffi Raa, aşa-numitul Măcelar al Renatasiei, chiar era un robot!*

Nimic altceva nu putea explica membrele independente. Dar dacă era adevărat, atunci ce se întâmpla cu misiunea lor de răzbunare? Cum rămâne cu singurul scop pe care îl avuseseră pentru a trăi, de la moartea civilizației lor. Ce se întâmpla cu...

Brusc, avu loc un val de mişcare, în timp ce stăpânirea fragilă a undelor tractoare fu ruptă şi nava auxiliară înaintă de la sine, lăsând în urmă navele de luptă. Nimeni de la bordul navelor flotei nu păru să observe, atât de mult era concentrată atenția lor asupra duelului. Dar Shanga observă.

— Ce se întâmplă acolo? Cine e în nava auxiliară?

— Sunt eu, *Ottdefa* Osuno Whett, veni răspunsul electronic. Am de gând să pun capăt acestei farse, să distrug robotul şi pe jucător – şi poate şi pe Rokur Gepta, în acelaşi timp! Niciunul dintre ei nu e în stare să...

O altă străfulgerare orbitoare de recunoaştere. Vocea era cea care o provocase, separată acum de aparența asumată. Whett fusese ajutorul *Măcelarului*! Whett fusese asistentul *Măcelarului*! Whett fusese – *Măcelarul* însuşi! Trebuia să fie el! Nicio altă explicație nu era posibilă. Întorcându-şi nava de luptă, Klyn Shanga îşi îndreptă armele spre nava auxiliară. Totuşi, scuturile navei mai mari erau ridicate, scuturi concepute pentru a proteja persoana delicată a unui Amiral în timpul transferurilor de la navă la navă şi de la navă la planetă. Focul lui Shanga se risipi strălucind pe bariera invizibilă.

— Aici *Liderul Zero!* strigă el pe frecvența escadrilei. Ochiți nava aia – omul pe care îl căutăm este la bord! Vă voi explica mai târziu, dacă vom supraviețui!

Disperat, apăsă pe butoanele consolei care controlase de la distanță nava auxiliară în timpul călătoriei. Nu-l putea împiedica pe Whett să o conducă, nici să-i coboare scuturile, dar putea să-l țină departe de hiperpropulsie şi să blocheze câmpul tractor. Aşa şi făcu. Escadrila intră în formație.

Deschizând motoarele micuței sale nave până la capăt, strigă la oamenii săi să facă la fel. Încet, inexorabil, ansamblul de nave înaintă.

Brusc, cineva de la bordul crucişătorului *Wennis* observă mişcarea.

— *Lider Zero*, aici *Wennis*! Opriți-vă imediat, sau vă vom distruge!

Avertismentul fu repetat. Căpătând viteză, Shanga îşi îndreptă escadrila şi pe prizonierul lor – care încerca disperat şi ineficient să restituie controlul navei auxiliare – spre crucişătorul dezafectat. Din ce în ce mai repede, ocolind spațiul în care lupta dintre Gepta, Lando şi Vuffi Raa încă făcea ravagii, ajunseră la nava mai mare.

O rază largă de energie lovi nava auxiliară drept în prova. Scuturile ei rezistară, iar energia, scurgându-se din deflectoare, rată şi navele de luptă cu scuturi mai slabe. Când se apropiară la câteva sute de metri de *Wennis*, Shanga dezactivă brusc câmpul tractor şi îşi întoarse nava. Ani de reflexe le permiseră oamenilor săi să-i urmeze mişcarea ca un banc de peşti.

Nava auxiliară lovi *Wennisul* – ale cărui scuturi, din neglijență, erau tot dezactivate pentru a-i permite vrăjitorului să debarce – şi îi pătrunse în carenă. Urmă o scurtă clipă în care nu se mai întâmplă nimic, o suspendare a timpului în care inerția fu depăşită, în care sistemele încercau să controleze avaria şi nu reuşeau. Apoi urmă o explozie titanică, crucişătorul scuipând gaze în flăcări peste tot, mistuindu-se pe el însuşi, nava auxiliară şi pe toți cei aflați la bordul ambelor nave. Chiar şi două dintre navele de luptă care fugeau fură afectate grav.

Mai departe, Rokur Gepta, Vuffi Raa şi Lando fură distraşi de explozie. Gepta se holba nebuneşte. Lando îşi reveni primul, luă ținta şi fu lovit de o bucată de resturi zburătoare. Focul lui o luă razna, lovindu-l pe vrăjitor în gleznă. În stare de şoc, Lando îşi reveni şi văzu cum forma lui Rokur Gepta se ofilea şi dispărea. Sări cu jetul lângă magician la timp pentru a vedea un blaster militar greu rotindu-se, trăgând, rotindu-se puțin mai departe şi trăgând din nou. Tentaculul lui Vuffi Raa plutea în gol, fără nimic de care să se mai poată agăța. Al treilea foc, tras de o mână inconştientă şi care se dematerializase, prinse trunchiul robotului, la o sută de metri distanță, în plin centru. Metalul străluci momentan. Când incandescența se estompă, la fel se întâmplă şi cu singurul ochi roşu din centrul corpului. Era plat, sticlos şi negru.

Lando scotoci prin costumul spațial gol al lui Rokur Gepta. Jos, în picior, se afla un mic mănunchi de țesut urât şi vâscos, semănând cu un melc pe jumătate fiert, un escargot cu o duzină de picioare negre, slabe şi păroase. Era unul dintre cele mai dezgustătoare lucruri pe care jucătorul le văzuse vreodată, dar îl mai văzuse.

Era un *Croke*, dintr-un sistem mic şi urât pe care îl vizitase cândva. Specia era inteligentă şi invariabil vicioasă, şi toți erau maeştri al camuflajului şi al iluziei. Acesta nu era chiar mort. Costumul îl protejase şi era aproape insensibil la vidul dur. Lando smulse costumul, dezvăluind creatura amețită şi putredă care fusese Rokur Gepta şi o strânse în pumn. Când termină, mănuşile costumului său erau acoperite cu mâzgă unsuroasă, şi niciun *Vrăjitor Tund* nu avea să conducă vreodată galaxia.

Ca şi cum moartea lui Gepta ar fi fost un semnal, flota începu să deschidă focul asupra semenilor lui Lehesu aflați în raza de acțiune. Într-o clipă, sute muriră... până când flota avu alte lucruri la care să se gândească; escadrila lui Klyn Shanga ripostă, oferind ființelor care respirau în vid un foc de acoperire pentru a se putea retrage. O navă de vânătoare explodă, apoi alta, dar salvau viețile uriaşilor rămaşi.

— *ÎNCETAȚI FOCUL IMEDIAT SAU VEȚI FI DISTRUŞI!*

Vocea se auzi pe comunicatoarele tuturor simultan, pe toate frecvențele. Lando îşi ridică privirea de la trunchiul ars al micului său prieten – adunase şi tentaculele, dar acestea nu se ataşau ci zăceau în brațele lui ca nişte bucăți moarte de metal articulat – pentru a vedea o formă care depăşea cu mult în dimensiuni pe *Bătrânii*

morți, chiar şi cele mai mari crucişătoare din flotă.

Era o navă stelară, dar avea cel puțin cincizeci de kilometri în diametru, un ovoid de metal argintiu, neted, fără trăsături, foarte lustruit. Un alt monstru identic o urmă îndeaproape. Departe în spate, Lando văzu cum alții, nenumărați alții, pătrundeau prin zidul presupus impenetrabil al ThonBokăi ca şi cum ar fi fost o ceață.

Sute, mii, sute de mii.

Un nebun de la bordul *Recalcitrantului* deschise focul cu noua rază distrugătoare de un metru grosime, de un verde intens şi înfometat. O rază roşie de la nava străină din frunte o întâlni în plin pe cea verde, forțând-o să se retragă câte un metru până când ajunse la crucişătorul Marinei. Urmă o pauză, apoi *Recalcitrantul* deveni un nor de gaz incandescent.

— *ÎNCETAȚI FOCUL SAU VEȚI FI DISTRUŞI! NU VA MAI EXISTA NICIUN ALT AVERTISMENT!*

Măcinat de durere, Lando privi cum din ce în ce mai mulți dintre ovoizii titanici apăreau în nebuloasă. Nu exista nicio modalitate de a le estima numărul. Jucătorul se gândi că ar putea umple *Peştera Stelară*, cu un diametru de doisprezece ani-lumină.

Apoi o senzație trecu prin el. Cumva, ştia că numai el putea auzi mesajul transmis care ieşea din difuzoarele căştii sale.

— Tu eşti Căpitanul Calrissian, nu-i aşa? Ai luptat vitejeşte, şi nu în zadar. Îl plângi pe micul tău prieten. Şi eu sunt îndurerat, pentru că el a fost singurul meu fiu.

Capitolul 18

— *Sabacc!* spuse *Unul*. Pe *Centrul Tuturor Lucrurilor,* Lando, am ştiut că vom învăța lucruri noi şi valoroase dacă vom îndrăzni.

— Da, ei bine, mai trebuie să înveți diferența dintre noroc şi îndemânare. Sunt deja optsprezece trilioane în fața ta, numărând ultima mână, şi nici măcar nu ştiu încă ce folosim ca monedă!

Jucătorul trase adânc din trabuc şi privi cum *Unul* aduna pachetul de şaptezeci şi opt de cărți cu o mişcare a unui tentacul metalic articulat. Ochii îi străluceau de un stacojiu aprins de încântare şi anticipare în timp ce le împărțea din nou, două lui Lando, încă două lui Klyn Shanga, două extensiei care se manifesta ca *Celălalt*.

— Păcat, continuă el. Acest joc este mult mai rapid şi mai interesant la cinci mâini. Dacă măcar Vuffi Raa...

— Fiecare dintre noi, observă *Celălalt*, îşi stabileşte propriul curs prin univers şi trebuie să-l urmeze acolo unde ne duce. Asta se numeşte integritate, iar a devia...

— Haideți, clovni cu cinci picioare, lăsați filozofia şi jucați cărți! Ştiți cât timp a trecut de când nu am mai stat la o masă de loc adevărată, rânji Lando. Şi să încerc să adun cele mai bune cărți toată noaptea, Amirale? Mai bine asta, decât să te fereşti de proiectile şi raze distrugătoare. Mă bucur că te-ai decis să fii de partea noastră şi mă bucur mai ales că eşti mai bun ca pilot de vânătoare decât ca jucător de *sabacc*.

— Eu doar mă încălzesc. Dă-mi o şansă şi o să-ți iau pielea pe calea cea mai uşoară: plătibilă în numerar!

Se auziră râsete în jurul mesei. *E bine ca salonul să fie plin de vizitatori*, gândi jucătorul; un adevărat salon pentru pasageri, măcar de data asta.

Dar părea să lipsească cineva din viața lui – să lipsească din locurile pe care şi le câştigaseră singuri. Recent. Sau relativ recent.

— Ai veşti de la Lehesu? întrebă el, urmărind cum un *Comandant* de *Clondire* se transforma într-un Trei de *Doage*.

Ştia că era un truc electronic, dar nu reuşea niciodată să nu-i facă pielea de găină. Shanga se încruntă, un semn sigur că avea o mână bună – Lando aflase repede asta. Îşi menținu pariurile la un nivel mic.

Pilotul de vânătoare clătină din cap, tot încruntat.

— Unul dintre băieți a spus ceva despre faptul că a văzut un Oswaft de mărime medie zburând în timpul bătăliei. A spus ceva despre un curier pe care voia să-l ajungă din urmă. E adevărat că semenii lui vor să-l facă *Conducător Suprem* sau aşa ceva?

Un chicotit mecanic ieşi din extensia care îl reprezenta pe *Unul*.

— S-ar părea că au decis că nu întotdeauna conducerea – sau cel puțin înțelepciunea – se corelează neapărat pozitiv cu vârsta. Acest lucru mă mulțumeşte, deoarece sunt cel mai tânăr din poporul meu... adică, eram înainte de Vuffi Raa... cred că voi lua o altă carte, onorabile ființe.

Afară, departe, prin *Peştera Stelară*, adevăratele *depozite* ale inteligenței lui *Unul*, *Celălalt* şi *Restul* se aflau, ca să spunem aşa, la ancoră. Erau nave stelare gigantice de cincizeci de kilometri, droizi intergalactici autopropulsați, de origine antică.

Shanga schimbă subiectul.

— N-am înțeles niciodată cine v-a construit inițial – asta dacă nu te superi că pun o întrebare *incomodă*.

— Deloc, răspunse *Unul*. Erau o rasă de indivizi care semănau mai degrabă cu aceste extensii. Sunt unii dintre noi care îşi amintesc de ei, deşi eu nu, decât prin amintiri transmise cibernetic. Nu erau călători spațiali; ideea pur şi simplu nu le plăcea. Au fost nimiciți de o furtună de radiații atunci când o stea din apropiere a devenit supernovă. Au mai rămas doar câteva maşini inteligente, care au fost strămoşii mei. Am explorat stelele, cel puțin cele din brațul nostru. Acolo există o incidență mare de stele instabile, astfel încât viața organică este rară.

— Da, fu de acord *Celălalt*, a fost ideea lui să căutăm viață organică pentru a anima propria noastră cultură, şi iată-ne aici.

Lando clătină din cap. Şi-ar fi dorit ca micul său prieten robot să fie acolo ca să vadă mâna asta; era extraordinară.

— Da, dar mai întâi ați trimis un explorator ale cărui amintiri au fost suprimate şi care nu putea acționa violent. În acest fel, el ar fi generat impresii noi şi nu ar fi băgat civilizația voastră în probleme cu alții decât dacă era absolut necesar.

— Corect, spuse *Unul*. Şi în timp ce suprimarea a funcționat, condiționarea nu. Autoconservarea este un motiv puternic, chiar dacă în cele din urmă… *Sabacc!*

— Norocul începătorului! urlă jucătorul profesionist, întrebându-se cât de mult pierduse de data asta.

Auzi paşi în spatele lui, se întoarse şi se uită pe coridorul curbat spre zona motoarelor. O siluetă stătea acolo, acoperită de unsoare, cu o cheie în una dintre mâini. Carapacea sa cu cinci laturi era încă arsă.

— Am reajustat deflectoarele, stăpâne, spuse Vuffi Raa. Oamenii Amiralului Shanga sunt buni trăgători, dar slăbiciunea aceea nu va mai apărea acum!

— Bine. Acum vrei, te rog, să nu mai fii atât de obedient şi să intri în joc? Şi nu-mi mai spune *stăpâne* în fața bătrânului tău tată, aici de față. Este jenant.

* * *

Câteva ore mai târziu, la două zile după bătălie şi plecarea flotei, Lando ațipise în scaunul său de pilot din carlingă. Vuffi Raa era plecat undeva, vizitându-şi rudele.

— *Căpitanestăpânlandocalrissiandomnule*. M-am întors, zise comunicația.

— *Zzzzz* – ce? Lehesu! De ce eşti atât de formal dintr-o dată şi unde naiba ai fost?

Jucătorul auzise sugerându-se că tânărul Oswaft îi părăsise pe cei care apărau ThonBoka. Nu o credea nicio clipă, dar era curios.

— Oh, chiar înainte de duelul tău cu Rokur Gepta, l-am auzit spunându-i unui ofițer – se pare că microfonul de pe casca lui era deschis – că trimitea un curier pentru ca familia acelei persoane să fie ucisă dacă nu se supune unui ordin destul de urât. Am sărit după el, dar mi-a luat ceva timp să îl ajung din urmă.

Lando se întinse, căscă, apoi întinse mâna după o țigară.

— Oh? Şi atunci ce ai făcut, i-ai cerut politicos să se oprească?

— Păi da, şi l-am oprit. În mai multe bucăți, mă tem. Am strigat la el.

Jucătorul chicoti.

— Deci acum eşti acasă şi o să fii *Bătrânul* tuturor celor pe care îi cunoşti, nu?

Urmă o pauză lungă.

— Nu, nu tocmai. Le-am spus că nu voi fi *Bătrânul* lor şi că dacă vor sfatul meu, nu vor numi unul nou. Nu cred că m-au ascultat. Nu doresc nici să dau, nici să primesc ordine – ceva ce am învățat de la tine, Lando, prietene.

Lando se scărpină în cap, un gest pe care nu-l avusese niciodată în mod obişnuit, până nu-l preluase de la Vuffi Raa.

— Mă bucur să aud asta. Ce ai de gând să faci, atunci?

— Să explorez şi să descopăr răspunsuri la întrebări. Probabil că voi avea din nou probleme. Dar spune-mi, sunt foarte confuz într-un punct. *Şoimul Mileniului* nu este cu adevărat o persoană, corect? Nici crucişătorul *Wennis*?

— Regretatul crucişător *Wennis*. Nu ştiu ce era chestia aia distrugătoare de vieți pe care o scuipa Gepta în jur, dar mă bucur că a fost distrusă odată cu el. Nu, prietene Lehesu, oricât de mult l-am iubi, *Şoimul* este o maşină. Îşi pufăi trabucul, anticipând următoarea întrebare nedumerită a lui Oswaft. Şi înainte să întrebi, da, *Unul*, *Celălalt* şi *Restul* sunt într-adevăr persoane, de tip mecanic. Ei gândesc pentru ei înşişi, *Şoimul* nu. Într-un fel, ei sunt pentru tine ceea ce Vuffi Raa este pentru mine: amândoi trăiți în spațiul liber; acesta este mediul vostru natural. Vuffi Raa şi cu mine suntem genul cu brațe şi picioare, născuți şi crescuți într-un puț gravitațional şi ne simțim cel mai bine acolo unde există lumină, căldură şi atmosferă.

— Dar Lando, ce este Vuffi Raa?

— O larvă de navă stelară, dacă îl crezi. Oamenii organici care i-au inventat strămoşii arătau ca el, construiau maşini care arătau ca el – aceeaşi idee ca un robot umanoid. Astăzi, semenii lui folosesc extensii – manipulatoare – care încă arată ca el. Dacă va fi un roboțel cuminte şi *îşi va mânca toată mâncarea*, va ajunge să fie şi el o navă stelară. Dacă vrea.

Îngrijorarea nuanță transmisia respiratorului de vid.

— Mi s-a spus că a fost aproape ucis cât timp am fost plecat. Mă simt oarecum vinovat pentru...

— Las-o baltă, meduză bătrână, tatăl lui l-a reparat în doar câteva ore. Ceea ce contează este memoria, experiențele, caracterul, şi toate erau intacte, protejate în cele mai profunde niveluri ale ființei sale. Niciun blaster nu avea să facă mai mult decât să-l înghețe mecanic.

— Ce vei face acum, Lando?

— Ei bine, cred că e timpul să renunț la viața asta de rătăcitor, măcar pentru o vreme. Trebuie să fac ceva responsabil, să dețin ceva, să am nişte obligații. O să mă gândesc la asta. Am învățat multe şi am destule de început. Depozitele *Şoimului* sunt pline de pietre prețioase gigantice – toate soiurile pe care le-am văzut sau de care am auzit vreodată, şi câteva pentru care va trebui să consult experții. Aş putea cumpăra un oraş întreg.

— Şi Vuffi Raa?

— Nu ştiu, bătrâne, nu ştiu.

* * *

Motoarele *Şoimului* trosneau cu energia acumulată. Nava era nerăbdătoare să se întoarcă în spațiul intergalactic, dornică de o nouă aventură. În carlinga ei, Vuffi Raa îşi încheia prelegerea:

— Şi ai grijă să opreşti motoarele cu cel puțin trei procente când declanşezi

scuturile deflectoare, altfel valul le va suprasolicita şi...

— Ştiu, ştiu, ştiu, răspunse răbdător Căpitanul, în timp ce încerca să îşi reprime lacrimile. Singurul lucru pe care nu-l înțeleg este de ce te întorci chiar în acest moment. De ce nu poți...

— Stăpâne, este un târg pe care l-am făcut. Aş prefera, la fel ca tine şi Lehesu, să continui să explorez universul, să am parte de aventuri şi să savurez viața. O voi face din nou, cândva. Dar am fost construit cu scopul de a înregistra aceste experiențe şi de a le transmite poporului meu. Simt nevoia să fac asta, aşa cum tu simți nevoia să respiri. Înțelegi, stăpâne?

— Înțeleg. Mângâie trunchiul strălucitor al micului droid. Restul leziunilor provocate de explozie se vindecaseră, iar robotul arăta la fel de nou şi perfect ca în ziua în care se întâlniseră. Ei bine, dacă te întorci vreodată în această parte a galaxiei, ştii cum să mă găseşti, nu-i aşa? Nu prea am o adresă permanentă.

Se auzi un chicotit electronic.

— Mă voi duce acolo unde sunt cele mai multe probleme şi zgomot, şi acolo vei fi tu, stăpâne.

— Nu în viața ta! Am de gând să mă aşez la casa mea, să fiu responsabil. Şi Vuffi Raa?

— Da, stăpâne?

— Nu crezi că, acum, că ştii exact cine şi ce eşti, ai putea să nu-mi mai spui *stăpâne*?

— Păi, presupun că da, Lando. De ce nu m-ai întrebat asta înainte?

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale

însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

